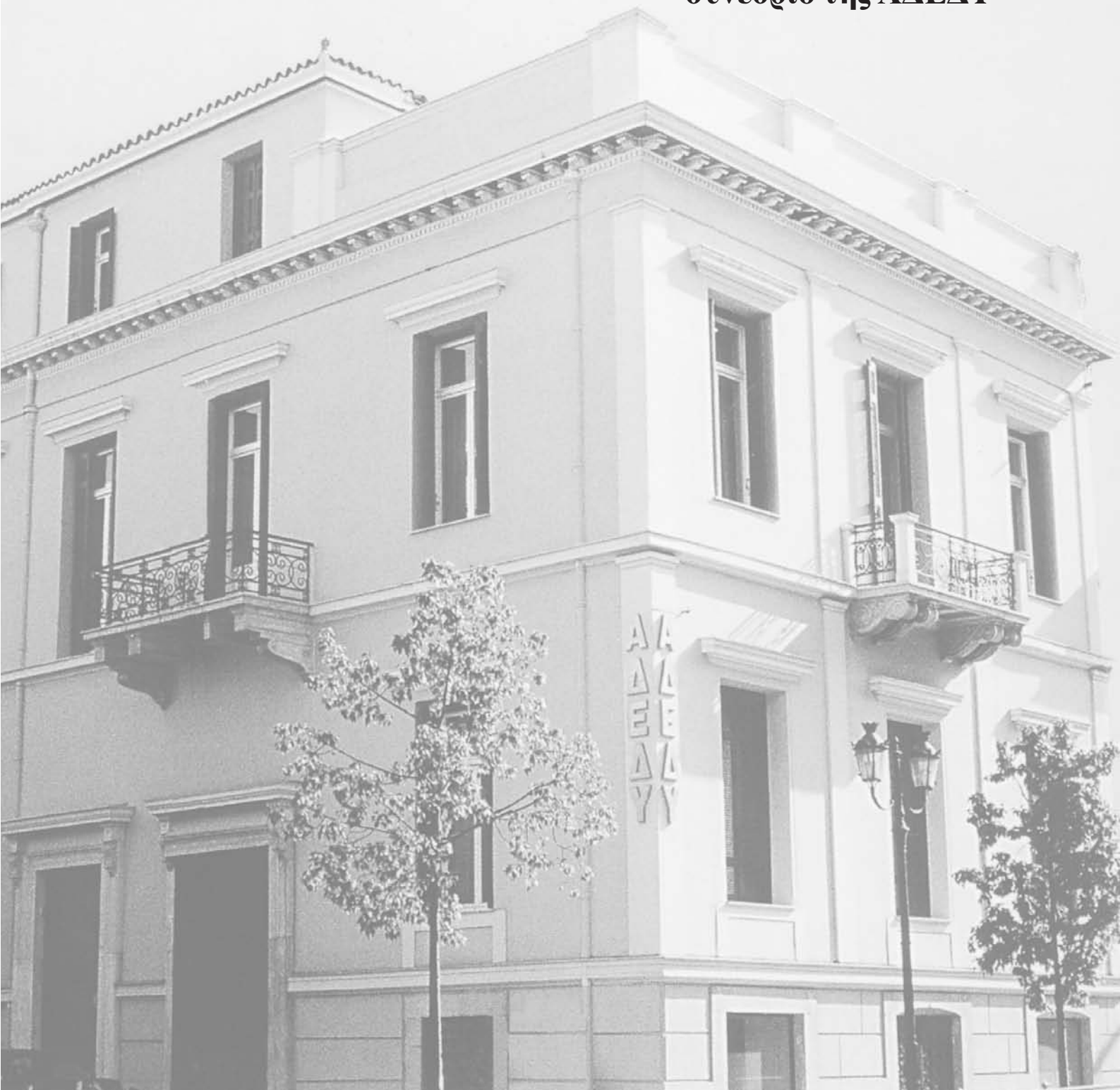

**30ο πανδημοσιοϋπαλληλικό
συνέδριο της ΑΔΕΔΥ**

Οργανωτικά

Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ & ΨΥΛΛΑ 2
105 57 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 32 46 109 - 32 44 677
FAX: 32 46 165

ΠΡΟΣ

ΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ - ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Σύμφωνα με το εδάφιο 4 της παραγράφου Α' του άρθρου 29 του καταστατικού και την από 19-6-1998 απόφαση του Γενικού Συμβουλίου

καλούνται

οι οργανώσεις - μέλη της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. να λάβουν μέρος α) Στο Οργανωτικό - Καταστατικό Συνέδριο που θα γίνει στην Αθήνα στις 23 Νοεμβρίου 1998 και β) Στο 30ο Τακτικό Συνέδριο που θα γίνει στην ίδια πόλη στις 24, 25, και 26 Νοεμβρίου 1998 με θέματα ημερήσιας διάταξης:

- 1.- Διοικητικός απολογισμός απερχόμενης Διοίκησης.
- 2.- Οικονομικός απολογισμός.
- 3.- Οικονομικός προϋπολογισμός.
- 4.- Έκθεση ελέγχου εξελεγκτικής επιτροπής.
- 5.- Πλαίσιο θέσεων - πρόγραμμα δράσης.
- 6.- Αρχαιρεσίες.

Για το Γενικό Συμβούλιο της Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΥΡΥΦΙΔΗΣ

ΠΙΕΤΡΟΣ ΓΡΑΤΣΑΝΗΣ

Η πρόσκληση για το οργανωτικό - καταστατικό συνέδριο και το 30ό τακτικό συνέδριο

**Ημερομηνία
και διάρκεια
συνεδρίου**

Το 30ο πανδημοσιούπαλληλικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 23-26 Νοεμβρίου 1998.

Ημερήσια διάταξη

- Διοικητικός απολογισμός απερχόμενης διοίκησης.
- Οικονομικός απολογισμός.
- Οικονομικός προϋπολογισμός
- Έκθεση ελέγχου Ελεγκτικής Επιτροπής
- Πλαίσιο θέσεων - πρόγραμμα δράσης
- Αρχαιρεσίες

Συμμετοχές

Στο συνέδριο έλαβαν μέρος 661 αντιπρόσωποι από 51 οργανώσεις - μέλη της ΑΔΕΔΥ που εκπροσωπούσαν περίπου 240.000 ψηφίσαντες και γύρω στις 320.000 φυσικά μέλη.

Αναλυτικά η συμμετοχή των οργανώσεων είχε ως εξής:

α/α	ΟΡΓΑΝΩΣΗ	ΣΥΝΕΔΡΟΙ
1.	ΔΟΕ	146
2.	ΠΟΕΔΗΝ	114
3.	ΟΛΜΕ	85
4.	ΠΟΕ - ΟΤΑ	73
5.	ΠΟΕ - ΔΟΥ	31
6.	ΠΟΕ - ΥΕΘΑ	24
7.	ΠΟΣΕ - ΙΚΑ	17
8.	ΠΟΣΥΠΠΟ	11
9.	ΟΔΥΕ	11
10.	ΠΟΣΕ - ΥΠΕΧΩΔΕ	11
11.	ΠΟΠΟΚΠ	9
12.	ΟΤΥΕ	9
13.	ΠΟΣΕΥΠ - ΙΚΑ	9
14.	ΠΟΓΕΔΥ	7
15.	ΠΑΝ. ΕΝ. ΥΠΑΛ.ΠΥΡ/ΚΟΥ ΣΩΜ.	6
16.	ΠΟΥΓΥΙΚΑ	6
17.	ΟΜΕ - ΟΤΑ	6
18.	ΠΟΣΥΠ	6
19.	ΠΟΣΥΜΕ	6
20.	ΠΟΔΠ - ΑΕΙ	6
21.	ΟΑΕΔ.	5
22.	ΟΣΥΕ (ΣΩΦΡΟΝ.)	5
23.	ΠΟΜΔΥ - ΥΕΘΑ	5
24.	ΟΣΥΟ	5
25.	ΟΜΥΛΕ	4

α/α	ΟΡΓΑΝΩΣΗ	ΣΥΝΕΔΡΟΙ
26.	ΠΟΜΗΔΟ	4
27.	ΠΟΕΔΤΠ - Α.Ε.Ι.	3
28.	ΟΣΥΠΑ	3
29.	ΠΑΟΔ - ΤΕΙ	3
30.	ΠΟΥΕΝ	3
31.	ΠΟΣΥΕΘΟ	3
32.	ΠΟΣΕ - ΥΠ. ΓΕΩΡΓΙΑΣ	2
33.	ΠΟΣΕΥΠ	2
34.	ΟΣΥΠΕΜ	2
35.	ΟΜ. ΥΠ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ	2
36.	ΟΛΤΕΕ	2
37.	ΑΘΛΗΤ. ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ	2
38.	ΠΑΝ. ΣΥΛ. ΥΠ. ΥΠ. ΥΓΕΙΑΣ – ΠΡΟΝ.	1
39.	ΟΣΥ ΕΠΙΜΕΛ.	1
40.	ΣΥΛ. ΥΠ. ΕΛ/ΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ	1
41.	ΠΟΣ - ΕΟΚ	1
42.	ΠΑΝ. ΟΜ. ΣΥΛ. ΥΠΟΥΡΓ. ΕΡΓΑΣΙΑΣ	1
43.	ΥΒΕΤ	1
44.	ΠΑΝ. ΟΜ. ΥΠΑΛΛ. ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΗΣ	1
45.	ΟΔΕΠΔΥ	1
46.	ΠΑΝ. ΟΜ. ΠΟΛ. ΠΡ/ΚΟΥ ΔΗΜ. ΤΑΞΗΣ	1
47.	ΕΟΤ	1
48.	ΟΜ. ΥΠ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ	1
49.	ΠΟΔΥ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ	1
50.	ΠΑΝ. ΟΜ. ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΩΝ	1
51.	ΠΟΔΥΚΔΕ	1
	ΣΥΝΟΛΟ	661

Εκδήλωση για τα 70 χρόνια της ΑΔΕΔΥ

Με κεντρικό μήνυμα «Με τις θυσίες του χθες και τους αγώνες του σήμερα διεκδικούμε το αύριο», πραγματοποιήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1998 στην αίθουσα συνεδρίων του Πολεμικού Μουσείου πανηγυρική εκδήλωση αφιερωμένη αφενός μεν στη συμπλήρωση 70 χρόνων του δημοσιούπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος και αφετέρου στην αδελφοποίηση της ΑΔΕΔΥ με την ΠΑΣΥΔΥ.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κων/νος Στεφανόπουλος απευθύνει μήνυμα στους δημοσίους υπαλλήλους στην πανηγυρική εκδήλωση που ήταν αφιερωμένη στα 70 χρόνια του δ.υ συνδικαλιστικού κινήματος στα πλαίσια του 30ου συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ.

Την εκδήλωση αυτή, που ήταν ενταγμένη στα πλαίσια του 30ου συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ, τίμησε με την παρουσία του ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κωστής Στεφανόπουλος, ο οποίος στο μήνυμά του υπογράμμισε τη σημασία της συνεισφοράς των δημοσίων υπαλλήλων και την ανάγκη δικαίωσης και καταξίωσης του ρόλου τους.

Την εκδήλωση τίμησε επίσης ο πρόεδρος του Ελληνικού Κοινοβουλίου Απόστολος Κακλαμάνης, ο οποίος στο χαιρετισμό του, αφού εξήρε την προσφορά των δημοσίων υπαλλήλων, επισήμανε την ανάγκη εξυγίανσης της λειτουργίας του κράτους και της δημόσιας διοίκησης.

Στην κεντρική ομιλία του ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ Γιάννης Κουτσούκος έκανε μια συνοπτική ιστορική αναδρομή στους συνδικαλιστικούς αγώνες της ΑΔΕΔΥ και στους στενούς δεσμούς της ΑΔΕΔΥ με την ΠΑΣΥΔΥ.

Στην εκδήλωση παρέστησαν εκπρόσωποι όλων των κομμάτων, επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών και μεγάλος αριθμός συνδικαλιστικών στελεχών.

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης έγινε επίδοση αναμνηστικής πλακέτας στον πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας και ειδικού μεταλλίου στον Πρόεδρο της Βουλής, ενώ υπεγράφη το πρακτικό της αδελφοποίησης της ΑΔΕΔΥ και της ΠΑΣΥΔΥ.

*«Με τις θυσίες του
χθες και τους αγώνες
του σήμερα
διεκδικούμε το
αύριο».
Ο Πρόεδρος της
Δημοκρατίας Κωστής
Στεφανόπουλος στην
εκδήλωση
για τα 70 χρόνια της
ΑΔΕΔΥ.*

Πολύ όμορφες και συγκινητικές στιγμές χάρισαν στο ακροατήριο οι χορωδίες του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου και της ΠΑΣΥΔΥ, που έκλεισαν την εκδήλωση.

Στο φουαγιέ της αίθουσας, την ημέρα της εκδήλωσης, λειτούργησε έκθεση φωτογραφικών ντοκουμέντων και αφισών από τη διαχρονική πορεία και δράση της ΑΔΕΔΥ.

Τέλος με αφορμή την ίδια εκδήλωση και το 30ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ κυκλοφόρησε αναμνηστικό λεύκωμα, στο οποίο αποτυπώνεται χρονολογικά και φωτογραφικά η πορεία της ΑΔΕΔΥ από το 1926.

Οι εργασίες του συνεδρίου - αποφάσεις

Πανηγυρική συνεδρίαση

Η προσφώνηση
του προέδρου
της ΑΔΕΔΥ
Γιάννη Κουτσούκου

Ο πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής, Γιάννης Κουτσούκος, κήρυξε στις 23.11.1998 την έναρξη των εργασιών του 30ού συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ με τον παρακάτω χαιρετισμό:

«Κυρίες και κύριοι,
αγαπητοί προσκεκλημένοι,
συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Το 30ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ διεξάγεται σε πιο κρίσιμη για τους εργαζόμενους και τη χώρα συγκυρία, με κύρια χαρακτηριστικά τη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση και τις τεχνολογικές αλλαγές από τη μια μεριά και την πορεία της Ευρώπης προς την Ο.Ν.Ε. και την προσπάθεια της χώρας μας για ισότιμη συμμετοχή στις Ευρωπαϊκές εξελίξεις από την άλλη.

Η απερχόμενη
Εκτελεστική
Επιτροπή στην
πανηγυρική
συνεδρίαση
του 30ού συνεδρίου
της ΑΔΕΔΥ.
Στο βήμα ο πρόεδρος
της Εκτελεστικής
Επιτροπής Γιάννης
Κουτσούκος.

Παράλληλα το συνέδριό μας συμπίπτει με τη συμπλήρωση 70 χρόνων από την ίδρυση της πρώτης Συνομοσπονδίας των δημοσίων υπαλλήλων, της ΣΔΥΕ και μας δίνει έτσι την ευκαιρία να τιμήσουμε τους χιλιάδες αγωνιστές του δημοσιοϋπαλληλικού Σ.Κ. και να συνδέσουμε τους αγώνες του χθες με τις αγωνίες του σήμερα και τις ελπίδες του αύριο.

Στο διεθνές επίπεδο οι εξελίξεις χαρακτηρίζονται από την κυριαρχία των δυνάμεων της αγοράς, μετά τις αλλαγές της δεκαετίας του '80 και την κατάργηση των οικονομικών συνόρων, την κερδοσκοπία του διεθνούς κεφαλαίου που κινείται πλέον με ασύληπτη ταχύτητα ναρκοθετώντας και υπονομεύοντας τις οικονομίες των χωρών, καθώς και τις εξελίξεις στην τεχνολογία και τον τρόπο που αυτές αξιοποιούνται από

το κεφάλαιο προκειμένου να διαμορφώσει ευνοϊκότερους γι' αυτό συσχετισμούς δυνάμεων και να διευρύνει την κυριαρχία του.

Μια γενική άποψη της αίθουσας όπου έγινε το 30ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ το Νοέμβριο του 1998.

Η κατάσταση, όπως παρουσιάστηκε και σε πρόσφατη έκθεση του ΟΗΕ είναι τραγική. Η ανισοκατανομή του πλούτου εντάθηκε, η φτώχεια του τρίτου κόσμου μεγάλωσε. Λίγοι μεγιστάνες και κεφαλαιούχοι κατέχουν πλούτο περισσότερο από το εισόδημα της μεγάλης πλειοψηφίας των εθνών - κρατών. Η ανεργία μεγαλώνει, παιδιά πεθαίνουν από την πείνα, περιφερειακοί πόλεμοι και συγκρούσεις οδηγούν σε σφαγές και εκκαθαρίσεις εθνοτήτων και φυλών.

Μετά το «ρηγκανισμό» και τον «θατσερισμό», η νεοφιλελεύθερη θεωρία επιχειρεί να ανατρέψει κάθε τι το συλλογικό, ενώ οι δυνάμεις της λεγόμενης οικονομίας της αγοράς επιδιώκουν να αναγορευθούν σε ρυθμιστές όλων των καταστάσεων και να σαρώσουν τις κοινωνικές κατακτήσεις.

Η Ευρώπη προσπαθεί εδώ και χρόνια να οργανώσει τη δική της παρουσία στο παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, να αντιμετωπίσει τις συνθήκες του συνεχώς εντεινόμενου ανταγωνισμού μέσα από την ολοκλήρωση της Ε.Ε. και την Ο.Ν.Ε.

Οι αποφάσεις που προσδιόρισαν αυτή την πορεία της Ευρώπης ήταν αποτέλεσμα συντηρητικών δυνάμεων, που εξέφρασαν κυρίως τους στόχους του κεφαλαίου και των τραπεζιτών της Ευρώπης.

Η πορεία που επέβαλε η συνθήκη του «Μάαστριχτ» με το ασφυνκτικό πλαίσιο των οικονομικών στόχων, με την έμφαση σε ορισμένους οικονομικούς δείκτες και με αυστηρώς προσδιορισμένο χρονοδιάγραμμα δεν οδηγεί σε σύγκλιση, αλλά σε απόκλιση τις πραγματικές οικονομίες και τις κοινωνίες της Ευρώπης.

«...σε κίνδυνο το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο...»

Η αποκλειστική προτεραιότητα για την απελευθέρωση των αγορών και την ενίσχυση του ανταγωνισμού μαζί με τα σταθεροποιητικά προγράμματα, βάζει σε κίνδυνο το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο και τις κατακτήσεις των πολιτών της Ευρώπης.

Η πολιτική αδυναμία για τη λήψη μέτρων, που θα ενίσχυαν τον προϋπολογισμό της Ε.Ε., ώστε να υπάρξουν πολιτικές για την ανάπτυξη και την απασχόληση καθώς και οι σκοπιμότητες να μην προχωρήσουν διαδικασίες πολιτικής ενοποίησης σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής και άμυνας, καθιστούν την Ευρώπη έρμαιο των δυνάμεων του

κεφαλαίου και της διεθνούς κερδοσκοπίας και την υποτάσσουν στις προτεραιότητες της μιας και μοναδικής υπερδύναμης.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες οξύνονται τα κοινωνικά προβλήματα και ιδιαίτερα η ανεργία και παρουσιάζονται επικίνδυνα φαινόμενα όπως ο ρατσισμός και ο νεοναζισμός, ενώ αυξάνονται οι νεόπτωχοι και οι αποκλεισμένοι.

Με βάση τα παραπάνω το όραμα για μια Ευρώπη των πολιτών με πρωταγωνιστές τους εργαζόμενους, με κράτος πρόνοιας και κοινωνία αλληλεγγύης, απέχει πολύ από τη σημερινή εικόνα της Ε.Ε.

Στη χώρα μας η κυβερνητική πολιτική προσδιορίστηκε κυρίως από το αναθεωρημένο πρόγραμμα σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας και το στόχο της επίτευξης των ονομαστικών στόχων της συνθήκης του Μάαστριχτ για την είσοδο της χώρας μας στην Ο.Ν.Ε.

Στο πλαίσιο αυτό συνεχίστηκε η περιοριστική πολιτική στον εισοδηματικό και το δημοσιονομικό τομέα, με το κυρίως βάρος της κυβερνητικής προσπάθειας να πέφτει στη συγκράτηση των δαπανών, τη μείωση του Δ.Τ.Κ., τον περιορισμό των ελλειμμάτων.

Από την πανηγυρική
συνεδρίαση του 30ου
συνεδρίου της
ΑΔΕΔΥ.

Ακολουθήθηκε έτσι πολιτική χαμηλών αυξήσεων για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, που υπολείπονταν του πληθωρισμού τόσο το 1996 όσο και το 1998, πολιτικές που συνέχισαν να πλήττουν τα εισοδήματα των εργαζομένων στο δημόσιο, ενώ το 1997 χρόνος εφαρμογής του νέου μισθολογίου οι μικρές αυξήσεις που δόθηκαν δεν ήταν δυνατόν να ανταποκριθούν στις προσδοκίες των εργαζομένων και να καλύψουν τις μεγάλες απώλειες των προηγούμενων ετών.

«...η ίδια άδικη και
αντικοινωνική
φορολογική
πολιτική...»

Συνεχίστηκε η ίδια άδικη και αντικοινωνική φορολογική πολιτική αφού οι όποιες βελτιώσεις του συστήματος με αποδοχή μερικών προτάσεων του συνδικαλιστικού κινήματος (φόρος στα ομόλογα π.χ.) δεν ήταν δυνατόν να ανατρέψουν το χαρακτήρα του φορολογικού μας συστήματος που στηρίζεται και αιμοδοτείται από τους εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα, ενώ η μη τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας και η μη αύξηση του αφορολόγητου μισθωτών και συνταξιούχων είχε σαν αποτέλεσμα την αφαίρεση ενός μέρους και αυτών των μικρών αυξήσεων.

Γενικότερα η οικονομική πολιτική είχε σαν αποτέλεσμα άνιση κατανομή βαρών και ωφελειών αφού η βελτίωση των οικονομικών δεικτών στηρίχτηκε στις πλάτες των μισθωτών και των πλατιών λαϊκών στρωμάτων ενώ αντίθετα το κεφάλαιο και οι μεταπράτες είχαν αύξηση κερδών.

Στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής, η έλλειψη επαρκούς χρηματοδότησης και η αδυναμία της αξιοποίησης και διαχείρισης με σωστό κοινωνικό προσανατολισμό των διαθέσιμων πόρων, είχαν σαν αποτέλεσμα όχι απλώς να παραμείνουν τα υφιστάμενα προβλήματα αλλά σε πολλές περιπτώσεις να οξυνθούν, με αποτέλεσμα την ενίσχυση του ιδιωτικού τομέα που δραστηριοποιείται στο χώρο των υπηρεσιών αυτών, με χαρακτηριστικά παραδείγματα την επέκταση των ιδιωτικών επιχειρήσεων στην υγεία και την παιδεία.

Στο χώρο της κοινωνικής ασφάλισης συνεχίστηκε η πολιτική των νόμων της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας με τα γνωστά προβλήματα για τους εργαζόμενους και τους απαράδεκτους διαχωρισμούς σε πριν και μετά το 1983 προσληφθέντες ενώ η επίλυση των μεγάλων προβλημάτων του ασφαλιστικού μας συστήματος παραπέμπεται για μετά το 2000.

Το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα είναι πλέον και στην Ελλάδα η ανεργία και ιδίως η ανεργία των νέων.

Η δημιουργία λίγων νέων θέσεων εργασίας σε συνδυασμό με την εφαρμογή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή και η μεγάλη προσφορά εργασίας που προέρχεται από τη μετατόπιση ενεργού πληθυσμού από τον αγροτικό τομέα και το μεγάλο αριθμό οικονομικών μεταναστών καθιστούν το πρόβλημα εκρηκτικό.

Στις δημόσιες υπηρεσίες η πολιτική του περιορισμού των δαπανών, του περιορισμού των προσλήψεων στη λογική του 5 απολύονται 1 προσλαμβάνεται, της εκχώρησης αρμοδιοτήτων σε ιδιώτες, συμβούλους και παράλληλους οργανισμούς (ΜΟΔ - ΕΛΚΕ), είχε ως αποτέλεσμα την υποβάθμιση αρκετών τομέων.

Έλλειψε ένας συνολικός και οργανωμένος διάλογος με το συνδικαλιστικό κίνημα για τις αναγκαίες αναδιαρθρώσεις στη δομή και την οργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών. Η κυβέρνηση σε πολλές περιπτώσεις πήρε μόνη της τις αποφάσεις αγνοώντας το ρόλο, ακόμα και την ύπαρξη του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η μετατροπή των ΝΠΔΔ σε Α.Ε., με στόχο τη μετοχοποίησή τους, αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο εκχώρησης στο ιδιωτικό κεφάλαιο δραστηριοτήτων του δημοσίου, δημιουργεί νέα προβλήματα στους εργαζόμενους απειλεί τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων.

Το γενικότερο κλίμα των ιδιωτικοποιήσεων επηρεάζει άμεσα την κυβερνητική πολιτική και στο χώρο της δημόσιας διοίκησης και έχει βρει έκφραση και εφαρμογή σε αρκετούς χώρους και δραστηριότητες.

Η πολιτική της αποκέντρωσης και της αποσυγκέντρωσης έχει αφήσει ακόμα ανοιχτά προβλήματα, παρά το γεγονός ότι το συνδικαλιστικό κίνημα προσπάθησε με προτάσεις να στηρίξει αυτή την προσπάθεια, να δώσει πραγματικό περιεχόμενο στην αυτοδιοίκηση και στην αποκέντρωση και να αντιμετωπίσει τα προβλήματα του ανθρώπινου δυναμικού.

Οι νέοι οργανισμοί των υπουργείων δεν έχουν προχωρήσει με αποκλειστική ευθύνη της κυβέρνησης, με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν σύγχρονα και αποδοτικά σχήματα που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τις νέες ανάγκες. Εξυπηρετούνται έτσι οι στόχοι εκείνων που επιδιώκουν κάθε φορά, επικαλούμενοι την αδυναμία των υπηρεσιών, να μεταφέρουν αρμοδιότητες έξω από τις δημόσιες υπηρεσίες.

Ο νέος Δημοσιοϋπαλληλικός Κώδικας, αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος από τη δεκαετία του '80 παρά τα θετικά του χαρακτηριστικά, δεν ανταποκρίνεται στο καθολικό αίτημα των εργαζομένων και της κοινωνίας για αξιοκρατία και αντικειμενικότητα στην εσωτερική λειτουργία της δημόσιας διοίκησης.

Μια άποψη των
επισημών. Δεξιά τα
μέλη του προεδρείου
του Συνεδρίου.

Το αίτημα για συλλογικές διαπραγματεύσεις στο δημόσιο, μέσα από πολλούς αγώνες της ΑΔΕΔΥ και την επικύρωση των Δ.Σ.Ε. 151 και 154 και τη σταδιακή ωρίμανση των συνθηκών, βρίσκεται ακόμα στο στάδιο της προκοινοβουλευτικής διαδικασίας.

Οι εξελίξεις στο χώρο της εκπαίδευσης και ο ανταρχισμός με τον οποίο η κυβέρνηση αντιμετώπισε τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των εκπαιδευτικών ανέπτυξαν μια πολύ επικίνδυνη αντίληψη για την σχέση κυβέρνησης και συνδικαλιστικού κινήματος την αντίληψη της επιβολής και της περιθωριοποίησης του Σ.Κ.

«...να οριοθετήσουμε τους στόχους των δυνάμεων της εργασίας...»

Στο πλαίσιο αυτών των δεδομένων πρέπει να οριοθετήσουμε τους στόχους των δυνάμεων της εργασίας για ένα κόσμο ειρήνης, δημοκρατίας και κοινωνικής δικαιοσύνης αλλά και τα καθήκοντα των οργανωμένων δυνάμεων της εργασίας, να διαμορφώσουμε μια ενιαία και αυτόνομη στρατηγική, τη στρατηγική του Σ.Κ., ικανή να απαντήσει ταυτόχρονα στο σύνολο των προβλημάτων με πολιτικές προτεραιότητες ιεραρχήσεις και εξιδικεύσεις που θα ανοίγει την οπτική και το πεδίο δράσης του Σ.Κ. και να μην αποκόπτει τον αγώνα του για την επίλυση των προβλημάτων των εργαζομένων στη χώρα μας από τον αγώνα για την διαμόρφωση των όρων που καθορίζουν τις εξελίξεις σε διεθνές και ευρωπαϊκό επίπεδο.

Μας βρίσκει αντίθετους η ανισοκατανομή του παραγόμενου πλούτου και η διεύρυνση της φτώχειας στον πλανήτη μας.

Επιδιώκουμε να μοιραστούν δίκαια τα επιτεύγματα της τεχνολογίας στους παραγωγούς, που είναι οι εργαζόμενοι.

Διεκδικούμε τον έλεγχο των λεωφόρων της πληροφορίας.

Στα διλήμματα της εποχής μας «δημόσιος τομέας ή αγορά» απαντάμε με τις προτάσεις μας για τον αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών, για τον επιτελικό και ελεγκτικό ρόλο του κράτους για τη διαμόρφωση της συμμετοχικής και δημιουργικής δημοκρατίας των πολιτών.

Επιδιώκουμε τη δημιουργία υπερεθνικών και διεθνών κανόνων και οργανισμών για την αντιμετώπιση των ανεξέλεγκτων δυνάμεων της αγοράς, για να μην οδηγηθούμε σε κοινωνίες ζούγκλας, για να αντιμετωπίσουμε τη φτώχεια και την εξαθλίωση δισεκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη μας.

Τώρα, όσο ποτέ, χρειάζεται οι εργαζόμενοι και το Σ.Κ., απέναντι στην παγκοσμιοποίηση, να ενώσουν τις δικές τους δυνάμεις και να διαμορφώσουν τη δική τους στρατηγική.

«...νέα διεθνή αλληλεγγύη των εργαζομένων όλου του κόσμου...»

Πρέπει να διαμορφώσουμε μια νέα διεθνή αλληλεγγύη των εργαζομένων όλου του κόσμου και να κλείσουμε τα σχίσματα στο διεθνές εργατικό κίνημα, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε την αυξανόμενη δύναμη των αγορών και των πολυεθνικών.

Η αναστροφή και η υπέρβαση των παρενεργειών που δημιουργούν οι νέες συνθήκες σε ευρωπαϊκό επίπεδο, πρέπει να στηριχτεί στον αγώνα για ένα νέο ευρωπαϊκό μοντέλο που, ανάμεσα στο αμερικανικό και το ιαπωνικό, θα διαθέτει αξίες και ισορροπίες ικανές να συγκροτούν εναλλακτικό πρότυπο στο ασιατικό πρότυπο εργασιακών σχέσεων, που επιχειρείται να καταστεί το μοναδικό στον πλανήτη.

Το όραμα για την Ευρώπη πραγματώνεται με την κοινωνική προστασία υψηλού επιπέδου, που μπορεί να προκύψει από τον κεντρικό ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών και την ανάπτυξη του ρόλου των κοινωνικών φορέων - συνομιλητών μέσα και ανάμεσα από τις ρυθμίσεις, διευθετήσεις και σχέσεις του δημοκρατικού κράτους και των δυνάμεων της αγοράς.

Η μείωση του χρόνου εργασίας (35ωρο), που με πρωτοβουλία τους έθεσαν τα Ελληνικά συνδικάτα στο προηγούμενο συνέδριο της C.E.S., η αύξηση των ευρωπαϊκών πόρων, η φορολόγηση της κίνησης του κεφαλαίου πρέπει να είναι στην αιχμή της δράσης του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος στην στρατηγική του για αντιμετώπιση της ανεργίας, ανάπτυξη και κοινωνική προστασία.

Πιστεύουμε ότι και στη χώρα μας παράλληλα με την προσπάθεια αλλαγής πλεύσης της E.E. πρέπει να διαμορφωθεί μια πολιτική που δεν θα υπακούει αποκλειστικά σε αριθμητικά κριτήρια, όπως αυτά που έχουν καθοριστεί από τη συνθήκη του

«...μισθωτοί και
συνταξιούχοι
αποτελούν τους
μόνιμους και
σταθερούς
αιμοδότες των
δημοσίων εσόδων»

Μάαστριχτ, αλλά θα δημιουργεί παράλληλα όρους πραγματικής οικονομικής και κοινωνικής σύγκλισης και θα διαμορφώνει προοπτικές για μια κοινωνία δικαιοσύνης, ισότητας ευκαιριών, οικονομικής και κοινωνικής δημοκρατίας.

Μια αναπτυξιακή διαδικασία για να δίνει προτεραιότητα στην περιφέρεια και τις νέες τεχνολογίες, στην παραγωγή νέων ανταγωνιστικών προϊόντων, να επενδύει στην έρευνα, την κατάρτιση, σε έργα υποδομής και σε νέες παραγωγικές μονάδες, χρειάζεται ενεργοποίηση του πολίτη, κινητοποίηση των παραγωγικών φορέων και σύγχρονη δημόσια διοίκηση.

Με δεδομένα ότι η παραοικονομία και η φοροδιαφυγή, με το εξαιρετικά μεγάλο μέγεθός τους, λειτουργούν σε βάρος της ανάπτυξης και μεταφέρουν πόρους και εισοδήματα από τους εργαζόμενους στους κερδοσκόπους, ότι μισθωτοί και συνταξιούχοι αποτελούν τους μόνιμους και σταθερούς αιμοδότες των δημοσίων εσόδων καθώς επίσης και ότι είναι απαραίτητοι πόροι για την ανάπτυξη και την κοινωνική πολιτική, καθίσταται επιτακτική πλέον η ανάγκη για τη λήψη όλων εκείνων των μέτρων που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τα συγκεκριμένα προβλήματα και να αποδώσουν φορολογική δικαιοσύνη.

Πιστεύουμε ότι η διαπίστωση πως η ανάπτυξη μέσω των νέων τεχνολογιών δεν δημιουργεί από μόνη της νέες θέσεις εργασίας, καθιστά επιτακτική τώρα τη συζήτηση τόσο για τη μείωση των ωρών εργασίας και το 35ωρο (χωρίς μείωση των αποδοχών), αλλά και για την αναζήτηση της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας σε νέες δραστηριότητες του κοινωνικού τομέα που εκτός των άλλων μπορεί να λειτουργήσουν θετικά στην κινητοποίηση τοπικών παραγωγικών δυνάμεων και να διαμορφώνουν αντίστοιχα παραγωγικά και αναπτυξιακά μοντέλα.

Παράλληλα πρέπει να ιεραρχηθούν στόχοι και προτεραιότητες που αφορούν το ρόλο του κράτους και των δημοσίων υπηρεσιών, αλλά και του τομέα της κοινωνικής οικονομίας σε όλες τις εκφάνσεις και μορφές οργάνωσής της, καθώς και του ρόλου των μηχανισμών δημόσιου και κοινωνικού ελέγχου ώστε από τη μια μεριά να υπάρξει συνολική στράτευση και ενεργοποίηση όλων των δυνάμεων και από την άλλη το διαμορφούμενο κοινωνικό μοντέλο να μην καθορίζεται αποκλειστικά από τις δυνάμεις της αγοράς και την κυριαρχία τους στην κοινωνία και τις συλλογικές της εκφράσεις.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο βιώνουν για πάνω από μια δεκαετία την πολιτική λιτότητας και των σταθεροποιητικών προγραμμάτων που επηρεάζει αρνητικά τόσο τα εισοδήματα και το βιοτικό τους επίπεδο όσο και την ίδια τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών.

Το νέο μισθολόγιο, που βρίσκεται σε διάσταση με τις προτάσεις της ΑΔΕΔΥ τόσο στο οικονομικό όσο και στο θεσμικό μέρος, δεν απάντησε στο αίτημα για μια πορεία ουσιαστικής αναβάθμισης των αποδοχών των εργαζομένων στο δημόσιο και για μια πολιτική μισθών που θα στηρίζεται σε αρχές.

Η εισοδηματική πολιτική του 1998, σε συνδυασμό με τις επιπτώσεις της υποτίμησης στο Δ.Τ.Κ., οδηγεί σε μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων στο δημόσιο, υπολείπεται ακόμα και αυτών των δεσμεύσεων της κυβέρνησης για προστασία των εισοδημάτων των εργαζομένων.

«...προστασία και αναβάθμιση των εισοδημάτων των εργαζομένων τουλάχιστον όσο η αύξηση του Α.Ε.Π.»

Η ΑΔΕΔΥ στα πλαίσια της γενικότερης θέσης της για μια πολιτική αναδιανομής των εισοδημάτων με εμφανή και εμπράγματο τρόπο, μέσω των αναδιανεμητικών μηχανισμών (εισοδηματική πολιτική - φορολογική πολιτική - κοινωνική πολιτική), θέτει ως στόχο την προστασία και αναβάθμιση των εισοδημάτων των εργαζομένων τουλάχιστον όσο η αύξηση του Α.Ε.Π. και διεκδικεί η αντιπληθωριστική πολιτική και η δημοσιονομική πολιτική για την επίτευξη των στόχων προς την Ο.Ν.Ε. να μην εξαντληθούν μονομερώς σε βάρος των εργαζομένων στο δημόσιο.

Στο πλαίσιο αυτό διεκδικεί την καταβολή διορθωτικού ποσού στο τέλος του έτους ανάλογα με την εξέλιξη του Δ.Τ.Κ. και παράλληλα διεκδικεί πραγματικές αυξήσεις για το 1999, αυξήσεις που θα καλύπτουν τον πληθωρισμό και ένα μέρος του Α.Ε.Π.

Καλούμε την κυβέρνηση να σεβαστεί τη δέσμευσή της να κάνει τουλάχιστον αυτό που συμφωνήθηκε μέσα από την ΕΣΣΕ μεταξύ ΓΣΕΕ και εργοδοτών για ρήτρα προστασίας των εισοδημάτων στο τέλος του 1999 ανάλογα με την εξέλιξη του Δ.Τ.Κ.

Ζητάμε να προχωρήσει τώρα σε τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας και αύξηση του αφορολόγητου μισθωτών και συνταξιούχων ώστε να μην εξανεμισθούν μέσω της φορολογίας ακόμα και αυτές οι μικρές αυξήσεις όπως έγινε την προηγούμενη χρονιά.

Συναδέλφισσες, Συναδέλφοι,

Η κατάσταση των δημοσίων υπηρεσιών και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν εξαιτίας της κυβερνητικής πολιτικής, αλλά και της γενικότερης συγκυρίας είναι γνωστή.

Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια οι δημόσιες υπηρεσίες έχουν βρεθεί στο επίκεντρο μιας δυσφημιστικής εκστρατείας σε βάρος τους που οφείλεται στα δικά τους προβλήματα και αδυναμίες, λόγω των διαχρονικών παρεμβάσεων της εκτελεστικής εξουσίας στα πλαίσια του κομματικοπελαταιακού συστήματος στη λειτουργία τους, αλλά και σε σκοπιμότητες που αφορούν τη δυνατότητα ανάπτυξης και επένδυσης των ιδιωτικών κεφαλαίων στο χώρο των δημοσίων υπηρεσιών και θέτουν ως προϋπόθεση την ακύρωσή τους στη συνείδηση της κοινής γνώμης.

Σήμερα βρίσκονται κάτω από την πίεση των δημοσιονομικών πολιτικών, της ευρωπαϊκής πολιτικής, που είναι μονομερώς προσανατολισμένη στη λογική του ανταγωνισμού και βέβαια κάτω από την πίεση των κεφαλαίων, που επιδιώκουν να επενδύσουν και να κερδίσουν στις δημόσιες υπηρεσίες.

Κεντρικό στοιχείο της στρατηγικής της ΑΔΕΔΥ, συνδεδεμένο με τα συμφέροντα των εργαζομένων στο δημόσιο και το όραμα του συνδικαλιστικού κινήματος για μια κοινωνία δικαιοσύνης και αλληλεγγύης, αποτελεί η πολιτική υπεράσπισης και αναβάθμισης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η πολιτική του συνδικαλιστικού κινήματος για την υπεράσπιση των δημοσίων υπηρεσιών είναι σε αντιστοιχία, σε μια αλληλένδετη και διαλεκτική σχέση με τα αιτήματα για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, αλλά και με τα κοινωνικά αιτήματα για ποιοτικές και αποτελεσματικές δημόσιες υπηρεσίες.

Μια τέτοια σύνθετη στρατηγική που εντάσσει στους στόχους και προτεραιότητες του συνδικαλιστικού κινήματος τις αλλαγές που πρέπει να γίνουν και που αμφισβητεί ότι το σημερινό κράτος και οι δημόσιες υπηρεσίες αποτελούν υπέρτατο επίτευγμα, που δεν

πρέπει να θίγει, αλλά προτείνει ότι πρέπει να αλλάξει με όρους κοινωνίας, μπορεί να αποτελέσει την απάντηση στη λογική των ιδιωτικοποιήσεων και της απαξίωσης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η ανάδειξη του ιστορικού ρόλου των δημοσίων υπηρεσιών στη χώρα μας, αλλά κυρίως στην Ευρώπη για τη διαμόρφωση του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου και η επισήμανση του αναντικατάστατου ρόλου, αναπτυξιακού και κοινωνικού, των δημοσίων υπηρεσιών και η ανάγκη αναβάθμισής τους προκειμένου ν' ανταποκριθούν με τον καλύτερο τρόπο στις νέες σύνθετες ανάγκες των πολιτών και των οικονομικών μονάδων, να γίνουν αποτελεσματικές και να βελτιώσουν την ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών, αποτελούν στοιχεία αυτής της στρατηγικής.

Πάνω σ' αυτή τη στρατηγική το σ.κ των εργαζομένων στο δημόσιο πρέπει να διαμορφώσει τις απαραίτητες κοινωνικές συμμαχίες και τους όρους πάνω στους οποίους θα στηρίζει τα αιτήματά του για την αξιοκρατία, την αντικειμενικότητα και τη διαφάνεια στη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, για την επίλυση των οικονομικών και θεσμικών προβλημάτων των εργαζομένων στο δημόσιο.

Σ' αυτούς τους άξονες στηρίζονται και οι προτάσεις της ΑΔΕΔΥ για την οριοθέτηση του διοικητικού μοντέλου της χώρας και των αρμοδιοτήτων κάθε επιπέδου διοίκησης, για τους νέους οργανισμούς και την ορθολογική κατανομή του προσωπικού, για κριτήρια στην επιλογή των προϊσταμένων και αλλαγή στη σύνθεση των υπηρεσιακών συμβουλίων για την υπεράσπιση της μονιμότητας και την ενιαία εργασιακή σχέση στο δημόσιο.

«...διεκδικούμε
διάλογο εφ' όλης
της ύλης για την
πορεία
ανασχεδιασμού των
δημόσιων
υπηρεσιών...»

Στο πλαίσιο αυτό διαμορφώσαμε και προωθούμε τις προτάσεις μας για την αναθεώρηση του συντάγματος και διεκδικούμε διάλογο εφ' όλης της ύλης για την πορεία ανασχεδιασμού των δημοσίων υπηρεσιών.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Εδώ και μια δεκαπενταετία βασικός άξονας των διεκδικήσεων για το συνδικαλιστικό κίνημα των δημοσίων υπαλλήλων αποτέλεσε η θεσμοθέτηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Το αίτημα αυτό έχει στρατηγικού χαρακτήρα σημασία για το μέλλον, την προοπτική και το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά και των δημοσίων υπηρεσιών, αφού πέρα από την ολοκλήρωση ενός συνδικαλιστικού δικαιώματος σημαίνει και θεσμική κατοχύρωση του ρόλου των συνδικαλιστικών οργανώσεων στη διαδικασία διεκδίκησης και διαπραγμάτευσης και περιορίζει την άσκηση της μονομερούς εξουσίας της κυβέρνησης καθιερώνοντας νέα σχέση κράτους και υπαλλήλου.

Στη διεκδίκηση αυτή μέσα από πολλούς αγώνες, έχει επιτευχθεί μεγάλη πρόοδος, χωρίς βέβαια να περιμένουμε ένα πλήρως ανεπτυγμένο σύστημα συλλογικής διαπραγμάτευσης αντίστοιχο με του ιδιωτικού τομέα αφού είναι γνωστό ότι η εκτελεστική εξουσία θα προβάλλει αντιστάσεις και εμπόδια σ' αυτή την πορεία.

Η πλήρης ανάπτυξή του, στο βαθμό που τώρα προωθηθεί ένα αρχικό νομικό πλαίσιο και η άρση των περιορισμών στη διαπραγματευτική διαδικασία αποτελεί στόχο που ήδη επιχειρούμε να διευκολύνουμε και με τις παρεμβάσεις μας για το περιεχόμενο της συνταγματικής αναθεώρησης και έχουμε πάρει δεσμεύσεις από την κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα, δεσμεύσεις που έχουν αποτυπωθεί στις αναθεωρητές διατάξεις του συντάγματος.

«...Γνωρίζουμε ότι ο δρόμος για τη μερική και ολική θεσμοθέτηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων είναι και θα είναι δύσκολος...»

Γνωρίζουμε ότι ο δρόμος για τη μερική και ολική θεσμοθέτηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων είναι και θα είναι δύσκολος.

Η ΑΔΕΔΥ με συνέχεια και συνέπεια προτάσσει την εφαρμογή του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων, ρυθμίλησε με τις προτάσεις της την κυβέρνηση και θα διεκδικεί σταθερά τη θεσμική ολοκλήρωση του συστήματος συμβάσεων. Η ευθύνη πλέον είναι της κυβέρνησης.

Το μοντέλο του συστήματος συλλογικών διαπραγματεύσεων πρέπει να ενισχύει τη διαπραγματευτική δύναμη του συνδικαλιστικού κινήματος, την ενότητα και την οργανωτική ανασυγκρότησή του στα πλαίσια των θέσεων του 29ου συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ.

Οι τελευταίες παρεμβάσεις της ΑΔΕΔΥ στα ζητήματα που αναφέρονται στο εύρος και το πεδίο εφαρμογής των συλλογικών διαπραγματεύσεων, στα επίπεδα διαπραγμάτευσης και στο πλαίσιο μεσολάβησης, έχουν στόχο το σύστημα συλλογικής διαπραγμάτευσης που προβλέπει το σχέδιο νόμου εφόσον τελικά θεσμοθετηθεί, να έχει κατά το δυνατόν λιγότερα προβλήματα, να μην αποκλείει νέα θέματα προς διαπραγμάτευση που ενδεχομένα σήμερα δεν μπορεί να περιγραφούν, η διαπραγμάτευση να γίνεται και στα τρία επίπεδα (κεντρικό, ειδικό, κλαδικό, εργασιακό) και τέλος το σύστημα διαμεσολάβησης να εμπνέει εμπιστοσύνη και να οδηγεί τα δύο μέρη σε ουσιαστική διαπραγμάτευση με στόχο τη συμφωνία.

Το δημοσιούπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει παράλληλα με την προσπάθειά του για βελτίωση του συστήματος με βάση τις προτάσεις του και τη συνταγματική μεταρρύθμιση, να διαμορφώσει άμεσα στρατηγική και τακτική για την επιτυχή ανταπόκρισή του στα νέα καθήκοντα που η καθιέρωση του θεσμού θα επιβάλλει.

Η οργανωτική και πολιτικοσυνδικαλιστική προετοιμασία του συνδικαλιστικού κινήματος, η διαμόρφωση σχετικής διαπραγματευτικής παιδείας, η εκπαίδευση του στελεχιακού δυναμικού στις τεχνικές της διαπραγμάτευσης, το άνοιγμα νέων δρόμων εσωτερικής δημοκρατίας και συνεννόησης στις τάξεις του συνδικαλιστικού κινήματος είναι μερικά από εκείνα που πρέπει να γίνουν ώστε το συνδικαλιστικό κίνημα να αξιοποιήσει σε θετική κατεύθυνση το θεσμικό πλαίσιο των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Συναδέλφισσες, Συναδέλφοι,

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι συνθήκες όπως διαμορφώνονται από τις γενικότερες εξελίξεις, και τα φαινόμενα κρίσης των συλλογικών μορφών έκφρασης και δράσης δημιουργούν πολλές και μεγάλες δυσκολίες στην ανάπτυξη της δράσης μας και στην προώθηση των στόχων και των αιτημάτων μας.

Σε μας όμως δεν ταιριάζει ούτε η ηττοπάθεια ούτε η αποδοχή των τελεσμένων.

Χρειαζόμαστε τώρα περισσότερο από ποτέ να αναπτύξουμε τη δράση του σ.κ, να υπερασπίσουμε τις κατακτήσεις του αιώνα που φεύγει, να ανοίξουμε νέους δρόμους για τους εργαζόμενους, για μια κοινωνία δικαιοσύνης και αλληλεγγύης.

Σ' αυτό τον αγώνα με τόλμη και ειλικρίνεια πρέπει να δούμε και τα δικά μας προβλήματα, όπως τα προβλήματα στην οργάνωση και την εικόνα του σ.κ και των στελεχών του και να πάρουμε τις ανάλογες αποφάσεις για να αποδείξουμε ότι όπως ιστορικά έχει καταγραφεί οι εργαζόμενοι και το σ.κ είναι μοχλός κίνησης της Ιστορίας προς τα μπρος.

Τα 70 χρόνια του συνδικαλιστικού κινήματος των δημοσίων υπαλλήλων που τιμούμε αυτές τις ημέρες, η προσφορά και οι θυσίες των χιλιάδων αγωνιστών μπορούν να αποτελέσουν το φάρο και τον οδηγό στη δράση και τις αποφάσεις μας για να σχεδιάσουμε εμείς το μέλλον και τον αιώνα που έρχεται για να είναι οι εργαζόμενοι πρωταγωνιστές των εξελίξεων».

Ο απολογισμός της απερχόμενης διοίκησης

Διοικητικός
απολογισμός

Ο διοικητικός απολογισμός της απερχόμενης Εκτελεστικής Επιτροπής και του Γενικού Συμβουλίου είχε ως εξής:

Εισαγωγή

Η δράση της ΑΔΕΔΥ, την τριετία που μας πέρασε, προσδιορίστηκε από τις προτεραιότητες που έθεσε το προηγούμενο 29ο συνέδριο με τις αποφάσεις του, προτεραιότητες που στηρίχθηκαν από τη μεγάλη πλειοψηφία των συνέδρων, η οποία έφθανε σε ορισμένες περιπτώσεις έως και την ομοφωνία, από το περιβάλλον μέσα στο οποίο έδρασε το συνδικαλιστικό κίνημα, όπως αυτό διαμορφώνεται από τις γενικότερες εξελίξεις και την κυβερνητική πολιτική καθώς και από τον τρόπο που το συνδικαλιστικό κίνημα με τις αποφάσεις των οργάνων του εξειδίκευσε και πάλεψε τις θέσεις του.

Στόχος του απολογισμού είναι, μέσα από μια αντικειμενική παρουσίαση της κατάστασης, των προβλημάτων και της δράσης της ΑΔΕΔΥ, να συμβάλει στον καθορισμό των στόχων της επόμενης τριετίας καθώς και στον προσδιορισμό των απαραίτητων διαρθρωτικών αλλαγών στη δομή και τη λειτουργία του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το διεθνές
περιβάλλον

Την τριετία που πέρασε, η κυριαρχία του διεθνούς κεφαλαίου - κυρίως του χρηματιστηριακού - και η ένταση του ανταγωνισμού, καθόρισαν τις εξελίξεις στο παγκόσμιο επίπεδο. Εντάθηκε η προσπάθεια του κεφαλαίου να διαμορφώσει όρους υποταγής σε κράτη, έθνη και λαούς, να επιβάλλει στα πολιτικά και συλλογικά όργανα λήψης αποφάσεων και στις κοινωνικές δυνάμεις τις δικές του επιλογές με στόχο να εδραιώσει την επικυριαρχία του, για ακόμη παραπέρα ανισοκατανομή του πλούτου.

Μέσω της λεγόμενης «παγκοσμιοποίησης», που αφορά κυρίως τη δυνατότητα των χρηματιστηριακών και μεταπρατικών κεφαλαίων να παρεμβαίνουν στις οικονομίες της κάθε χώρας εντάθηκε ο έλεγχος των εθνικών οικονομιών και της πραγματικής παραγωγικής διαδικασίας. Το δόγμα : «η αγορά αποφασίζει και η κοινωνία εκτελεί», τείνει να γίνει μετά την κατάρρευση των συστημάτων διεθνούς ισορροπίας και της αδυναμίας των διεθνών οργανισμών να επιβάλλουν κανόνες, ο μοναδικός νόμος που καθορίζει τις εξελίξεις.

Εξελίξεις, όμως, που είναι δυσμενείς για τους λαούς και τους εργαζόμενους, αφού η πρόοδος των τεχνολογιών και η δυνατότητα παραγωγής αυξημένου πλούτου, αξιοποιείται για την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου και τη δημιουργία νέων δεσμών για τους λαούς.

Η κατάσταση, όπως παρουσιάστηκε και σε πρόσφατη έκθεση του Ο.Η.Ε. είναι τραγική. Η ανισοκατανομή του πλούτου εντάθηκε, η φτώχεια του τρίτου κόσμου μεγάλωσε. Λίγοι μεγιστάνες και κεφαλαιούχοι κατέχουν πλούτο περισσότερο από το εισόδημα της μεγάλης πλειοψηφίας των Εθνών - Κρατών. Η ανεργία μεγαλώνει, παιδιά πεθαίνουν από την πείνα, περιφερειακοί πόλεμοι και συγκρούσεις οδηγούν σε σφαγές και εκκαθαρίσεις εθνοτήτων και φυλών.

Μετά το «ρηγανισμό» και τον «θατσερισμό», η νεοφιλελεύθερη θεωρία επιχειρεί να ανατρέψει κάθε τι το συλλογικό, ενώ οι δυνάμεις της λεγόμενης οικονομίας της αγοράς επιδιώκουν να αναγορευθούν σε ρυθμιστές όλων των καταστάσεων και να σαρώσουν τις κοινωνικές κατακτήσεις.

Το ευρωπαϊκό περιβάλλον

Οι τελευταίες κρίσεις που προκάλεσαν στα χρηματιστήρια οι δυνάμεις αυτές, είναι ενδεικτικές για το ποιο μπορεί να είναι το μέλλον του κόσμου, εάν και εφόσον οι εξελίξεις αυτές δεν ανατραπούν από την οργανωμένη δράση των εργαζομένων και των άλλων κοινωνικών δυνάμεων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

Στο πλαίσιο των διεθνών εξελίξεων, όπως περιγράφηκαν παραπάνω, η Ευρώπη προσπαθεί εδώ και χρόνια να οργανώσει τη δική της παρουσία στο παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, να αντιμετωπίσει τις συνθήκες του συνεχώς εντεινόμενου ανταγωνισμού μέσα από την ολοκλήρωση της Ε.Ε. και την Ο.Ν.Ε.

Οι αποφάσεις που προσδιόρισαν αυτή την πορεία της Ευρώπης ήταν αποτέλεσμα συντηρητικών δυνάμεων, που εξέφρασαν κυρίως τους στόχους του κεφαλαίου και των τραπεζιτών της Ευρώπης.

Η πορεία που επέβαλε η συνθήκη του «Μάαστριχτ» με το ασφυκτικό πλαίσιο των οικονομικών στόχων, με την έμφαση σε ορισμένους οικονομικούς δείκτες και με αυστηρώς προσδιορισμένο το χρονοδιάγραμμα δεν οδηγεί σε σύγκλιση, αλλά σε απόκλιση τις πραγματικές οικονομίες και τις κοινωνίες της Ευρώπης.

Η αποκλειστική προτεραιότητα για την απελευθέρωση των αγορών και την ενίσχυση του ανταγωνισμού μαζί με τα σταθεροποιητικά προγράμματα, βάζει σε κίνδυνο το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο και τις κατακτήσεις των πολιτών της Ευρώπης.

Η πολιτική αδυναμία για τη λήψη μέτρων, που θα ενίσχυαν τον προϋπολογισμό της Ε.Ε., ώστε να υπάρξουν πολιτικές για την ανάπτυξη και την απασχόληση καθώς και οι σκοπιμότητες να μην προχωρήσουν διαδικασίες πολιτικής ενοποίησης σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής και άμυνας, καθιστούν την Ευρώπη έρμαιο των δυνάμεων του κεφαλαίου και της διεθνούς κερδοσκοπίας και την υποτάσσουν στις προτεραιότητες της μιας και μοναδικής υπερδύναμης.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες οξύνονται τα κοινωνικά προβλήματα και ιδιαίτερα η ανεργία και παρουσιάζονται επικίνδυνα φαινόμενα όπως ο ρατσισμός και ο νεοναζισμός, ενώ αυξάνονται οι νεόπτωχοι και οι αποκλεισμένοι.

Οι αγώνες των εργαζομένων να τεθούν και άλλα κριτήρια στην πορεία για την Ο.Ν.Ε. όπως το κριτήριο της ανεργίας, δεν καρποφόρησαν. Οδήγησαν μόνο σε φραστικές διακηρύξεις και στην υιοθέτηση του κοινωνικού πρωτοκόλλου από όλες πλέον τις χώρες της Ε.Ε.

Χωρίς να υποβαθμίσουμε έστω και αυτές τις εξελίξεις, πρέπει να σημειώσουμε ότι ίσως τα πράγματα να ήταν διαφορετικά αν συνολικά το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα είχε υιοθετήσει έγκαιρα μια άλλη στάση, αν είχε αναδείξει από την αρχή τα ζητήματα αυτά, αν είχε απαιτήσει να υπάρξει συνεκτίμηση του κριτηρίου της ανεργίας.

«...Στο τομέα των δημοσίων υπηρεσιών, απουσιάζει μια ολοκληρωμένη πολιτική της Ε.Ε...»

Στο τομέα των δημοσίων υπηρεσιών, απουσιάζει μια ολοκληρωμένη πολιτική της Ε.Ε. παρά το γεγονός ότι αναγνωρίζεται πως οι δημόσιες υπηρεσίες υπήρξαν ο στυλοβάτης του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου.

Οι δημόσιες υπηρεσίες στην Ευρώπη βρίσκονται κάτω από την πίεση των δυνάμεων της αγοράς που επιδιώκουν να επενδύσουν σε κερδοφόρους τομείς και έχουν επιτύχει να προωθήσουν ιδιωτικοποιήσεις σε κρίσιμους τομείς όπως επίσης βρίσκονται αντιμέτωπες με την πολιτική της ενίσχυσης του ανταγωνισμού. Σε συνδυασμό μάλιστα με τις σταθεροποιητικές πολιτικές αντιμετωπίζουν σήμερα μεγάλα προβλήματα μέσα από την υποχρηματοδότηση που τις καθιστά πιο ευάλωτες στις δυνάμεις της αγοράς.

Πολλές συνδικαλιστικές οργανώσεις σε αρκετές χώρες της Ε.Ε. κάτω από την πίεση των πραγμάτων και με στόχο να υπερασπίσουν τις δημόσιες υπηρεσίες και να κατοχυρώσουν τις θέσεις εργασίας προχώρησαν σε συμφωνίες αναδιάρθρωσης με πιο ευέλικτα οργανωτικά και εργασιακά σχήματα.

Οι προσπάθειες των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες μέσα από τα ευρωπαϊκά συνδικάτα να υπάρξει, όπως έχει γίνει και σε άλλους τομείς, κεντρικός διάλογος μεταξύ συνδικάτων και Ε.Ε. δεν έχει μέχρι σήμερα καρποφορήσει με προβαλλόμενη δικαιολογία την έλλειψη εκπροσώπησης των κυβερνήσεων (εργοδοσία).

Η μόνη πρωτοβουλία που βρίσκεται σε εξέλιξη μετά από πιέσεις των συνδικάτων αφορά τη σύνταξη της λεγόμενης «χάρτας των δημοσίων υπηρεσιών».

Με βάση τα παραπάνω, το όραμα για μια Ευρώπη των πολιτών με πρωταγωνιστές τους εργαζόμενους, με κράτος πρόνοιας και κοινωνία αλληλεγγύης, απέχει πολύ από τη σημερινή εικόνα της Ε.Ε. Θα χρειασθούν συντονισμένοι αγώνες και ενιαία στρατηγική του συνδικαλιστικού κινήματος σε ευρωπαϊκό επίπεδο ώστε μαζί με τις απαραίτητες πολιτικές και κοινωνικές συμμαχίες να στρέψει προς τη δική του κατεύθυνση τις εξελίξεις.

Η κυβερνητική πολιτική

Η κυβερνητική πολιτική προσδιορίστηκε αποκλειστικά από το αναθεωρημένο πρόγραμμα σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας και το στόχο της επίτευξης των ονομαστικών στόχων της συνθήκης του Μάαστριχτ για την είσοδο της χώρας μας στην Ο.Ν.Ε.

Στο πλαίσιο αυτό ακολουθήθηκε η ίδια περιοριστική πολιτική στον εισοδηματικό και το δημοσιονομικό τομέα, με το κυρίως βάρος της κυβερνητικής προσπάθειας να πέφτει στη συγκράτηση των δαπανών, τη μείωση του Δ.Τ.Κ., τον περιορισμό των ελλειμμάτων.

Ακολουθήθηκε έτσι πολιτική χαμηλών αυξήσεων για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, που υπολείπονταν του πληθωρισμού τόσο το 1996 όσο και το 1998, πολιτικές που συνέχισαν να πλήττουν τα εισοδήματα των εργαζομένων στο Δημόσιο, ενώ το 1997 χρόνος εφαρμογής του νέου μισθολογίου οι μικρές αυξήσεις που δόθηκαν δεν ήταν δυνατόν να ανταποκριθούν στις προσδοκίες των εργαζομένων και να καλύψουν τις μεγάλες απώλειες των προηγούμενων ετών.

Συνεχίστηκε η ίδια άδικη και αντικοινωνική φορολογική πολιτική αφού οι όποιες βελτιώσεις του συστήματος με αποδοχή μερικών προτάσεων του συνδικαλιστικού κινήματος (φόρος στα ομόλογα π.χ.) δεν ήταν δυνατόν να ανατρέψουν το χαρακτήρα του φορολογικού μας συστήματος που στηρίζεται και αιμοδοτείται από τους εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα.

Γενικότερα η οικονομική πολιτική είχε σαν αποτέλεσμα άνιση κατανομή βαρών και ωφελειών αφού η βελτίωση των οικονομικών δεικτών στηρίχτηκε στις πλάτες των μισθωτών και των πλατιών λαϊκών στρωμάτων ενώ αντίθετα το κεφάλαιο και οι μεταπράτες είχαν αύξηση κερδών.

Το συνολικό οικονομικό σύστημα, εισοδηματική πολιτική - φορολογική πολιτική - δημοσιονομική πολιτική - επιτόκια, λειτούργησε σε βάρος των εργαζομένων αφού είδαν την προσπάθειά τους για αύξηση του παραγόμενου πλούτου (ΑΕΠ) να μεταφέρεται στα χέρια των ολίγων.

Στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής, η έλλειψη επαρκούς χρηματοδότησης και η αδυναμία της αξιοποίησης και διαχείρισης με σωστό κοινωνικό προσανατολισμό των διαθέσιμων πόρων, είχαν σαν αποτέλεσμα όχι απλώς να παραμείνουν τα υφιστάμενα προβλήματα αλλά σε πολλές περιπτώσεις να οξυνθούν, με αποτέλεσμα την ενίσχυση του ιδιωτικού τομέα που δραστηριοποιείται στο χώρο των υπηρεσιών αυτών, με χαρακτηριστικά παραδείγματα την επέκταση των ιδιωτικών επιχειρήσεων στην υγεία και την παιδεία. Στο χώρο της Κοινωνικής Ασφάλισης συνεχίστηκε η πολιτική των νόμων της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας με τα γνωστά προβλήματα για τους εργαζόμενους.

Η επίλυση των μεγάλων προβλημάτων του ασφαλιστικού μας συστήματος παραπέμπεται για μετά το 2000.

«...Το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα είναι πλέον και στην Ελλάδα η ανεργία και ιδίως η ανεργία των νέων...»

Το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα είναι πλέον και στην Ελλάδα η ανεργία και ιδίως η ανεργία των νέων.

Η δημιουργία λίγων νέων θέσεων εργασίας σε συνδυασμό με την εφαρμογή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή και η μεγάλη προσφορά εργασίας που προέρχεται από τη μετατόπιση ενεργού πληθυσμού από τον αγροτικό τομέα και το μεγάλο αριθμό οικονομικών μεταναστών καθιστούν το πρόβλημα εκρηκτικό.

Στις δημόσιες υπηρεσίες η πολιτική του περιορισμού των δαπανών, του περιορισμού των προσλήψεων στη λογική του 5 απολύονται - 1 προσλαμβάνεται, της εκχώρησης αρμοδιοτήτων σε ιδιώτες, συμβούλους και παράλληλους οργανισμούς (ΜΟΔ - ΕΛΚΕ), είχε ως αποτέλεσμα την υποβάθμιση αρκετών τομέων.

Έλλειψε ένας συνολικός και οργανωμένος διάλογος με το συνδικαλιστικό κίνημα για τις αναγκαίες αναδιαρθρώσεις στη δομή και την οργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών. Η κυβέρνηση στις περισσότερες περιπτώσεις πήρε μόνη της τις αποφάσεις αγνοώντας το ρόλο, ακόμα και την ύπαρξη του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η μετατροπή των Ν.Π.Δ.Δ. σε Α.Ε., με στόχο τη μετοχοποίησή τους, αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο εκχώρησης στο ιδιωτικό κεφάλαιο δραστηριοτήτων του Δημοσίου, δημιουργεί νέα προβλήματα στους εργαζόμενους απειλεί τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων.

Το γενικότερο κλίμα των ιδιωτικοποιήσεων επηρεάζει άμεσα την κυβερνητική πολιτική και στο χώρο της δημόσιας διοίκησης και έχει βρει έκφραση και εφαρμογή σε αρκετούς χώρους και δραστηριότητες.

Η πολιτική της αποκέντρωσης και της αποσυγκέντρωσης έχει αφήσει ακόμα ανοιχτά προβλήματα, παρά το γεγονός ότι το συνδικαλιστικό κίνημα προσπάθησε με προτάσεις να στηρίξει αυτή την προσπάθεια, να δώσει πραγματικό περιεχόμενο στην αυτοδιοίκηση και στην αποκέντρωση και να αντιμετωπίσει τα προβλήματα του ανθρώπινου δυναμικού.

«...Οι νέοι Οργανισμοί των Υπουργείων δεν έχουν προχωρήσει...»

Οι νέοι Οργανισμοί των Υπουργείων δεν έχουν προχωρήσει με αποκλειστική ευθύνη της κυβέρνησης, με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν σύγχρονα και αποδοτικά σχήματα που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τις νέες ανάγκες. Εξυπηρετούνται έτσι οι στόχοι εκείνων που επιδιώκουν κάθε φορά, επικαλούμενοι την αδυναμία των υπηρεσιών, να μεταφέρουν αρμοδιότητες έξω από τις δημόσιες υπηρεσίες.

Ο νέος Δημοσιοϋπαλληλικός Κώδικας, αίτημα του συνδικαλιστικού κινήματος από τη δεκαετία του '80, δεν ανταποκρίνεται στο καθολικό αίτημα των εργαζομένων και της κοινωνίας για αξιοκρατία και αντικειμενικότητα στην εσωτερική λειτουργία της δημόσιας διοίκησης.

Το αίτημα για συλλογικές διαπραγματεύσεις στο Δημόσιο, μέσα από πολλούς αγώνες και σταδιακή ωρίμανση των συνθηκών, βρίσκεται ακόμα στο στάδιο της προκοινοβουλευτικής διαδικασίας.

Η κυβέρνηση γενικά κινήθηκε με δύο ταχύτητες. Εμμονή και επιμονή στις δικές της αποφάσεις, επιβολή τους ακόμα και με αυταρχικό τρόπο ενάντια στις θέσεις του συνδικαλιστικού κινήματος και των εργαζομένων από τη μια μεριά, αγνόηση των θέσεων, των προτάσεων και των διεκδικήσεων του συνδικαλιστικού κινήματος από την άλλη ή στην καλύτερη περίπτωση διαδικασίες ατελέσφορου διαλόγου, δεσμεύσεις και υπαναχωρήσεις.

Η κυβέρνηση επικαλούμενη την Ο.Ν.Ε. και τους γενικούς της στόχους στάθηκε αδύναμη να διαμορφώσει, να προωθήσει και να διαχειριστεί επιμέρους πολιτικές που αφορούν αιτήματα του συνδικαλιστικού κινήματος.

*Η δράση της
ΑΔΕΔΥ*

Το προηγούμενο (29ο) συνέδριο της ΑΔΕΔΥ συνεκτιμώντας την κατάσταση και τα προβλήματα στις δημόσιες υπηρεσίες καθώς και τα προβλήματα του ανθρώπινου δυναμικού προσδιόρισε ένα πλαίσιο στόχων που αφορούσαν το σύνολο σχεδόν των θεμάτων που συνδέονται με τα προβλήματα των εργαζομένων και των δημοσίων υπηρεσιών.

Η Ε.Ε. και το Γενικό Συμβούλιο ιεράρχησε και εξειδίκευσε όπου χρειάστηκε αυτό το πλαίσιο και προσπάθησε να το προωθήσει με συνεκτικό και ιεραρχημένο τρόπο συνδέοντας τα προβλήματα του ανθρώπινου δυναμικού με τον αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών, αλλά και το ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών με το ευρύτερο κοινωνικό συμφέρον.

Παρά το γεγονός ότι η γενικότερη συγκυρία όπως αναλύθηκε προηγουμένως, αλλά και η κυβερνητική πολιτική, δεν άφηνε πολλά περιθώρια για την προώθηση μεγάλων στόχων με καθοριστική σημασία για το συνδικαλιστικό κίνημα και τους εργαζόμενους -όπως π.χ. το νέο μισθολόγιο και οι συλλογικές διαπραγματεύσεις, ο νέος κώδικας-, στόχους που συγκροτούν μια επιθετική πολιτική, εντούτοις η ΑΔΕΔΥ με όλα τα μέσα που μπορούσε να αξιοποιήσει άνοιξε αυτά τα ζητήματα, αγωνίστηκε και πίεσε για να υπάρξουν λύσεις σύμφωνα με τις δικές της προτάσεις και θέσεις, ενώ σε πολλές περιπτώσεις όταν η κυβέρνηση ανακοίνωνε αποφάσεις που ήταν εναντίον των εργαζομένων ο αγώνας έπαιρνε αμυντικά χαρακτηριστικά για την περιφρούρηση δικαιωμάτων και κατακτήσεων, και την υπεράσπιση των δημοσίων υπηρεσιών.

Οι αγώνες αυτοί δόθηκαν με κάθε τρόπο και μέσο (απεργίες - διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις - παραστάσεις - ανακοινώσεις - συνεντεύξεις, κλπ), ενώ για μια σειρά επιμέρους θέματα υπήρξαν εξειδικευμένες παρεμβάσεις, ανελήφθησαν πρωτοβουλίες και υπήρξε στήριξη των αγώνων των Ομοσπονδιών.

Ειδικότερα :

*Μισθολόγιο -
εισοδηματική
πολιτική*

Η ΑΔΕΔΥ αντιπαρατέθηκε στην εισοδηματική πολιτική του 2,5 + 2,5 του 1996 και ζήτησε άμεση καταβολή τού επιδόματος των 18.000. Παράλληλα από τις αρχές του 1996 ζήτησε από την κυβέρνηση εφαρμογή του μισθολογίου από το 1996 και εξειδικεύοντας τις θέσεις της πρότεινε μισθολόγιο που θα κινούνταν στις εξής αρχές:

- Να αντιμετωπίζει το πρόβλημα των χαμηλών αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, με την ουσιαστική αναβάθμισή τους (κάλυψη απωλειών τελευταίων ετών, κόστος ζωής κλπ) μέσα από αυξήσεις των βασικών μισθών, καθώς και το πρόβλημα των μισθολογικών ανισοτήτων και αδικιών της επιδοματικής πολιτικής.
- Να καλύπτει το συνεχώς διευρυνόμενο άνοιγμα μεταξύ των εν ενεργεία και συντάξιμων αποδοχών.
- Να αντιμετωπίζει στη βάση αποδεκτών αρχών τα προβλήματα που έχει δημιουργήσει η επιδοματική πολιτική.
- Να θέτει σε νέες βάσεις τις διαταραγμένες σχέσεις εισαγωγικών - καταληκτικών αποδοχών.
- Να αυξάνει τα οικογενειακά επιδόματα και τα επιδόματα ευθύνης.
- Να δώσει τη δυνατότητα αντιμετώπισης των προβλημάτων που συνδέονται με τις ιδιαίτερες συνθήκες δουλειάς.
- Το νέο μισθολόγιο να συνδέεται με το Δ.Τ.Κ. και το Α.Ε.Π.

Στη βάση αυτών των αρχών πρότεινε (απόφαση Γ.Σ. 14.6.1996):

- Εισαγωγικός μισθός του νεοεισερχόμενου στην ΥΕ κατηγορία 180.000.
- Εσωτερική σχέση κάθε κατηγορίας (εισαγωγικός προς καταληκτικό) 1 προς 2.
- Εξωτερική σχέση (εισαγωγικός της ΥΕ προς καταληκτικό της ΠΕ) 1 προς 3.
- Κλίμακα που θα εξελίσσεται στα 33 χρόνια με ετήσια ωρίμανση.
- Καταληκτικός μισθός 540.000.
- Ακώλυτη μισθολογική εξέλιξη.
- Το 80% των εν ενεργεία αποδοχών να είναι συντάξιμες .
- Διπλασιασμό οικογενειακών επιδομάτων και χορήγηση στους συζύγους.
- Αυστηρό προσδιορισμό των κοινωνικών επιδομάτων και των επιδομάτων που αφορούν ειδικές συνθήκες εργασίας ή κίνητρα για τους υπαλλήλους.

Ο αγώνας της ΑΔΕΔΥ για ένα νέο μισθολόγιο σύμφωνα με τις προτάσεις της συνάντησε μεγάλες δυσκολίες που οφείλονταν κυρίως:

- ✓ Στην υπονόμευση του διαλόγου από την πλευρά της κυβέρνησης με μονομερείς αποφάσεις.
- ✓ Στην κυβερνητική πολιτική που εξαντλούσε τα διαθεσιμμένα ποσά στην εισοδηματική πολιτική του 1997 και άρα έθετε περιοριστικούς όρους για την αποδοχή των προτάσεων της ΑΔΕΔΥ.
- ✓ Στην κατάσταση που είχε διαμορφώσει στο συνδικαλιστικό κίνημα η εισοδηματική πολιτική.

Η ΑΔΕΔΥ με επανειλημμένες απεργιακές κινητοποιήσεις τέλος του '96 αρχές του '97 πρόβαλλε τις θέσεις της, προσπάθησε να βελτιώσει τις αρχικές προτάσεις της κυβέρνησης και να λύσει επιμέρους προβλήματα που αναφέρονταν στα ειδικά επιδόματα (κοινωνικά και συνθηκών εργασίας).

Το μισθολόγιο που ψηφίστηκε τελικά και τέθηκε σε εφαρμογή από την 1.1.97, παρά το γεγονός ότι σε ορισμένες κατηγορίες έδωσε αυξήσεις μεγαλύτερες από την εισοδηματική πολιτική σε μια προσπάθεια τακτοποίησης και ορθολογικοποίησης, εντούτοις δεν αντιμετώπισε τα προβλήματα που είχε δημιουργήσει η επιδοματική πολιτική, δεν απάντησε στο αίτημα και τις προσδοκίες μιας δεκαετίας για αναβάθμιση των αποδοχών των εργαζομένων στο Δημόσιο. Παράλληλα με ορισμένες ρυθμίσεις όπως η τριχοτόμηση των αποδοχών, η περικοπή του οικογενειακού επιδόματος και του κινήτρου απόδοσης δημιούργησε νέα προβλήματα στους εργαζόμενους.

Το μισθολόγιο που εφαρμόστηκε δεν οδήγησε σε μια νέα πολιτική μισθών όπως ζητούσε η ΑΔΕΔΥ και βρίσκεται σε πλήρη διάσταση με τις προτάσεις της τόσο στο θεσμικό όσο και στο οικονομικό σκέλος.

Η ΑΔΕΔΥ με ξεχωριστές παρεμβάσεις ζήτησε την επέκταση του μισθολογίου στους εργαζομένους με σχέση ιδιωτικού δικαίου και στους συνταξιούχους.

Το 1998 η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε μέσα από το διεκδικητικό της πλαίσιο να χαράξει μια πολιτική διορθωτικών κινήσεων που θα άμβλυναν ορισμένα από τα προβλήματα και τις νέες ανισότητες που δημιούργησε το μισθολόγιο, συνάντησε όμως πάλι την εμμόνη της κυβέρνησης σε μια εισοδηματική πολιτική που ήταν πολύ κάτω από τον αναμενόμενο πληθωρισμό και επομένως οι διορθωτικές κινήσεις είχαν οριακά μόνον αποτελέσματα (μικρή ενίσχυση της ΥΕ και της ΜΕ κατηγορίας).

Η υποτίμηση της δραχμής και η εξέλιξη του Δ.Τ.Κ. μετά την υποτίμηση χαρακτηρίζουν το 1998 ως έτος σημαντικών απωλειών για τα εισοδήματα των εργαζομένων στο Δημόσιο και μάλιστα μετά και την άρνηση της κυβέρνησης για διορθωτικό ποσό ανάλογα με την εξέλιξη του Δ.Τ.Κ.

Ήδη η κατάθεση του προϋπολογισμού του έτους 1999 και η εισοδηματική πολιτική που περιέχει για αυξήσεις 2% επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις μας ότι το 1998 και το 1999 θα είναι δύο έτη απώλειας αποδοχών.

Εξέλιξη των μισθών εισαγωγικών αποδοχών (κατηγ. ΥΕ) 1995 - 1998				
	1995	1996	1997	1998
Βασικός μισθός	25.000	25.000	110.000	113.000
Χρονοεπίδομα	-	-	-	-
Επίδομα εξομάλυνσης	11.000	11.000	35.000	35.000
Ειδικό επίδομα	8.000	8.000	(κίνητρο απόδοσης) 38.000	41.000
Α.Τ.Α.	82.144	90.732	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	126.144	134.732	183.000*	189.000

Εξέλιξη των μιστών εισαγωγικών αποδοχών του μέσου υπαλλήλου (κατηγ. ΔΕ με 15 χρόνια) 1995-1998				
	1995	1996	1997	1998
Βασικός μισθός	36.000	36.000	155.000	162.000
Χρονοεπίδομα	11.520	11.520	49.600	52.032
Επίδομα εξομάλυνσης	14.100	14.100	19.000	19.000
Ειδικό επίδομα	18.000	18.000	(κίνητρο απόδοσης) 48.000	48.000
A.T.A.	117.632	130.660	-	-
ΣΥΝΟΛΟ	197.252	210.280	271.600*	281.632

* Το 1997 με την εφαρμογή του νέου μισθολογίου εντάχθηκαν στις τακτικές αποδοχές διάφορα επιδόματα παραγωγικότητας που είχαν χορηγηθεί τα προηγούμενα χρόνια.

Εξέλιξη ετήσιας μεταβολής Γενικού Δείκτη Τιμών Καταναλωτή		
Έτος	Σύγκριση δείκτη Δεκεμβρίου κάθε έτους με τον αντίστοιχο δείκτη του προηγούμενου έτους	Σύγκριση μέσου ετήσιου δείκτη κάθε έτους με τον αντίστοιχο δείκτη του προηγούμενου έτους
1995	7,9	8,9
1996	7,3	8,2
1997	4,7	5,5
1998	4,3*	4,8*

*Πρόβλεψη

Μέσο εισόδημα τελευταίας τετραετίας							
	1995	1996	Μετ. '96/'95	1997	Μετ. 97/96	1998	Μετ. 98/97
Εισοδηματίες	1.047.069	1.141.791	9,05	1.132.062	-0,85	1.240.088	9,54
Εμποροι- Βιομήχανοι- Βιοτέχνες	2.934.486	3.265.501	11,28	3.500.460	7,20	3.967.642	13,35
Γεωργοί- Κτηνοτρόφοι- Αλιείς	802.635	950.015	18,36	1.001.490	5,42	1.160.825	15,91
Μισθωτοί	3.005.096	3.281.567	9,20	3.540.506	7,89	3.976.141	12,30
Συντάξιούχοι	2.271.007	2.507.162	10,40	2.625.667	4,73	2.862.175	9,01
Ελεύθεροι επαγγελματίες	4.876.450	5.376.671	10,26	5.815.918	8,17	6.560.047	12,79
ΣΥΝΟΛΟ	2.507.024	2.775.554	9,771	2.895.873	5,28	3.226.886	11,43

Φορολογική
πολιτική

Η φορολογική πολιτική της κυβέρνησης είχε σαν αποτέλεσμα ένα μέρος των ονομαστικών αυξήσεων των εργαζομένων στο Δημόσιο να καταλήξει στην άμεση φορολογία και έτσι να συμβάλει στην παραπέρα υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Συνολικά το φορολογικό σύστημα έπαιξε ρόλο ανισοκατανομής εισοδημάτων σε βάρος των μισθωτών και των συνταξιούχων.

Οι διακηρύξεις περί «εχόντων και κατεχόντων» δεν οδήγησαν ριζοσπαστικά μέτρα για να πληρώσουν οι συγκεκριμένες ευνοημένες από τη συγκυρία και την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης ομάδες των κεφαλαιούχων, των μεταπρατών και των κάθε λογής αεριτζήδων.

Μέσος φόρος τελευταίας τετραετίας							
	1995	1996	Μετ. 96/95	1997	Μετ. 97/96	1998	Μετ. 98/97
Εισοδηματίες	64.662	78.185	20,91	85.947	9,93	93.135	8,36
Έμποροι- Βιομήχανοι- Βιοτέχνες	179.192	223.960	24,98	271.371	21,17	328.065	20,89
Γεωργοί- Κτηνοτρόφοι- Αλιείς	15.931	21.752	36,54	26.901	23,67	31.728	17,94
Μισθωτοί	132.573	172.264	29,94	220.683	28,11	283.664	28,54
Συνταξιούχοι	86.160	110.677	28,46	131.672	18,97	150.693	14,44
Ελεύθεροι επαγγελματίες	518.889	620.670	19,62	735.567	18,51	880.426	19,69
ΣΥΝΟΛΟ	126.377	159.405	26,13	191.045	19,85	231.563	21,21

Η προσπάθεια της ΑΔΕΔΥ για τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας και αύξηση του αφορολόγητου μισθωτών και συνταξιούχων σκόνταφαν στην αδιαλλαξία της κυβέρνησης.

Η μικρή τιμαριθμοποίηση που ισχύει από φέτος ήταν μια κίνηση χωρίς ουσιαστικό αντίκρουσμα. Το πώς λειτούργησε η φορολογική κλίμακα που ισχύει σήμερα φαίνεται από τα στοιχεία που προκύπτουν από την επεξεργασία των δηλώσεων φορολογίας εισοδήματος. Σύμφωνα με αυτά η αύξηση του φόρου εισοδήματος από μισθωτούς και συνταξιούχους είναι υπερδιπλάσια της ονομαστικής αύξησης των δηλωθέντων εισοδημάτων.

Συλλογικές
διαπραγματεύσεις

Το πλέον ώριμο και επεξεργασμένο από την ΑΔΕΔΥ αίτημα δεν έχει ακόμη υλοποιηθεί. Η κυβερνητική πολιτική στο θέμα αυτό πέρα από τις φραστικές διακηρύξεις και υποσχέσεις ήταν γεμάτη αντιφάσεις και υπαναχωρήσεις. Η θετική εξέλιξη με την επικύρωση στη Βουλή των Δ.Σ.Ε. 151 και 154 δεν συνοδεύτηκε από μια αποφασιστική πολιτική της κυβέρνησης για διαμόρφωση έγκαιρα του νομοθετικού πλαισίου. Η κυβέρνηση βρέθηκε ουσιαστικά ανέτοιμη και χωρίς επεξεργασμένη πρόταση για το θεσμικό πλαίσιο των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Η ΑΔΕΔΥ με βάση την απόφαση του 29ου συνεδρίου και την εξειδίκευση των θέσεών της ρυμούλκωσε την Επιτροπή που είχε συγκροτηθεί για τη διαμόρφωση του σχεδίου νόμου.

Η ΑΔΕΔΥ με μόνιμες και σταθερές παρεμβάσεις, εντάσσοντας το αίτημα σε όλες τις κινητοποιήσεις της και αξιοποιώντας την ευρωπαϊκή εμπειρία κρατούσε πάντα επίκαιρο το θέμα και πίεζε για συντόμευση των διαδικασιών. Στην κατεύθυνση της τεκμηρίωσης των θέσεών της και της εξειδίκευσης των προτάσεών της, αλλά και με στόχο τη διάχυση της γνώσης γύρω από τη λειτουργία των συστημάτων συλλογικής διαπραγμάτευσης η ΑΔΕΔΥ συμμετείχε σε επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Δημοσίων Υπηρεσιών που συνέταξε συγκριτική μελέτη για τα συστήματα συλλογικής διαπραγμάτευσης στην Ευρώπη, διοργάνωσε με διεθνή συμμετοχή την Ημερίδα της Χαλκίδας, προχώρησε στην έκδοση του σχετικού υλικού, διοργάνωσε μαζί με τα Ισπανικά Συνδικάτα των Δημοσίων Υπηρεσιών Σεμινάριο ανταλλαγής εμπειριών.

Στη διαδικασία των συζητήσεων για τη διαμόρφωση του νομοθετικού πλαισίου χρειάστηκε να αντιμετωπιστούν κρίσιμα ζητήματα. Όταν η κυβέρνηση με πρόσημα τους συνταγματικούς περιορισμούς επιχείρησε να μην συμπεριλάβει στη διαδικασία των συλλογικών διαπραγματεύσεων τα θέματα που αναφέρονται στο Σύνταγμα ως αντικείμενο της νομοθετικής εξουσίας της Βουλής (μισθός, θέσεις εργασίας), η ΑΔΕΔΥ προκειμένου να αντιμετωπίσει το διαφαινόμενο αδιέξοδο πήρε την πρωτοβουλία και με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου πρότεινε τα ζητήματα αυτά να υπαχθούν στο σύστημα των συλλογικών διαπραγματεύσεων, με τη διαφορά ότι η διαπραγμάτευση δεν θα οδηγεί σε σύμβαση που θα έχει άμεσα τυπική ισχύ και θα επιφέρει τα έννομα αποτελέσματα αλλά σε συμφωνία, την οποία η κυβέρνηση εντός του συμφωνημένου χρόνου θα αναλαμβάνει να επικυρώσει στη Βουλή. Παράλληλα ζήτησε ενόψει της συνταγματικής αναθεώρησης την τροποποίηση των σχετικών άρθρων του συντάγματος.

Τελικά μέσα από τις κυβερνητικές αντιφάσεις και υπαναχωρήσεις, που ουσιαστικά εξέφραζαν την άρνηση της εκτελεστικής εξουσίας να αποδεχθεί την αλλαγή του εξορισιαστικού και μονομερούς τρόπου αντιμετώπισης των εργαζομένων στο Δημόσιο και του συνδικαλιστικού κινήματος, η κυβέρνηση παρέδωσε σχέδιο νόμου στο οποίο η ΑΔΕΔΥ έκανε βασικές παρατηρήσεις που αναφέρονται στο εύρος του περιεχομένου των διαπραγματεύσεων στα επίπεδα της διαπραγμάτευσης, στο θεσμό της διαμεσολάβησης και στην έκταση εφαρμογής του.

Με ορισμένες βελτιώσεις το νομοσχέδιο αυτό έχει κατατεθεί στη Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή της Βουλής ενώ η κυβέρνηση έχει δεσμευθεί για συνέχιση του διαλόγου και κατά την κοινοβουλευτική διαδικασία.

Η παρέμβαση της ΑΔΕΔΥ συνεχίστηκε και στην Ο.Κ.Ε. (Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή) για την έκφραση θετικής γνώμης για το αίτημά μας και τη διατύπωση παρατηρήσεων συμβατών με τις δικές μας προτάσεις, ιδιαίτερα στα ζητήματα που αναφέρονται στο εύρος και το πεδίο εφαρμογής των συλλογικών διαπραγματεύσεων, στα επίπεδα διαπραγμάτευσης και στο πλαίσιο μεσολάβησης.

Σ' αυτούς τους άξονες κινούνται και οι τελευταίες παρεμβάσεις της ΑΔΕΔΥ, με στόχο το σύστημα συλλογικής διαπραγμάτευσης, εφόσον τελικά θεσμοθετηθεί, να έχει κατά το δυνατόν λιγότερα προβλήματα, να μην αποκλείει νέα θέματα προς διαπραγμάτευση, που ενδεχόμενα σήμερα δεν μπορεί να περιγραφούν, η διαπραγμάτευση και στα τρία επίπεδα (Κεντρικό, Ειδικό - Κλαδικό, Εργασιακό) να γίνεται με τρόπο που δεν θα

Δημόσια διοίκηση

διασπά παραπέρα το συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά θα οδηγήσει σε ενότητα και κοινή δράση και τέλος το σύστημα διαμεσολάβησης να εμπνέει εμπιστοσύνη και να οδηγήσει τα δύο μέρη σε ουσιαστική διαπραγμάτευση με στόχο τη συμφωνία.

Η κατάσταση στις δημόσιες υπηρεσίες συνέχισε να έχει τα ίδια χαρακτηριστικά σε ό,τι αφορά τα φαινόμενα των παρεμβάσεων της εκτελεστικής εξουσίας στη λειτουργία της και τη διαίωση των φαινομένων, που συνδέονται με το κομματικο-πελαταιακό σύστημα της χώρας μας, ιδιαίτερα στο θέμα των υπηρεσιακών μεταβολών.

Παράλληλα, εντάθηκαν τα φαινόμενα απαξίωσης σημαντικών τομέων της δημόσιας διοίκησης, με τη δημιουργία παράλληλων σχημάτων της μορφής Ν.Π.Ι.Δ. και Α.Ε. στα οποία μεταφέρθηκαν αρμοδιότητες των επιτελικών και εκτελεστικών υπηρεσιών κεντρικών Υπουργείων.

Έλλειψε ένας ουσιαστικός και εφ' όλης της ύλης διάλογος σχετικά με τις αναγκαίες αλλαγές στη δομή και τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών. Οι αποφάσεις για οργανωτικές αλλαγές, συγχωνεύσεις και καταργήσεις Υπηρεσιών προχώρησαν μονομερώς και στις περισσότερες των περιπτώσεων αγνοήθηκαν από το συνδικαλιστικό κίνημα.

Κυριάρχησε η λογική αντιμετώπισης των Υπηρεσιών με λογιστικά δημοσιονομικά κριτήρια και όχι με αναπτυξιακά - κοινωνικά.

Η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε να αποτρέψει την υλοποίηση του σχεδίου των αλλαγών - συγχωνεύσεων - καταργήσεων Υπηρεσιών με κεντρικές και επανειλημμένες παρεμβάσεις. Συνάντησε όμως την κυβερνητική άρνηση, με αποτέλεσμα να προχωρήσουν πολλές από τις αποφάσεις αυτές, χωρίς ουσιαστική αντιμετώπιση των προβλημάτων των εργαζομένων και των υπηρεσιών και χωρίς να είναι διασφαλισμένη η αποτελεσματικότερη λειτουργία τους. Η ΑΔΕΔΥ βρέθηκε κοντά και στήριξε τους επιμέρους χώρους και τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις στην προσπάθεια αποτροπής των κυβερνητικών παρεμβάσεων και διασφάλισης των συμφερόντων των εργαζομένων.

Παράλληλα, η πολιτική ιδιωτικοποιήσεων άγγιξε με τον ένα ή άλλον τρόπο τις δημόσιες υπηρεσίες είτε με την ανάθεση εργασιών βοηθητικού χαρακτήρα σε ιδιώτες είτε με την ανάθεση μελετών σε ιδιώτες είτε ακόμα μέσα από την πολιτική μετατροπής των ΝΠΔΔ σε Α.Ε., που εμπεριέχει τον κίνδυνο, δραστηριότητες που αφορούν το δημόσιο συμφέρον και τους πολίτες να ανατεθούν σε ιδιώτες.

Ιδιαίτερα για τη μετατροπή ΝΠΔΔ σε Α.Ε., η ΑΔΕΔΥ εξέφρασε επανειλημμένα την αντίθεσή της και την τεκμηρίωσε με προτάσεις γιατί πιστεύει ότι δεν είναι απαραίτητη, αφού υπάρχουν πολλές λύσεις για την αντιμετώπιση των όποιων προβλημάτων στη λειτουργία τους, χωρίς αλλαγή του νομικού τους χαρακτήρα και επισήμανε τους κινδύνους, που μια τέτοια πολιτική εμπεριέχει για τα οικονομικά - εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων, αλλά κυρίως και για τη συνταγματικά κατοχυρωμένη μονιμότητα του προσωπικού τους. Ανέδειξε τα θέματα αυτά με κεντρικές πρωτοβουλίες, συντόνισε και στήριξε τον αγώνα των εργαζομένων στα ΝΠΔΔ με στόχο να αντιπαλέψει τις κυβερνητικές επιλογές και να διασφαλίσει τα συμφέροντα των εργαζομένων.

«...Την τριετία που μας πέρασε, προωθήθηκαν σημαντικές αλλαγές στον τομέα της αυτοδιοίκησης...»

Την τριετία που μας πέρασε, προωθήθηκαν σημαντικές αλλαγές στον τομέα της αυτοδιοίκησης, της αποκέντρωσης και αποσυγκέντρωσης κρατικών δραστηριοτήτων. Η ΑΔΕΔΥ, με στόχο τη δημιουργία ενός κράτους - επιτελείου και την ενίσχυση της αποκέντρωσης και της αυτοδιοίκησης, παρενέβη με τις δικές της θέσεις σε όλες τις περιπτώσεις.

- Στη Ν.Α., για την αντιμετώπιση των προβλημάτων του προσωπικού, τη μεταφορά αρμοδιοτήτων και πόρων, τη διαμόρφωση των Οργανισμών και τη λειτουργία των Υπηρεσιακών Συμβουλίων.
- Στη συγκρότηση της Περιφερειακής Διοίκησης, με στόχο να έχει προγραμματικό και συμμετοχικό χαρακτήρα, να μην θίγει τα δικαιώματα των εργαζομένων, να υπάρχει η δυνατότητα για διαμόρφωση των οργανισμών, ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες της κάθε περιφέρειας.
- Στη μεταφορά αρμοδιοτήτων, στην ενισχυμένη Τ.Α., τη Ν.Α. και την περιφέρεια σε συνεργασία με τις οργανώσεις - μέλη.

Η βασική διαπίστωση της ΑΔΕΔΥ, ότι στο ζήτημα της αποκέντρωσης και της διαμόρφωσης του νέου διοικητικού μοντέλου της χώρας έπρεπε πρώτα να οριοθετηθούν οι αρμοδιότητες του κάθε επιπέδου διοίκησης και μετά να διαμορφωθούν τα οργανωτικά σχήματα καθώς επίσης ότι έπρεπε να συζητηθεί και το ζήτημα των Μητροπολιτικών Κέντρων αποδείχθηκε σωστή. Συγχύσεις, αλληλοεπικαλύψεις και προβλήματα, που οδήγησαν στη διαμόρφωση ενός κλίματος σε βάρος των νέων θεσμών, θα είχαν αποφευχθεί, αν έχει γίνει αποδεκτή η λογική και οι προτάσεις που ανέπτυξε η ΑΔΕΔΥ

«...Η επεξεργασία του νέου Δημοσιούπαλληλικού Κώδικα συνεχίστηκε και ολοκληρώθηκε την περίοδο αυτή...»

Η επεξεργασία του νέου Δημοσιούπαλληλικού Κώδικα συνεχίστηκε και ολοκληρώθηκε την περίοδο αυτή. Η ΑΔΕΔΥ, με τους εκπροσώπους της στην Επιτροπή και τις δικές της θέσεις και παρεμβάσεις, συνέβαλε, ώστε να ενσωματωθεί στο πλαίσιο των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων μια σειρά συλλογικών και δημοκρατικών κατακτήσεων, που υπήρξαν στη χώρα μας, κυρίως μετά τη μεταπολίτευση και τη δεκαετία του '80 καθώς και στη διεύρυνση ορισμένων δικαιωμάτων των εργαζομένων. Το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, με την απόφασή του στις 16. 1. 98, έκρινε θετικά την εξέλιξη αυτή, διατύπωσε μια σειρά παρατηρήσεων που αφορούσαν βελτίωση συγκεκριμένων διατάξεων καθώς και την αντίθεσή του στους κατηγοριακούς διαχωρισμούς στα Υπηρεσιακά Συμβούλια και τον αποκλεισμό της ΔΕ κατηγορίας από τη δυνατότητα κρίσης στη θέση του Διευθυντή και επεσήμανε πως, αν δεν γίνουν αποδεκτές οι προτάσεις της ΑΔΕΔΥ για το βαθμολόγιο και τις μεταβατικές διατάξεις, για τη σύνθεση και τη λειτουργία των Υπηρεσιακών Συμβουλίων καθώς και για τα κριτήρια επιλογής των Προϊσταμένων, ο νέος Κώδικας δεν θα λειτουργήσει στην κατεύθυνση της εισαγωγής της αξιοκρατίας, της διαφάνειας και της αντικειμενικότητας στη δημόσια διοίκηση, δε θα συμβάλλει στην αποτελεσματική της λειτουργία, θα αναπαράγει νοσηρά φαινόμενα και καταστάσεις.

Το αρχικό σχέδιο, με οριακές βελτιώσεις και δυστυχώς χωρίς την αποδοχή των θέσεων της ΑΔΕΔΥ για τη σύνθεση των Υπηρεσιακών Συμβουλίων (δύο εκπρόσωποι της διοίκησης, δύο αιρετοί εκπρόσωποι των εργαζομένων, ένα μέλος κοινής αποδοχής) και με απόρριψη της πρότασής της για εξουσιοδοτική διάταξη, που θα καθόριζε μετά από μελέτη τα κριτήρια επιλογής των Προϊσταμένων, κατατέθηκε στη Βουλή. Η ΑΔΕΔΥ στο διάστημα αυτό, με τοποθετήσεις στη Διακομματική Επιτροπή, με συναντήσεις με τον αρμόδιο Υπουργό, με παραστάσεις μαζί με τις ενδιαφερόμενες Ομοσπονδίες για

	<p>το θέμα της ΔΕ κατηγορίας και τέλος με την παρουσία της στην Κοινοβουλευτική Επιτροπή υποστήριξε τις θέσεις της.</p>
<i>Για τις προσλήψεις</i>	<p>Η ΑΔΕΔΥ με επανειλημμένες παρεμβάσεις συνέβαλε στην επέκταση και περιφρούρηση του Ν. 2190 για τις προσλήψεις την τριετία που πέρασε και έχει προειδοποιήσει ότι δεν θα ανεχθεί καταστρατήγησή του σαν αυτή που επιχειρεί η σχετική διάταξη του σχεδίου νόμου, που προβλέπει προφορική συνέντευξη.</p>
<i>Για το Συνήγορο του Πολίτη</i>	<p>Επίσης η ΑΔΕΔΥ, στο πλαίσιο των θέσεων της για διαφάνεια στη δημόσια διοίκηση, υποστήριξε την εισαγωγή του θεσμού του «Συνήγορου του Πολίτη» και τον ορισμό του από τη Βουλή με αυξημένη πλειοψηφία.</p>
<i>Για τις εργασιακές σχέσεις</i>	<p>Στον τομέα των εργασιακών σχέσεων, η ΑΔΕΔΥ με συνεχείς παρεμβάσεις επιδίωξε να υπάρξει μια εργασιακή σχέση στο Δημόσιο, αυτή του μόνιμου δημοσίου υπαλλήλου, διεκδικώντας τη μετατροπή των συμβάσεων αορίστου χρόνου σε μόνιμες και απέκρουσε αποτελεσματικά τις κυβερνητικές προσπάθειες εισαγωγής της μερικής απασχόλησης στη δημόσια διοίκηση.</p>
<i>Για ένα νέο σύστημα αξιολόγησης</i>	<p>Η ΑΔΕΔΥ, συνέβαλε με τις θέσεις που διατύπωσε, στη διαμόρφωση του νέου συστήματος αξιολόγησης που εισάγει νέες θετικές ρυθμίσεις όπως η αξιολόγηση των προϊσταμένων, η αυτοαξιολόγηση και η ολομέλεια της διεύθυνσης, χωρίς να σημαίνει ότι θα λύσει και τα προβλήματα που έχουν τα συστήματα αξιολόγησης.</p>
<i>Για την επιμόρφωση</i>	<p>Τέλος, η ΑΔΕΔΥ με τη συμμετοχή της στη διοίκηση του Εθνικού Κέντρου Δημόσιας Διοίκησης και στην Επιτροπή Παρακολούθησης του προγράμματος «Κλεισθένης», αλλά και με αυτόνομες παρεμβάσεις, έθεσε επανειλημμένα τα ζητήματα της επιμόρφωσης του προσωπικού της δημόσιας διοίκησης, των μηχανισμών και των πόρων που είναι απαραίτητοι καθώς και τα ζητήματα των υποδομών του εκσυγχρονισμού και της μηχανοργάνωσης με την είσοδο των νέων τεχνολογιών στη δημόσια διοίκηση.</p>
<i>Ασφαλιστικό - συνταξιοδοτικό</i>	<p>Οι αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις της περιόδου 90 - 92 συνέχισαν να καθορίζουν τη λειτουργία του ασφαλιστικού και συνταξιοδοτικού καθεστώτος των δημοσίων υπαλλήλων σε ό,τι αφορά την κύρια σύνταξη.</p> <p>Η κυβέρνηση δείχνει να έχει αποδεχτεί αυτές τις ρυθμίσεις, παρά το γεγονός ότι απάντησε στην ΑΔΕΔΥ ότι θα συζητηθούν στο πλαίσιο του διαλόγου για το ασφαλιστικό, προκειμένου να καταλήξει σε ρυθμίσεις που θα ισχύσουν μετά το 2000. Ακόμα και η αλλαγή της άδικης και ρεβανσιστικής διάταξης, που χωρίζει τους υπαλλήλους πριν και μετά το 83 διορισμένους που μετά από πιέσεις της ΑΔΕΔΥ είχε προετοιμάσει το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους και η οποία είχε μηδενικό κόστος για τα επόμενα χρόνια, απεσύρθη από το σχέδιο νόμου που ρυθμίζει επιμέρους συνταξιοδοτικά θέματα του Δημοσίου.</p>
<i>«...Η υποβάθμιση των συντάξιμων αποδοχών συνεχίστηκε...»</i>	<p>Η υποβάθμιση των συντάξιμων αποδοχών συνεχίστηκε και με την εφαρμογή του νέου μισθολογίου, αφού ένα μεγάλο τμήμα των τακτικών αποδοχών (κίνητρο απόδοσης - επίδομα εξομάλυνσης) δεν υπολογίζονται ως συντάξιμες.</p> <p>Το γεγονός αυτό έχει σαν αποτέλεσμα, σε συνδυασμό με το ότι και τα επιδόματα που έχουν παραμείνει σε αρκετές περιπτώσεις αποτελούν σημαντικό τμήμα των τακτικών αποδοχών, οι συντάξιμες αποδοχές να είναι τελικά στο 40 - 50% των τακτικών.</p> <p>Παράλληλα, στον τομέα των Ταμείων Αρωγής η κυβέρνηση μετά από πολύ μεγάλη καθυστέρηση ρύθμισε το θέμα της ένταξης των νέων υπαλλήλων της Ν.Α. στα ήδη</p>

«...σε σωστή
κατεύθυνση η
πολιτική
ενοποίησης των
ταμείων...»

υπάρχοντα Ταμεία, υλοποιώντας έτσι ένα αίτημα της ΑΔΕΔΥ συνδεδεμένο με τη δυνατότητα επιβίωσης των ήδη υπαρχόντων ταμείων αλλά και τη διασφάλιση νέων πόρων στο Μ.Τ.Π.Υ. και στο Ταμείο Πρόνοιας των δημοσίων υπαλλήλων. Η ρύθμιση αυτής της εκκρεμότητας οδήγησε στη συγκρότηση Επιτροπής για το μέλλον των Ταμείων Αρωγής, η οποία μετά από καταγραφή της υπάρχουσας κατάστασης πρότεινε την ενοποίηση των Ταμείων Αρωγής.

Η ΑΔΕΔΥ συνεκτιμώντας το μέγεθος των προβλημάτων των Ταμείων Αρωγής, τις διοικητικές αλλαγές, την πολιτική περιορισμού των προσλήψεων, εκτίμησε ότι είναι σε σωστή κατεύθυνση η πολιτική ενοποίησης των ταμείων και ζήτησε να προχωρήσει με όρους και προϋποθέσεις που θα διασφαλίζουν την επιβίωσή τους, με αντιμετώπιση των ιδιαίτερων προβλημάτων μέσα από διάλογο και κυρίως με την καταβολή εργοδοτικής εισφοράς.

Στον τομέα των προνοιακών παροχών, η ΑΔΕΔΥ επιχείρησε να αντιμετωπίσει τη βιομηχανία των δικαστικών αποφάσεων κατά του Ταμείου Πρόνοιας των δημοσίων υπαλλήλων από συνταξιούχους δικαστικούς, και στην κατεύθυνση αυτή, ζήτησε και υπήρξαν νομοθετικές ρυθμίσεις που όμως αποδείχτηκαν ανίσχυρες, μπροστά στις αποφάσεις των δικαστηρίων που τις αγνόησαν.

Η ΑΔΕΔΥ πήρε πρωτοβουλίες ανάδειξης του θέματος με δηλώσεις και συνεντεύξεις, επέβαλε στο Ταμείο Πρόνοιας τη μη υλοποίηση των αποφάσεων των δικαστηρίων, με αποτέλεσμα τα μέλη της διοίκησής τους, συμπεριλαμβανομένων και των εκπροσώπων της ΑΔΕΔΥ, να οδηγούνται στα δικαστήρια. Ο κίνδυνος από τις αποφάσεις των δικαστηρίων, που καλούν το Ταμείο Πρόνοιας να καταβάλλει πρόσθετο εφάπαξ στους συνταξιούχους δικαστικούς για τα αναδρομικά που εισέπραξαν χωρίς να έχουν καταβάλλει εισφορές, φαίνεται ότι δεν μπορεί να αποτραπεί.

Για την αναβάθμιση
των ταμείων

Με πρωτοβουλία επίσης της ΑΔΕΔΥ και με στόχο να περιφρουρηθούν τα αποθεματικά του Ταμείου Πρόνοιας, άλλαξε ο τρόπος υπολογισμού του εφάπαξ μετά την εφαρμογή του νέου μισθολογίου, ώστε να μην υπάρξουν υπέρογκες αυξήσεις τώρα και μείωση των παροχών στο μέλλον. Η πρόταση της ΑΔΕΔΥ για υπολογισμό, μετά από πενταετή περίοδο, του εφάπαξ με το μέσο όρο της τελευταίας πενταετίας, αποσκοπούσε, εκτός των άλλων, στο να περιφρουρήσει τα αποθεματικά του Ταμείου από υπέρογκες αυξήσεις της τελευταίας στιγμής, που εκτός των άλλων θα δημιουργούσαν υπερβολικά δικαιώματα χωρίς να έχουν καταβληθεί ανάλογες εισφορές. Η ρήτρα που ζήτησε η ΑΔΕΔΥ και έγινε αποδεκτή ότι στο μεταβατικό διάστημα της επόμενης πενταετίας οι αυξήσεις στο εφάπαξ θα ήταν τουλάχιστον ίσες με την εξέλιξη του Δ.Τ.Κ. συν τη δυνατότητα του Ταμείου να δώσει και επιπλέον ποσό, οδήγησε σε ικανοποιητικές αυξήσεις την τελευταία πενταετία, περιφρούρησε τα αποθεματικά του Ταμείου, με αποτέλεσμα, σήμερα, το εφάπαξ του Ταμείου Πρόνοιας να θεωρείται από τα καλύτερα.

Παράλληλα, η ΑΔΕΔΥ στήριξε τις πρωτοβουλίες και τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις των οργανώσεων μελών της στο χώρο των ΝΠΔΔ να επιτύχουν μια προς τα πάνω εξέλιξη του εφάπαξ του Ν. 103/75 με θετικό αποτέλεσμα.

Μια σειρά άλλα ζητήματα, που συνδέονται με τη λειτουργία των Ταμείων, την αξιοποίηση των αποθεματικών κλπ, η ΑΔΕΔΥ τα αντιμετώπισε με τις προτάσεις της μέσα στην επιστημονική επιτροπή για το ασφαλιστικό, όπου σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ, διαμόρφωσε κοινό πλαίσιο θέσεων με βάση το οποίο θα τοποθετηθεί και στο διάλογο για το νομοσχέδιο που βρίσκεται σε εξέλιξη.

*Για την υγεία και
την κοινωνική
πολιτική*

Στο χώρο της υγείας και της κοινωνικής πολιτικής, η ΑΔΕΔΥ, σε συνεργασία με τις οργανώσεις - μέλη, προσπάθησε να υποστηρίξει το Ε.Σ.Υ. με προτάσεις για τη στελέχωση των νοσοκομείων και την επαρκή χρηματοδότησή τους, υποστήριξε την ανάπτυξη ενός συστήματος κοινωνικής πρόνοιας. Η παρέμβαση της ΑΔΕΔΥ, σε συνεργασία με την ΠΟΕΔΗΝ, απέτρεψε σενάρια μετατροπής των Νοσοκομείων σε Α.Ε. και μέσα από το Νομοσχέδιο για το Ε.Σ.Υ. προώθησε θέσεις για την καλύτερη και αποδοτικότερη λειτουργία των Νοσοκομείων (Manager - διπλογραφικό λογιστικό σύστημα) για την ανάπτυξη των δικτύων την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας και τον οικογενειακό γιατρό.

Το γεγονός ότι αυτές οι αλλαγές, που σε γενικές γραμμές στήριξε το συνδικαλιστικό κίνημα, προκειμένου να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα του δημόσιου τομέα υπηρεσιών υγείας, δεν προχώρησαν αποφασιστικά, σε συνδυασμό δε και με τα υπάρχοντα και καταγεγραμμένα προβλήματα του ΕΣΥ, είχε σαν συνέπεια αναπαραγωγή των προβλημάτων και ενίσχυση ουσιαστικά του ιδιωτικού τομέα της υγείας.

Στον τομέα της πρόνοιας η ΑΔΕΔΥ παρενέβη με τις δικές της θέσεις για τη δημιουργία ενός δημόσιου και κοινωνικού συστήματος πρόνοιας για την αποτροπή της εισόδου κερδοσκοπικών κεφαλαίων στον ευαίσθητο αυτό τομέα καθώς επίσης και για τη διασφάλιση των εργασιακών συμφερόντων όλων των εργαζομένων, που από τους διάσπαρτους οργανισμούς και ΝΠΔΔ ή ΝΠΙΔ εντάσσονταν στο νέο φορέα.

Για τη διασφάλιση του δημόσιου χαρακτήρα της πρόνοιας, η ΑΔΕΔΥ ανέπτυξε πρωτοβουλίες προς την κυβέρνηση διεκδικώντας, ο φορέας της πρόνοιας να έχει χαρακτήρα ΝΠΔΔ όπως και τελικά έγινε.

*Για την
ιατροφαρμακευτική
περίθαλψη*

Η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων στο δημόσιο, παρά το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια κλήθηκε να καταβάλλει εισφορές για την υγειονομική περίθαλψη και συμμετοχή στα φάρμακα, δυστυχώς, απολαμβάνει εντελώς υποβαθμισμένες παροχές, που, χωρίς υπερβολή, είναι σχεδόν οι χειρότερες όλων των ασφαλισμένων στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Έλλειψη συμβάσεων, χαμηλή αμοιβή των γιατρών, υποβαθμισμένες παροχές σε είδος και χρήμα είναι μερικά από τα στοιχεία που συνθέτουν την εικόνα της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε, χωρίς επιτυχία, να αντιμετωπίσει τα προβλήματα αυτά τα τελευταία χρόνια, διεκδικώντας αύξηση των δαπανών και βελτίωση των παροχών, διεκδικήσεις που σκοντάφτουν στην περιοριστική δημοσιονομική πολιτική των τελευταίων χρόνων.

Παράλληλα, οι λειτουργικές αδυναμίες του συστήματος σε συνδυασμό με τη μεγάλη προσφορά υπηρεσιών υγείας και τα χαμηλά τιμολόγια οδήγησαν σε κατασπατάληση πόρων όπως έδειξαν σχετικές έρευνες και μελέτες.

Η ΑΔΕΔΥ συνεκτιμώντας τα δεδομένα και προκειμένου το συνδικαλιστικό κίνημα να επιτύχει έναν τρόπο διαχείρισης των δαπανών για την υγειονομική περίθαλψη, που θα του έδινε καθοριστικό ρόλο και συμμετοχή στις αποφάσεις και θα οδηγούσε σε αξιοποίηση υπέρ των ασφαλισμένων των διατεθειμένων πόρων μετά από αργιές συζητήσεις και σχετική απόφαση του Γενικού Συμβουλίου συζήτησε με την κυβέρνηση τη δημιουργία φορέα για την υγειονομική περίθαλψη των δημοσίων υπαλλήλων με τη μορφή ΝΠΔΔ. Η ΑΔΕΔΥ έχει προτείνει χρηματοδότηση του φορέα στη βάση της τριμερούς συμμετοχής (όσο δηλαδή η σημερινή σχέση εισφορών - δαπάνης του προϋπολογισμού) χωρίς να αποκλείει από τον κρατικό προϋπολογισμό, δυνατότητα του φορέα μέσα από τον κανονισμό παροχών να αναπτύξει νέες υπηρεσίες στους

<i>Για την παιδεία</i>	<p>ασφαλισμένους και διευρυμένη συμμετοχή στη διοίκησή του. Με βάση τις προτάσεις αυτές η ΑΔΕΔΥ τοποθετήθηκε στο πρόσφατο σχέδιο νόμου θεωρώντας ότι, αν δεν υιοθετηθούν οι προτάσεις της, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό.</p> <p>Ο χώρος της παιδείας δοκιμάστηκε την περίοδο που πέρασε από τις μονομερείς και αντικειμενικές παρεμβάσεις της κυβέρνησης. Ήταν κυρίως ο χώρος που επιλέχθηκε μια πολιτική πυγμής και επιβολής κυβερνητικών αποφάσεων, που οδήγησε σε μεγάλες συγκρούσεις και αναμετρήσεις. Είναι σίγουρο ότι από την τακτική της σύγκρουσης που επέλεξε η κυβέρνηση, βγήκε ζημιωμένη η δημόσια εκπαίδευση, αφού το αυτονόητο για την προώθηση μεταρρυθμιστικών πολιτικών που είναι αναγκαίες για τη στήριξη και αναβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης ο διάλογος, υποκαταστάθηκε από τον αυταρχισμό και τις δυνάμεις καταστολής. Ο τρόπος που η κυβέρνηση άνοιξε και χειρίστηκε τα θέματα δεν επέτρεψε στο συνδικαλιστικό κίνημα να εκφράσει τις απόψεις του και να συμβάλλει μέσα από το δημιουργικό διάλογο στην αντιμετώπιση των προβλημάτων της εκπαίδευσης.</p>
<i>Για τη στεγαστική πολιτική</i>	<p>Η ΑΔΕΔΥ με πολλούς τρόπους και με επανειλημμένες παρεμβάσεις στήριξε τους αγώνες των εκπαιδευτικών οργανώσεων. Στήριξε τις απεργιακές κινητοποιήσεις του 1996, παρενέβη επανειλημμένα για να μην ψηφιστούν οι αντικειμενικές ρυθμίσεις, κατήγγειλε την πολιτική του μη διαλόγου του Υπ. Παιδείας, προσπάθησε έστω και την τελευταία στιγμή σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ να αποτρέψει τη σύγκρουση γύρω από το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη των εκπαιδευτικών και να λυθούν τα προβλήματα των αναπληρωτών, ζήτησε από τις οργανώσεις της να πάρουν πρακτικά μέτρα, ώστε να μην στηθεί απεργοσπαστικός μηχανισμός τις ημέρες της κινητοποίησης των εκπαιδευτικών οργανώσεων.</p> <p>Η ΑΔΕΔΥ διεκδίκησε τη μείωση των επιτοκίων των στεγαστικών δανείων, την αύξηση των χορηγούμενων ποσών και τη διάθεση των απαραίτητων κονδυλίων για τη γρήγορη ικανοποίηση των δικαιούχων, την ενιαία αντιμετώπιση των δημοσίων υπαλλήλων. Αναδεικνύοντας τα αιτήματά τους με συντονισμένες παρεμβάσεις προς την κυβέρνηση και τις διοικήσεις του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων καθώς και του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου, πέτυχε σχετική βελτίωση των επιτοκίων τόσο για τα νέα δάνεια, αλλά και για τα παλιά, με αποτέλεσμα τη μείωση των τοκοχρεωλυτικών δόσεων, όπως επίσης και την αύξηση των χορηγούμενων ποσών.</p> <p>Η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε και προσπαθεί να αποτρέψει τη μετατροπή των δύο Οργανισμών σε Α.Ε. και να ανοίξει συζήτηση με την κυβέρνηση στη βάση των προτάσεων των αντίστοιχων σωματείων, με στόχο να διασφαλίσει το δημόσιο και κοινωνικό τους χαρακτήρα και επομένως τη δυνατότητά τους να ασκούν στεγαστική πολιτική με κοινωνικά κριτήρια.</p>
<i>Για την υγιεινή και ασφάλεια</i>	<p>Παρά το γεγονός ότι υπάρχουν εργασιακοί χώροι με δυσμενείς συνθήκες εργασίας και μεγάλη ανθυγιεινότητα, εντούτοις το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα, με εξαίρεση ορισμένες ομοσπονδίες, δεν είχε ασχοληθεί με την πρόβλεψη σοβαρότητα με τα ζητήματα αυτά. Παράλληλα η κυβέρνηση δεν είχε αναλάβει τις δικές της ευθύνες για τη λειτουργία του θεσμικού πλαισίου που ισχύει και προβλέπει επιτροπές υγιεινής και ασφάλειας, γιατρούς εργασίας και τεχνικούς ασφαλείας, ενώ αρνιόταν ακόμη και αυτή την ορθολογικοποίηση των επιδομάτων ανθυγιεινής εργασίας που, εκτός από το χαμηλό τους ύψος, δημιουργούσαν αδικίες στους χώρους εργασίας.</p> <p>Με πρωτοβουλία της ΑΔΕΔΥ και με στόχο τη βελτίωση του υφιστάμενου νομοθετικού πλαισίου και τη δημιουργία κεντρικού μηχανισμού ελέγχου και παρακολούθησης των</p>

Για την αναθεώρηση
του συντάγματος

προβλημάτων καθώς και την υλοποίηση των ισχυουσών διατάξεων συγκροτήθηκε μικτή επιτροπή μελέτης (ΑΔΕΔΥ - κυβέρνηση - Επιστήμονες), που συνέταξε πόρισμα και πρότεινε συγκεκριμένα μέτρα. Με τη διοργάνωση ημερίδας η ΑΔΕΔΥ επιχείρησε να ευαισθητοποιήσει τις οργανώσεις - μέλη γύρω από τα ζητήματα αυτά και να συζητήσει τις προτάσεις της τόσο για τη θεσμική ολοκλήρωση του συστήματος προστασίας όσο και για την προώθηση μέτρων που θα φορούν οικονομικά και συνταξιοδοτικά θέματα που συνδέονται με την ανθυγιεινότητα.

Με κεντρικούς άξονες την κατοχύρωση των πολιτικών δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων, το δικαίωμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων, τη διεύρυνση των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων και ελευθεριών καθώς και τη συνταγματική κατοχύρωση θεσμών διαφάνεια, αξιοκρατίας και ελέγχων στη δημόσια διοίκηση η ΑΔΕΔΥ διαμόρφωσε έγκαιρα τις προτάσεις της για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Προχώρησε σε επαφές με τα πολιτικά κόμματα εξασφαλίζοντας πλατιά συναίνεση γύρω από τις θέσεις της και σε συνεργασία με την Ένωση Ελλήνων Συνταγματολόγων οργάνωσε με επιτυχία σχετική εκδήλωση.

Το γεγονός ότι οι περισσότερες από τις προτάσεις της ΑΔΕΔΥ συμπεριλαμβάνονται στις αναθεωρητέες διατάξεις, είναι, πιστεύουμε, αποτέλεσμα των παρεμβάσεών μας.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι και το περιεχόμενο των διατάξεων θα είναι σύμφωνο με τις δικές μας θέσεις όμως με τα μέχρι σήμερα δεδομένα μπορούμε να ελπίζουμε σε θετικότερες συνταγματικές ρυθμίσεις στα θέματα που έχουμε θέσεις.

Για τον κοινωνικό
διάλογο

Η κυβέρνηση πήρε την πρωτοβουλία να ανοίξει τον κοινωνικό διάλογο, με μια συγκεκριμένη θεματολογία όπως η ίδια την οριοθέτησε, μέσα από ένα κλίμα διαρροών και δημοσιευμάτων που αντικειμενικά λειτουργούσαν υπονομευτικά σε σχέση με την αξιοπιστία και τη φερεγγυότητα της διαδικασίας και δημιουργούσαν την εικόνα προειλημμένων αποφάσεων.

Η ΑΔΕΔΥ με απόφαση του Γενικού της Συμβουλίου έθεσε τους όρους και τις προϋποθέσεις για τη διαδικασία του διαλόγου.

Με απόφαση επίσης του Γ.Σ. εκτίμησε ότι:

«Η εξέλιξη και η κατάληξη του κοινωνικού διαλόγου σ' ένα κείμενο διακηρύξεων που δεν ικανοποιεί τα αιτήματα των εργαζομένων και του συνδικαλιστικού κινήματος, παρά την πρόσκαιρη ισορροπία, πρέπει να είναι σαφές ότι για την ΑΔΕΔΥ:

- Δεν νομιμοποιεί τις ειδικές πολιτικές στις οποίες παραπέμπει και για τις οποίες απαιτείται εξαντλητικός διάλογος.
- Δεν επιτρέπει στην κυβέρνηση με άλλοθι τις γενικές αναφορές και αποδοχές στόχων να θεωρήσει ότι τα μέτρα που θα προωθηθούν έχουν τη συμφωνία, την εμπιστοσύνη, την έγκριση του συνδικαλιστικού κινήματος και άρα μπορούν να σχεδιαστούν και να προωθηθούν μονομερώς.

Τέλος, πιθανές παρεμβάσεις για δυσμενή αλλαγή των εργασιακών σχέσεων (μερική απασχόληση κλπ) και του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος (για το οποίο εξελίσσεται ο διάλογος, αλλά υπάρχουν και οι γνωστές εκθέσεις) οδηγούν σε ρήξη και διαρκή αντιπαράθεση με το συνδικαλιστικό κίνημα και θέτουν μπροστά μας έντονους συνδικαλιστικούς αγώνες και μεγάλες κοινωνικές εκρήξεις».

Για τις διεθνείς σχέσεις

Η αξιοπιστία της κυβέρνησης κρίνεται ακόμα και από το γεγονός ότι ορισμένες αναφορές σε θέματα που αφορούσαν τους εργαζόμενους όπως π.χ. η προστασία του εισοδήματος δεν έγιναν σεβαστές από την πλευρά της.

Με βάση την εκτίμηση ότι σ' ένα κόσμο που κυριαρχούν οι δυνάμεις της αγοράς και του κεφαλαίου ο μόνος τρόπος αντίδρασης των εργαζομένων είναι η οργάνωση της δράσης τους σε διεθνές επίπεδο, με βάση την εκτίμηση ότι οι εξελίξεις στην Ευρώπη απαιτούν την παρέμβαση του συνδικαλιστικού κινήματος καθώς επίσης και με στόχο την ανάπτυξη διμερών σχέσεων, η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε να ανταποκριθεί παράλληλα και στα τρία επίπεδα (Διεθνές - Ευρωπαϊκό - Διμερές) στις διεθνείς σχέσεις με την ανάπτυξη της δράσης της, την ενίσχυση της παρουσίας της και την καταξίωση της συμμετοχής της.

Παρά το γεγονός ότι λόγω του μεγάλου ύψους των συνδρομών και του κόστους των μετακινήσεων η ΑΔΕΔΥ αδυνατεί να ανταποκριθεί πλήρως στην ανάγκη για μια όσο το δυνατόν καλύτερη παρουσία στις διεθνείς εξελίξεις προσπάθησε να είναι παρούσα τόσο στα συνέδρια των διεθνών οργανώσεων όσο και στα όργανα που συμμετέχει καθώς επίσης και στις επιτροπές και ομάδες δουλειάς.

Μέσα από τη συμμετοχή της στη CES (Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων) προσπάθησε να προωθήσει τις αποφάσεις του προηγούμενου συνεδρίου που με παρέμβαση των ελληνικών συνδικάτων είχαν παρθεί για την ανεργία και το 35ωρο, να συμβάλει στην ανάληψη πρωτοβουλιών δράσης και να ανταποκριθεί σ' αυτές για την προώθηση των θέσεων των εργαζομένων σε σχέση με τα μεγάλα προβλήματα της Ευρώπης (διαδήλωση στο Τορίνο - Πανευρωπαϊκή ημέρα δράσης 28.5.97 - Ευρωδιαδήλωση στο Λουξεμβούργο).

Μέσα από τη συμμετοχή της στην P.S.I. (Διεθνής των δημοσίων υπηρεσιών) και τη FSESP (Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Δημοσίων Υπηρεσιών) να συμμετάσχει στις κοινές δράσεις για την υπεράσπιση των δημοσίων υπηρεσιών, να αντλήσει εμπειρία από τις άλλες χώρες και τα ευρωπαϊκά συνδικάτα των δημοσίων υπηρεσιών, να καταθέσει προτάσεις για μια πιο ενεργή παρουσία των Ευρωπαϊκών Συνδικάτων των δημοσίων υπηρεσιών στις εξελίξεις και την ανάληψη συγκεκριμένων αγωνιστικών πρωτοβουλιών. Η παρουσία της αντιπροσωπείας της ΑΔΕΔΥ στο συνέδριο της P.S.I. και στο συνέδριο της FSESP ήταν επιτυχής τόσο στο επίπεδο των παρεμβάσεων - θέσεων όσο και στη συμμετοχή της στα όργανα.

Σε συνεργασία με τη FSESP και την ΠΟΕΔΗΝ οργάνωσε πανευρωπαϊκή συνδιάσκεψη στο Ζάμπειο με θέμα την Υγεία και την Κοινωνική Πολιτική καθώς επίσης σε συνεργασία πάλι με τη FSESP οργάνωσε πανευρωπαϊκή συνδιάσκεψη με θέματα Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Αποκέντρωσης.

Παράλληλα η ΑΔΕΔΥ υποστήριξε και συνέβαλε στην ανάπτυξη της δράσης και την οργάνωση της Μεσογειακής Ομάδας των συνδικαλιστικών οργανώσεων των δημοσίων υπηρεσιών με στόχο την προώθηση των κοινών προβλημάτων των εργαζομένων της περιοχής στα διεθνή όργανα.

Στο πλαίσιο αυτό η ΑΔΕΔΥ συμμετείχε σε όλες τις συναντήσεις και οργάνωσε τη συνάντηση της Αθήνας την άνοιξη του '98.

Παρά όμως τις προσπάθειες υπάρχουν πολλές αδυναμίες που πρέπει να καλυφθούν ώστε η δράση στο επίπεδο των διεθνών σχέσεων να ανταποκρίνεται στις μεγάλες σύγχρονες ανάγκες.

Για τον αθλητισμό
και τον πολιτισμό

Παράλληλα, η ΑΔΕΔΥ προσπάθησε να συμβάλλει στην ανάπτυξη διεθνών σχέσεων των ομοσπονδιών - μελών με τις αντίστοιχες οργανώσεις που συμμετέχουν στις διεθνείς που η ΑΔΕΔΥ είναι μέλος.

Τέλος, μέσω των διμερών σχέσεων, ανέπτυξε δεσμούς συνεργασίας και αλληλεγγύης με τους εργαζόμενους πολλών χωρών και κυρίως της Βαλκανικής.

Πρωτοβουλίες αλληλεγγύης αλλά ακόμα και υλικής στήριξης υπήρξαν σε αρκετές περιπτώσεις από την ΑΔΕΔΥ σε δοκιμαζόμενους λαούς και τα συνδικάτα των εργαζομένων στις αντίστοιχες χώρες.

Η ΑΔΕΔΥ στην προσπάθειά της να αναπτύξει τον εργασιακό αθλητισμό στήριξε την Επιτροπή Διοργάνωσης του Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου ΑΔΕΔΥ που λειτούργησε με αυτονομία και διοργάνωσε τα πρωταθλήματα των προηγούμενων ετών με επιτυχία και μαζική συμμετοχή αθλητών και ομάδων. Επίσης συγκρότησε την Επιτροπή Διοργάνωσης Πρωταθλήματος Μπάσκετ ΑΔΕΔΥ που διοργάνωσε το πρώτο πρωτάθλημα την προηγούμενη χρονιά.

Συνεχίστηκαν επίσης με βάση και τη δουλειά που έγινε παραμονές του προηγούμενου συνεδρίου προσπάθειες για την ανάδειξη του ρόλου των δημοσίων υπαλλήλων στις τέχνες και τα γράμματα.

Συμπεράσματα

Όπως αναλύθηκε παραπάνω η δράση της ΑΔΕΔΥ αναπτύχθηκε σε όλα τα μεγάλα και μικρά προβλήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους στο δημόσιο, προβλήματα που η αντιμετώπισή τους δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους στο Δημόσιο αλλά την ελληνική κοινωνία γενικότερα. Η δράση αυτή ήταν συνεπής με τις αποφάσεις του 29ου συνεδρίου. Στα μεγάλα θέματα που αποτέλεσαν και προτεραιότητες και ιεραρχήσεις των οργάνων της ΑΔΕΔΥ, η πάλη του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στο Δημόσιο οργανώθηκε με κάθε τρόπο.

Οι μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις για το μισθολόγιο καθώς και οι κινητοποιήσεις του τέλους του 97 και της άνοιξης του 98 αποτέλεσαν το αποκορύφωμα της αγωνιστικής απεργιακής κινητοποίησης της ΑΔΕΔΥ.

Απεργιακές κινητοποιήσεις ΑΔΕΔΥ:

24ωρη	28.11.1996
24ωρη	17.12.1996
48ωρη	3- 4.2.1997
24ωρη	25.2.1997
4ωρη στάση	23.10.1997
24ωρη	25.11.1997
24ωρη	18.12.1997
24ωρη	9.4.1998
24ωρη	27.5.1998

Αρκετές από τις κινητοποιήσεις αυτές έγιναν σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ για τα κοινά προβλήματα. Παρά το γεγονός ότι οι απεργιακές κινητοποιήσεις συνοδεύτηκαν με συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις που έδιναν ένα μαχητικό μαζικό τόνο στη δράση του συνδικαλιστικού κινήματος εντούτοις στις περισσότερες των περιπτώσεων η συμμετοχή δεν κυμάνθηκε σε επιθυμητά επίπεδα.

Τους λόγους μπορούμε να τους αναζητήσουμε είτε στο γενικότερο κλίμα εφησυχασμού και ιδιώτευσης που είναι αναντίστοιχο με την οξύτητα των προβλημάτων είτε στα ειδικότερα προβλήματα του συνδικαλιστικού κινήματος των εργαζομένων στο Δημόσιο, στον κατακερματισμό και τον κλαδισμό και στη διαβρωτική λογική που έχει δημιουργήσει η επιδοματική πολιτική, ώστε να το καθιστά αδύνατο να παλέψει κεντρικούς και ενιαίους δημοσιοϋπαλληλικούς στόχους.

Από την άλλη πλευρά η ευκολία που πολλές φορές λαμβάνεται μια απόφαση για απεργιακή κινητοποίηση, η έλλειψη ουσιαστικού διαλόγου στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος και τα προβλήματα της παραταξιοποίησης και των ανταγωνισμών, οδηγούν στο να μην οργανώνεται με τους καλύτερους όρους και προϋποθέσεις μια απεργιακή κινητοποίηση, να μην στρατεύει για τη στήριξή τους το σύνολο του στελεχιακού δυναμικού των συνδικάτων.

Η ΑΔΕΔΥ βρέθηκε πολλές φορές μπροστά στην αντίφαση της ανάγκης ανάπτυξης από τη μια μεριά της δράσης και του αγώνα και από την άλλη των αντικειμενικών συνθηκών που δεν επέτρεπαν μια τέτοια εξέλιξη. Η αδυναμία της ΑΔΕΔΥ εντοπίζεται στο γεγονός ότι δεν έκανε όσα έπρεπε για να ανατρέψει αυτές τις συνθήκες και να δώσει έτσι μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα στους αγώνες της.

Η έλλειψη μέσων και υποδομής σε συνδυασμό με τις προτεραιότητες των ΜΜΕ εμπόδισαν επίσης πολλές φορές τη σωστή και έγκαιρη ενημέρωση των εργαζομένων για το πραγματικό περιεχόμενο και τους στόχους μιας απεργίας και δεν συνέβαλαν στην ενεργοποίηση και τη συμμετοχή τους.

Ακόμα και η ίδια η εικόνα των συνδικάτων και των συνδικαλιστικών στελεχών και οι πρακτικές τους αποτέλεσαν εμπόδιο στην πλήρη και συνολική στράτευση των εργαζομένων όταν μάλιστα πρόκειται και για αποφάσεις που έχουν άμεσα οικονομική επιβάρυνση του εργαζόμενου και ο οποίος δεν προσδοκά άμεσα αποτελέσματα.

Η ΑΔΕΔΥ επίσης χρησιμοποίησε όλα τα μέσα που ένα τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο μπορεί να χρησιμοποιήσει. Εκτός των αγωνιστικών πρωτοβουλιών με συγκεντρώσεις πορείες παραστάσεις αξιοποιήθηκαν οι δυνατότητες προβολής των θέσεων μας στον τύπο, στο Κοινοβούλιο, στην Ο.Κ.Ε., στους αρμόδιους κυβερνητικούς παράγοντες, επαφές με τα πολιτικά κόμματα κ.λ.π.

Το γεγονός ότι η συγκρότηση της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ έγινε με ομοφωνία διευκόλυνε την καθημερινή διαχειριστική λειτουργία της ΑΔΕΔΥ και την υλοποίηση των αποφάσεων.

Όμως ζητήματα συνολικής ένταξης των μελών του οργάνου στη διαμόρφωση και υλοποίηση των αποφάσεων καθώς και η αντιμετώπιση της πολυδιάσπασης του εκπαισμένου μηνύματος γύρω από τις αποφάσεις και τους στόχους παραμένουν ακόμα ζητούμενα.

Η ΑΔΕΔΥ, παρά το γεγονός ότι είχαν επισημανθεί από το προηγούμενο συνέδριο, αλλά και παλαιότερα, τα προβλήματα οργάνωσης της εσωτερικής της λειτουργίας, υποδομής και έλλειψης οικονομικών πόρων, δεν μπόρεσε να τα αντιμετωπίσει αποτελεσματικά, έκανε όμως αρκετά βήματα στη διαμόρφωση του πλαισίου αντιμετώπισης αυτών των προβλημάτων και στην επεξεργασία θέσεων. Δεν κατάφερε όμως να αντιμετωπίσει στα χρονικά όρια αυτής της τριετίας τα καταγραμμένα προβλήματα της πολυδιάσπασης του κατακερματισμού και της συνοχής του δημοσιοϋπαλληλικού Σ.Κ.

«...Η ΑΔΕΔΥ βρέθηκε πολλές φορές μπροστά στην αντίφαση της ανάγκης ανάπτυξης από τη μια μεριά της δράσης και του αγώνα και από την άλλη των αντικειμενικών συνθηκών που δεν επέτρεπαν μια τέτοια εξέλιξη...»

«...Το γεγονός ότι η συγκρότηση της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ έγινε με ομοφωνία διευκόλυνε την καθημερινή διαχειριστική λειτουργία της ΑΔΕΔΥ...»

Συγκρότησε με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου Γραμματείες ανά ενότητα πολιτικής αρκετές από τις οποίες στη διάρκεια της τριετίας λειτούργησαν επεξεργαζόμενες τις θέσεις της ΑΔΕΔΥ. Η προσπάθεια αυτή πρέπει να ολοκληρωθεί μέσα από το νέο Κανονισμό του Γενικού Συμβουλίου ώστε να δώσει τη δυνατότητα ενεργοποίησης με συγκροτημένο τρόπο και για συγκεκριμένο ρόλο στελεχών του συνδικαλιστικού κινήματος αλλά και εργαζομένων με ειδικές γνώσεις.

Προσπάθησε σε υλοποίηση δέσμευσής της να ανοίξει τη συζήτηση για τη νέα δομή και οργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος των δημοσίων υπαλλήλων μετά και τις διοικητικές αλλαγές και διαμόρφωσε νέο κανονισμό λειτουργίας των Νομαρχιακών Τμημάτων που στα όρια του καταστατικού και του νόμου δίνει τη δυνατότητα στα Νομαρχιακά Τμήματα για ανάληψη πρωτοβουλιών και δράσης.

«...Η ΑΔΕΔΥ δεν
μπόρεσε να
αντιμετωπίσει το
οικονομικό
πρόβλημα του
συνδικαλιστικού
κινήματος...»

Η ΑΔΕΔΥ δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει το οικονομικό πρόβλημα του συνδικαλιστικού κινήματος και στα τρία επίπεδα (σωματείο - ομοσπονδία - ΑΔΕΔΥ) μέσω της παρακράτησης λόγω έλλειψης αποφασιστικότητας για την εξεύρεση των ανάλογων τεχνικών λύσεων και παρά το γεγονός ότι το Γενικό Συμβούλιο πήρε τη σχετική απόφαση με μεγάλη πλειοψηφία. Η οικονομική δυσπραγία οδήγησε την ΑΔΕΔΥ σε αδυναμία υποστήριξης των θέσεών της και των κινητοποιήσεών της στο βαθμό που θα έπρεπε και συνέβαλε έτσι στην αναποτελεσματικότητα της δράσης.

Με πολύ κόπο ολοκληρώθηκε η αναπαλαίωση και επισκευή του κτιρίου ώστε τουλάχιστον να διασφαλίζονται οι απαραίτητοι λειτουργικοί χώροι και να καλύπτονται οι στοιχειώδεις ανάγκες μιας συνομοσπονδίας.

Με πολλές δυσκολίες τέλος και μετά από αρκετές συζητήσεις με τη ΓΣΕΕ η ΑΔΕΔΥ αποφάσισε να ιδρύσει μαζί με τη ΓΣΕΕ κοινό Ινστιτούτο Μελετών και Έρευνας, το ΙΝΕ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, με στόχο να καλύψει τα μεγάλα κενά στην έρευνα την τεκμηρίωση και τη συνδικαλιστική επιμόρφωση.

Κλείνοντας τον απολογισμό πρέπει να σημειώσουμε ότι τόσο οι αντικειμενικές συνθήκες (περιβάλλον - κυβερνητική πολιτική) όσο και οι υποκειμενικές αδυναμίες εν επέτρεψαν την ικανοποίηση των στόχων και των αιτημάτων του συνδικαλιστικού κινήματος ιδιαίτερα αυτών που βρισκόνταν σε αντίθετη κατεύθυνση με την κυβερνητική πολιτική.

Η έλλειψη του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων που θα μπορούσαν να διαμορφώσουν ένα νέο επίπεδο δυναμικής ισορροπίας μεταξύ κεντρικών και κλαδικών κινητοποιήσεων αλλά και να αποτρέψουν κυβερνητικούς αιφνιδιασμούς είναι ένας ακόμη από τους λόγους που δυσκόλεψαν τη δράση του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Εκτιμούμε ότι οι χωρίς ακρότητες, ωραιοποιήσεις και ισοπεδωτισμούς παρουσίαση της δράσης της ΑΔΕΔΥ θα δώσει τη δυνατότητα για γόνιμο διάλογο, προβληματισμό και αποφάσεις τόσο στο πολιτικοσυνδικαλιστικό όσο και στο οργανωτικό επίπεδο.

Τα ζητήματα που συνοπτικά αναφέρθηκαν εδώ ως ελλείψεις και αδυναμίες πρέπει να μας οδηγήσουν όχι μόνο στη λήψη των σωστών αποφάσεων στο οργανωτικό - λειτουργικό επίπεδο αλλά και στην υλοποίηση αυτών των αποφάσεων μέσα από κοινή δέσμευση όλων για την προώθηση των απαιτούμενων οργανωτικών - λειτουργικών και καταστατικών αλλαγών.

*Παρακράτηση
εισφοράς*

Με την από 12.11.1998 απόφαση του Γενικού Συμβουλίου αποφασίστηκε να εφαρμοστεί από 1.1.1999 η παρακράτηση των εισφορών από τις μισθοδοτικές καταστάσεις - σε υλοποίηση του άρθρου 9 του Νόμου 2303/95 και της από 21.3.1996 απόφασης του Γενικού Συμβουλίου για την οικονομική αυτοδυναμία και των τριών επιπέδων του συνδικαλιστικού κινήματος - καθώς επίσης και από 1.1.1999 ο διπλασιασμός της εισφοράς προς την ΑΔΕΔΥ από 30 δραχμές σε 60 δραχμές κατά φυσικό μέλος, προκειμένου να ανταποκριθεί η ΑΔΕΔΥ στις υποχρεώσεις της.

Με το διπλασιασμό της εισφοράς μετά από απόφαση του συνεδρίου αναπροσαρμόζεται ο προϋπολογισμός εσόδων οικονομικής χρήσης 1.11.1998 έως 31.12.1999 στο διπλάσιο.

Πλαίσιο θέσεων - πρόγραμμα δράσης

Συγκυρία
Διεθνές περιβάλλον

Το πλαίσιο θέσεων και το πρόγραμμα δράσης διαμορφώθηκε από τους αντιπροσώπους του 30ού συνεδρίου ως εξής:

Το συνέδριο διεξάγεται σε μια δύσκολη για τους εργαζόμενους και τη χώρα συγκυρία, σε μια συγκυρία που χαρακτηρίζεται από τις ραγδαίες οικονομικές και τεχνολογικές αλλαγές και τις επιπτώσεις που αυτές ασκούν στους εργαζόμενους και τις δυνάμεις της εργασίας, αφού αξιοποιούνται από το κεφάλαιο και καθοδηγούνται με τρόπο που να διαμορφώνει υπέρ του το συσχετισμό δυνάμεων, ώστε να ενισχύει την κυριαρχία του.

Την τελευταία δεκαετία του αιώνα βιώνουμε γεωπολιτικές ανακατατάξεις, κοινωνικές και οικονομικές μεταβολές, την έκρηξη της τεχνολογίας και της τεχνογνωσίας, δημογραφικά προβλήματα και νέες συνθήκες στην αγορά εργασίας και τα συστήματα κοινωνικής προστασίας.

Βρισκόμαστε στην εποχή της πληροφορικής, του σκληρού οικονομικού ανταγωνισμού και της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας.

Το υπερεθνικό κεφάλαιο, εκμεταλλεύόμενο τις ραγδαίες αλλαγές και ανακατατάξεις των τελευταίων χρόνων, εισχωρεί σε νέες αγορές, δημιουργεί ευνοϊκούς για την επικυριαρχία του όρους, δυσκολεύει την ικανοποίηση των αιτημάτων του χώρου της εργασίας για κοινωνικές παροχές και κράτος πρόνοιας, επιδιώκει την αναίρεση των κατακτήσεων των εργαζομένων, την κατάργηση κάθε κανόνα και περιορισμού στη λειτουργία του.

Τα ισχυρά οικονομικά κέντρα αυξάνουν τα κέρδη τους αναδιανέμοντας συνεχώς υπέρ τους τον κοινωνικό πλούτο και καταδικάζοντας στην φτώχεια Έθνη και λαούς.

Τα προβλήματα της περιβαντολογικής καταστροφής, της φτώχειας, της ανεργίας και της ανισοκατανομής του παραγόμενου προϊόντος κυριαρχούν.

«...Η ταχύτητα των
τεχνολογικών
αλλαγών και
εξελίξεων...»

Η ταχύτητα των τεχνολογικών αλλαγών και εξελίξεων και η κατοχή της γνώσης αποτελούν παράγοντα που προσδιορίζει στο διεθνές πεδίο τη θέση των χωρών και των λαών, ενώ οι αλλαγές που προκαλούνται στο επίπεδο της απασχόλησης και των εργασιακών σχέσεων επηρεάζουν το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τις Η.Π.Α. και την Ιαπωνία για το ξαναμοίρασμα των αγορών, για νέες ζώνες οικονομικής επιρροής δημιουργούν εμπλοκές και κινδύνους για την ειρήνη στον κόσμο.

«...Η ανάπτυξη της
τεχνολογίας
λειτουργεί υπέρ του
κεφαλαίου...»

Η ανάπτυξη της τεχνολογίας λειτουργεί υπέρ του κεφαλαίου και ιδιαίτερα του χρηματιστηριακού, δημιουργεί νέες συνθήκες ταχύτερης ηλεκτρονικής κίνησης από τη μια χώρα στην άλλη με αποτέλεσμα τον περιορισμό των δυνατοτήτων των εθνικών οικονομιών και τον έλεγχο της πραγματικής οικονομίας και των παραγωγικών δυνάμεων.

Η αυτοματοποιημένη μελλοντική οικονομία της υψηλής τεχνολογίας, η καλπάζουσα κυκλοφορία κεφαλαίων, αγαθών, υπηρεσιών και ανθρώπων, η κοινωνία της πληροφορίας και η ανάπτυξη της δικτυακής επικοινωνίας, οδηγούν στην αναδιάρθρωση των παραγωγικών δομών, την αλλαγή των εργασιακών σχέσεων, του διεθνούς καταμερισμού εργασίας.

«...Η σταθερή πτώση της απασχόλησης...»

Η σταθερή πτώση της απασχόλησης στο βιομηχανικό τομέα και σε πολλές κατηγορίες επαγγελματιών με τα γνωστά συνακόλουθα (υψηλή ανεργία, φτώχεια, καταστροφή μεσαίας τάξης, περιθωριοποίηση κλπ) αποτελούν τη νέα πραγματικότητα που η τεχνολογική επανάσταση επιβάλλει.

Οι δυνατότητες ιλιγγιώδους αύξησης της παραγωγής αγαθών και υπηρεσιών με ελαχιστοποίηση του κόστους, καθιστούν καιρίο το θέμα της σχέσης της τεχνολογίας με την εργασία : τεχνολογικός παράδεισος και μετριασμός - έλεγχος των δυνάμεων της αγοράς από τις συλλογικές δυνάμεις της κοινωνίας ή ένας κόσμος σχέσεων αγοράς και εμπορικών συναλλαγών που μετατρέπει την τεχνολογία σε εφιάλη για τον κόσμο της εργασίας.

Παράλληλα, οι αλλαγές και η ρευστότητα στις διεθνείς σχέσεις όλων των χωρών διαμορφώνουν νέες συνθήκες, αντιφατικές και απειλητικές για τους εργαζόμενους και τους λαούς, για τα έθνη αλλά και τη χώρα μας, ενώ ανοίγουν νέους δρόμους και προοπτικές προσέγγισης των προβλημάτων.

Παλαιές έριδες αναβιώνουν, νέες περιοχές εντάσεων και τριβών προστίθενται, αποσχιστικά κινήματα, εθνικιστικές εξάρσεις, ρατσισμός, ξενοφοβία είναι πλέον καθημερινά φαινόμενα.

Για τη χώρα μας, η μετατροπή της βαλκανικής σε ζώνη έντασης, αντιπαράθεσεων και συγκρούσεων και οι απρόβλεπτες εξελίξεις στο εσωτερικό γειτονικών μας χωρών, επηρεάζουν ιδιαίτερα και αποσταθεροποιητικά το ευρύτερο περιβάλλον.

Οδηγούν σε υψηλές αμυντικές δαπάνες, εθνική ετοιμότητα και εγρήγορση, αποτρεπτική ικανότητα και προϋποθέτουν πολυδιάστατη εθνική πολιτική.

Στο πλαίσιο αυτών των νέων δεδομένων πρέπει να οριοθετήσουμε τους στόχους των δυνάμεων της εργασίας για ένα κόσμο ειρήνης, δημοκρατίας και κοινωνικής δικαιοσύνης αλλά και τα καθήκοντα των οργανωμένων δυνάμεων της εργασίας.

Μας βρίσκει αντίθετους η ανισοκατανομή του παραγόμενου πλούτου και η διεύρυνση της φτώχειας στον πλανήτη μας.

Επιδιώκουμε να μοιραστούν δίκαια τα επιτεύγματα της τεχνολογίας στους παραγωγούς, που είναι οι εργαζόμενοι.

«...Διεκδικούμε τον έλεγχο των λεωφόρων της πληροφορίας...»

Διεκδικούμε τον έλεγχο των λεωφόρων της πληροφορίας.

Στα διλήμματα της εποχής μας «δημόσιος τομέας ή αγορά» απαντάμε με τις προτάσεις μας για τον αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών, για τον επιτελικό και ελεγκτικό ρόλο του κράτους για τη διαμόρφωση της συμμετοχικής και δημιουργικής δημοκρατίας των πολιτών.

Επιδιώκουμε τη δημιουργία υπερεθνικών και διεθνών κανόνων και οργανισμών για την αντιμετώπιση των ανεξέλεγκτων δυνάμεων της αγοράς, για να μην οδηγηθούμε σε κοινωνίες ζούγκλας, για να αντιμετωπίσουμε τη φτώχεια και την εξαθλίωση δισεκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη μας.

Τώρα, όσο ποτέ, χρειάζεται οι εργαζόμενοι και το Σ.Κ, απέναντι στην παγκοσμιοποίηση, να ενώσουν τις δικές τους δυνάμεις και να διαμορφώσουν τη δική τους στρατηγική.

Ευρωπαϊκό
περιβάλλον

Πρέπει να διαμορφώσουμε μια νέα διεθνή αλληλεγγύη των εργαζομένων όλου του κόσμου και να κλείσουμε τα σχίσματα στο διεθνές εργατικό κίνημα, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε την αυξανόμενη δύναμη των αγορών και των πολυεθνικών.

Αγωνιζόμαστε για ένα διεθνές πλαίσιο ειρήνης και ασφάλειας με το σεβασμό των αρχών του Ο.Η.Ε. και την ενιαία εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς δικαίου.

Η Ευρώπη, η οικονομία της και το κοινωνικό της μοντέλο, βρίσκονται αντιμέτωπα με τις προκλήσεις της διεθνοποίησης, με το διαρκώς οξυνόμενο ανταγωνισμό μεταξύ της Ευρασίας, με κέντρο την Ιαπωνία και της Αμερικής, με κέντρο τις Η.Π.Α. καθώς και με τα εργασιακά πρότυπα και τα κοινωνικά μοντέλα που οι ανταγωνιστές της αναδεικνύουν.

Το Μάαστριχτ, που ήταν κύρια προϊόν της νεοφιλελεύθερης οικονομικής σκέψης, καθόρισε ως προτεραιότητα στην Ευρωπαϊκή Ένωση τους ονομαστικούς στόχους (δημόσια ελλείμματα, πληθωρισμός) αντί των πραγματικών οικονομικών στόχων : ανάπτυξη, επενδύσεις, απασχόληση. Με τους όρους και το χρονοδιάγραμμα που επιβάλλει, οδηγεί σε βίαιη δημοσιονομική σύγκλιση, χωρίς να διασφαλίζει τη σύγκλιση των οικονομιών, οδηγεί σε αποκλίσεις στο κοινωνικό επίπεδο και αυξάνει τις ανισότητες.

Το κόστος προσαρμογής των ασθενέστερων οικονομικά χωρών στους στόχους που θέτει η συνθήκη του Μάαστριχτ είναι αρκετά μεγάλο.

«...Οι εργαζόμενοι
αντιμετωπίζουν
ανεξάντλητα
προγράμματα
σταθεροποίησης και
διαρκούς
λιτότητας...»

Οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν ανεξάντλητα προγράμματα σταθεροποίησης και διαρκούς λιτότητας, που μεγεθύνουν την ανεργία, κατανέμουν άνισα το εισόδημα και περιορίζουν το κράτος πρόνοιας.

Οι βίαιες δημοσιονομικές προσαρμογές στα διάφορα κράτη δημιουργούν αρνητικές επιπτώσεις και απομακρύνουν το όραμα της οικοδόμησης μιας Ευρώπης των λαών με κοινωνική συνοχή και προοπτική.

Είναι φανερό ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση οικοδομείται με τους όρους και τις προτεραιότητες του κεφαλαίου, δεν ανταποκρίνεται στα οράματα των εργαζομένων και των πολιτών, ενώ η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων τροφοδοτεί επικίνδυνα φαινόμενα όπως του ρατσισμού και του νεοαζιισμού.

Η προτεραιότητα που έχει θέσει το κεφάλαιο για το άνοιγμα των αγορών και την ενίσχυση του ανταγωνισμού έχουν οδηγήσει σε δεύτερη μοίρα τα ζητήματα της Κοινής Ευρωπαϊκής Πολιτικής σε θέματα άμυνας και εξωτερικής πολιτικής καθιστώντας την έτσι παρακολουθητικό παράγοντα των ΗΠΑ.

Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων στο όνομα του ανταγωνισμού και των δημοσιονομικών προβλημάτων απειλεί τις δημόσιες επιχειρήσεις και τις δημόσιες υπηρεσίες.

«...πάνω από
20.000.000
άνεργοι...»

Οι πάνω από 20.000.000 άνεργοι, η μείωση των κοινωνικών δαπανών και η υποβάθμιση του κράτους πρόνοιας απειλούν το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο, αντιστρατεύονται τον στόχο για μια Ευρώπη των πολιτών.

Η προώθηση της μερικής απασχόλησης και η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων στο όνομα του ανταγωνισμού και της καταπολέμησης της ανεργίας διαμορφώνουν ένα εντελώς διαφορετικό μοντέλο αντίθετο με την προοπτική της πλήρους απασχόλησης.

«...Το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις πρέπει να κάνει πιο έντονη την παρέμβασή του...»

Στη διακυβερνητική του Άμστερνταμ κάτω από την πίεση των προβλημάτων και με τις προσπάθειες των εργαζομένων επιχειρήθηκε να τεθούν ζητήματα που αφορούν το άνοιγμα πολιτικών για τα πραγματικά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα των λαών, έτσι ώστε η σύγκλιση να μην περιοριστεί στους ονομαστικούς στόχους, χωρίς όμως να γίνει κατορθωτό. Η σύσκεψη κορυφής του Λουξεμβούργου για την απασχόληση που έγινε παρά την κινητοποίηση των ευρωπαϊών εργαζομένων δεν οδήγησε σε πρακτικά αποτελέσματα και δεσμεύσεις για τα ζητήματα της ανεργίας, έμεινε σε διατυπώσεις και προτροπές.

Το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις πρέπει να κάνει πιο έντονη την παρέμβασή του.

Το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει δημιουργώντας τις κατάλληλες προϋποθέσεις να κάνει πιο εμφανή την παρουσία του στα ευρωπαϊκά συνδικαλιστικά όργανα C.E.S. - C.E.S.P. και να επιδιώξει μια δυναμική και αποτελεσματική δράση που θα συσπειρώνει και θα εκφράζει τους εργαζόμενους πάνω στους στόχους της κοινωνικής δικαιοσύνης, της κοινωνικής αλληλεγγύης, του κράτους πρόνοιας, της δημοκρατικής Ευρώπης των λαών, με αναβαθμισμένο και ισχυρό το ρόλο της εργασίας.

Το ελληνικό και το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα από κοινού πρέπει να προωθήσουν στόχους που συνδέονται :

- Με τη σύγκλιση των πραγματικών οικονομιών και την ανάπτυξη.
- Με την αντιμετώπιση της ανεργίας, με μέτρα αναπτυξιακής πολιτικής, κατάρτισης, εκπαίδευσης και μείωσης του ωραρίου στις 35 ώρες εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών.
- Με την προστασία του κράτους πρόνοιας και οικοδόμηση κοινωνίας αλληλεγγύης.
- Με την προστασία των δημοσίων υπηρεσιών και τη δημιουργία μετώπου απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις.
- Με την προστασία του περιβάλλοντος.
- Με την αντιμετώπιση των προβλημάτων του κοινωνικού αποκλεισμού, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.
- Η ανεργία και τα κοινωνικά μεγέθη να αποτελέσουν πρόσθετα στοιχεία των κριτηρίων σύγκλισης προς την Ο.Ν.Ε.

«... ένα νέο ευρωπαϊκό μοντέλο...»

Η αναστροφή και η υπέρβαση των παρενεργειών που δημιουργούν οι νέες συνθήκες, πρέπει να στηριχτεί στον αγώνα για ένα νέο ευρωπαϊκό μοντέλο που, ανάμεσα στο αμερικανικό και το ιαπωνικό, θα διαθέτει αξίες και ισορροπίες ικανές να συγκροτούν εναλλακτικό πρότυπο στο ασιατικό πρότυπο εργασιακών σχέσεων, που επιχειρείται να καταστεί το μοναδικό στον πλανήτη.

Το νέο ευρωπαϊκό μοντέλο προκύπτει από ένα σύνολο κανόνων, σχέσεων και δικαιωμάτων, που συνδέονται με τη δημοκρατία και τα ατομικά δικαιώματα, την ελευθερία των συλλογικών διαπραγματεύσεων και το συνδυασμό της αγοράς με την ισότητα ευκαιριών για όλους, την κοινωνική ασφάλεια και αλληλεγγύη.

Το όραμα για την Ευρώπη πραγματώνεται με την κοινωνική προστασία υψηλού επιπέδου, που μπορεί να προκύψει από τον κεντρικό ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών

«... μείωση του
χρόνου εργασίας ...»

Εσωτερική
κατάσταση

και την ανάπτυξη του ρόλου των κοινωνικών φορέων - συνομιλητών μέσα και ανάμεσα από τις ρυθμίσεις, διευθετήσεις και σχέσεις του δημοκρατικού κράτους και των δυνάμεων της αγοράς.

Η μείωση του χρόνου εργασίας (35ωρο), που με πρωτοβουλία τους έθεσαν τα ελληνικά συνδικάτα στο προηγούμενο συνέδριο της C.E.S., η αύξηση των ευρωπαϊκών πόρων, η φορολόγηση της κίνησης του κεφαλαίου πρέπει να είναι στην αιχμή της δράσης του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος στην στρατηγική του για αντιμετώπιση της ανεργίας, ανάπτυξη και κοινωνική προστασία.

Οι Έλληνες εργαζόμενοι βρίσκονται τα τελευταία χρόνια αντιμέτωποι με συνεχή σταθεροποιητικά προγράμματα, που είχαν δραματικές επιπτώσεις στο εισόδημά τους και στο βιοτικό τους επίπεδο, καθώς και με την κυβερνητική πολιτική, που κινείται αποκλειστικά στο πλαίσιο του αναθεωρημένου προγράμματος σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας, με στόχο την επίτευξη των οικονομικών δεικτών της Συνθήκης του Μάαστριχτ για την είσοδο της χώρας μας στην Ο.Ν.Ε.

Η χώρα μας, με σταθερό προσανατολισμό στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σαν μόνη δυνατότητα, μέσα από τη συγκεκριμένη περιφερειακή ολοκλήρωση, να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις του νέου καταμερισμού εργασίας και παραγωγής των νέων δρόμων διακίνησης εμπορευμάτων και κεφαλαίων, είναι υποχρεωμένη να αντιμετωπίσει μια σειρά χρόνια προβλήματα διαρθρωτικής φύσης στη συγκρότηση της παραγωγικής της δομής καθώς και προβλήματα που συνδέονται με τις δημοσιονομικές ανισορροπίες.

Σ' αυτή τη δύσκολη πορεία, βρισκόμαστε συγκριτικά με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην πιο δύσκολη θέση. Δεν είναι μόνο οι μεγάλες αποκλίσεις στα βασικά μεγέθη, πληθωρισμός, έλλειμμα, δημόσιο χρέος, επιτόκια που δημιουργούν το πρόβλημα, αλλά και οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες, που διαμορφώνουν τη σύνθεση των εσόδων και των δαπανών του προϋπολογισμού, που, μαζί με τη διαφορά των επιπέδων ανάπτυξης και τις στρεβλώσεις του οικονομικού και παραγωγικού μοντέλου, θέτουν περιοριστικούς παράγοντες, καθώς επίσης και από το γεγονός ότι η χώρα μας, η μόνη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αντιμετωπίζει εξωτερικούς κινδύνους, πράγμα που την υποχρεώνει να έχει αυξημένες αμυντικές δαπάνες.

Η επιλογή αυτή αποτελεί, ιδιαίτερα με τα σημερινά δεδομένα, όρο επιβίωσης, γιατί η απουσία από τα κέντρα λήψης κρίσιμων πολιτικών αποφάσεων και οικονομικής διεύθυνσης οδηγεί σε υποβάθμιση της θέσης της χώρας μας και περιθωριοποίηση στην ευρωπαϊκή και τη διεθνή σκηνή.

Η πορεία για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, όπως δρομολογήθηκε από το συντηρητικό συσχετισμό πολιτικών δυνάμεων, δημιουργεί μια σκληρή πραγματικότητα για τους εργαζόμενους και τα αδύνατα στρώματα του πληθυσμού.

Η εφαρμογή των επανειλημμένων προγραμμάτων σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας είχε σοβαρές επιπτώσεις στους εργαζόμενους, τους άνεργους και τους συνταξιούχους, αφού κύρια αυτοί σήκωσαν το βάρος της βελτίωσης των οικονομικών δεικτών, με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζουν οξυμένα οικονομικά προβλήματα λόγω των συνεχών και μακροχρόνιων σταθεροποιητικών προγραμμάτων, που είχαν τελικά ως αποτέλεσμα αναδιανομή εισοδημάτων υπέρ του παρασιτικού κεφαλαίου και της οικονομικής ολιγαρχίας.

Δύο στοιχεία, το ποσοστό της συμμετοχής των εισοδημάτων από μισθωτή εργασία στο Α.Ε.Π., που έχει μειωθεί έναντι του ποσοστού του κεφαλαίου και των τόκων καθώς

και η σύνθεση των φορολογικών εσόδων σε συνδυασμό με το ύψος της φοροδιαφυγής και της παραοικονομίας, αποδεικνύουν το δίκαιο των επιχειρημάτων μας.

Ιδιαίτερα το φορολογικό σύστημα, με τον τρόπο που λειτουργεί, πέρα από τον αντικοινωνικό του χαρακτήρα, αφού είναι από τα πλέον άδικα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αν συγκρίνουμε τη σχέση άμεσης με έμμεση φορολογία και τη συμμετοχή μισθωτών και συνταξιούχων στα κρατικά έσοδα, λειτουργεί, εκτός των άλλων και σε βάρος της ανάπτυξης και του υγιούς ανταγωνισμού, αφού επιτρέπει στο «μαύρο χρήμα» να κερδοσκοπεί στον επίσημο και ανεπίσημο τζόγο.

Παράλληλα οι υψηλότερες δαπάνες του ελληνικού δημοσίου για τοκοχρεωλύσια συντηρούν υψηλό επίπεδο επιτοκίων και επιτρέπουν έτσι σε ένα τμήμα του παρασιτικού κεφαλαίου να αυξάνει τα κέρδη του εκμεταλλευόμενο την ανάγκη δανεισμού του κράτους, λειτουργώντας ως συμπληρωματικός μηχανισμός ανακατανομής εισοδημάτων υπέρ των κατόχων κρατικών τίτλων και ομολόγων, συντηρώντας και με αυτόν τον τρόπο το αντιπαραγωγικό και καταναλωτικό μοντέλο στη χώρα μας.

«... μονομερής
προσανατολισμός
της κυβέρνησης
στην Ο.Ν.Ε. ...»

Ο μονομερής προσανατολισμός της κυβέρνησης στην Ο.Ν.Ε. με τους όρους και περιορισμούς της συνθήκης του Μάαστριχτ δεν επιτρέπει την ανάπτυξη των κοινωνικών πολιτικών για την αντιμετώπιση οξυμένων προβλημάτων, χρησιμοποιείται πολλές φορές ως άλλοθι για να δικαιολογηθεί η έλλειψη πολιτικής τόλμης και πρωτοβουλιών στη διευθέτηση και αντιμετώπιση επιμέρους προβλημάτων.

«... οι οικονομικοί
μετανάστες... »

Η είσοδος νέων στρωμάτων στην αγορά εργασίας, κυρίως από τον αγροτικό τομέα, οι οικονομικοί μετανάστες, σε συνδυασμό με τους χαμηλούς ρυθμούς δημιουργίας θέσεων εργασίας (νέες τεχνολογίες - αναδιαρθρώσεις κλπ), έχουν αναδείξει την ανεργία και κυρίως την ανεργία των νέων ως το μεγαλύτερο ίσως πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας.

Η χώρα μας εξακολουθεί να έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά κοινωνικών δαπανών σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες με αποτέλεσμα να αδυνατεί να αντιμετωπίσει οξυμένα κοινωνικά προβλήματα και πολλές δημόσιες υπηρεσίες στο πλαίσιο και των στόχων του προγράμματος σύγκλισης να αντιμετωπίζουν προβλήματα χρηματοδότησης.

Παράλληλα, είναι βέβαιο ότι η διάρθρωση, η κατανομή και η διαχείριση των περιορισμένων κοινωνικών δαπανών δεν γίνεται με τον πλέον αποτελεσματικό τρόπο.

Στόχοι -
προτεραιότητες

Εθνική οικονομία

Είναι γνωστά και αναφέρθηκαν τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας στο πλαίσιο του διεθνώς εντεινόμενου ανταγωνισμού και στην προοπτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς επίσης και το γεγονός ότι η οικονομικές πολιτικές των τελευταίων χρόνων είχαν σαν αποτέλεσμα άνιση κατανομή βαρών και ωφελειών, αφού η βελτίωση των οικονομικών δεικτών στηρίχθηκε στις πλάτες των μισθωτών και των πλατειών λαϊκών στρωμάτων.

Η ανάγκη δημοσιονομικής εξυγίανσης και οικονομικής ανάπτυξης της χώρας, ώστε να καταστεί ικανή να αντιμετωπίσει τις σύγχρονες προκλήσεις είναι επίσης γνωστή. Οι εργαζόμενοι, άλλωστε, έχουν πρωτοστατήσει με τους αγώνες τους και τις προτάσεις τους σ' αυτή την κατεύθυνση.

Παράλληλα όμως έχουν αμφισβητήσει και αμφισβητούν μια πολιτική που έχει πάρει μόνιμα χαρακτηριστικά λιτότητας σε βάρος τους για πάνω από μια δεκαετία και η

οποία, όπως δείχνουν τα στοιχεία, είχε ως αποτέλεσμα μια άδικη κατανομή των εισοδημάτων, αφού μειώθηκε το δικό τους μερίδιο στο Α.Ε.Π., ενώ αυξήθηκε των άλλων κοινωνικών ομάδων και ιδιαίτερα του κεφαλαίου και των τόκων.

Την ίδια περίοδο, η αύξηση της ανεργίας και η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων σε συνδυασμό με την κρίση του παραδοσιακού κράτους πρόνοιας, που αδυνατεί πλέον να δημιουργήσει συνθήκες συλλογικής αντιμετώπισης αυτών των προβλημάτων και με δεδομένο μάλιστα ότι τόσο οι δυνάμεις της αγοράς, όσο και η Ευρωπαϊκή Ένωση, στο όνομα δήθεν του ανταγωνισμού, πιέζουν για την παραπέρα αποδυνάμωσή του, δημιουργούν νέα αρνητικά κοινωνικά δεδομένα που ναρκοθετούν την κοινωνική συνοχή και οδηγούν σε κοινωνίες των 2/3.

Είναι επίσης γνωστές οι θέσεις των ελληνικών συνδικάτων γι' αυτές τις εξελίξεις, εξελίξεις που προσδιορίστηκαν κυρίως από το ευρωπαϊκό κεφάλαιο και τις πολιτικές του εκφράσεις και που, όπως επανειλημμένα έχει τονιστεί μπορεί να οδηγούν σε σύγκλιση αριθμών, δεν οδηγούν όμως στην πραγματική οικονομική και κοινωνική σύγκλιση.

Πολιτικές που στο όνομα της σύγκλισης και του ανταγωνισμού οδηγούν σε φαλκίδευση του κοινωνικού οικοδομήματος της Ευρώπης σε όλες του τις διαστάσεις (κράτος πρόνοιας - εργασιακές σχέσεις), οξύνουν τα προβλήματα των εργαζομένων και των πολιτών, δεν μπορούν να απαντήσουν αποφασιστικά στο πρόβλημα της ανεργίας και του κοινωνικού αποκλεισμού, κινδυνεύουν να οδηγήσουν σε κοινωνίες νεόπτωχων και αποκλεισμένων.

*«...Οι Έλληνες
εργαζόμενοι, οι
συνταξιούχοι, οι
άνεργοι, τα πλατιά
λαϊκά στρώματα
είναι αυτοί που
σήκωσαν
μονομερώς τα βάρη
των προγραμμάτων
σύγκλισης της
ελληνικής
οικονομίας...»*

Οι Έλληνες εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, οι άνεργοι, τα πλατιά λαϊκά στρώματα είναι αυτοί που σήκωσαν μονομερώς τα βάρη των προγραμμάτων σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας. Στις δικές τους πλάτες στηρίχθηκε η όποια βελτίωση των οικονομικών δεικτών.

Γι' αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα διεκδικεί μια πολιτική αναδιανομής των εισοδημάτων μέσα από πραγματικές αυξήσεις και τη φορολογική μεταρρύθμιση.

Στη βάση αυτών των δεδομένων, αλλά και των αναγκαιοτήτων που προκύπτουν από το διαρκώς εντεινόμενο ανταγωνισμό και του αγώνα των χωρών για τη διασφάλιση όσο το δυνατόν καλύτερων όρων για τη συμμετοχή τους στο διεθνή καταμερισμό εργασίας και με γνώση του γεγονότος ότι το κεφάλαιο κυρίως μέσω των πολυεθνικών σχηματισμών του επιχειρεί να εκμεταλλευθεί σε όφελος του τις μεγάλες αλλαγές και εξελίξεις και να κυριαρχήσει καθορίζοντας μονομερώς το σύνολο των αποφάσεων, πιστεύουμε ότι πρέπει να διαμορφωθεί μια πολιτική που δεν θα υπακούει αποκλειστικά σε αριθμητικά κριτήρια, όπως αυτά έχουν καθοριστεί από τη συνθήκη του Μάαστριχτ και το πρόγραμμα σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας, αλλά θα δημιουργεί παράλληλα όρους πραγματικής οικονομικής και κοινωνικής σύγκλισης και θα διαμορφώνει προοπτικές για μια κοινωνία δικαιοσύνης, ισότητας ευκαιριών, οικονομικής και κοινωνικής δημοκρατίας.

«...η πορεία και η προοπτική της χώρας άρα και η προοπτική στο επίπεδο των αμοιβών του και των κοινωνικών αγαθών συνδέεται άρρηκτα με την αναπτυξιακή και οικονομική πολιτική που θα ακολουθηθεί τα επόμενα χρόνια...»

«... η εκμετάλλευση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της ελληνικής οικονομίας, η στήριξη κλαδικών πολιτικών στους ανάλογους τομείς...»

«...οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν προβλήματα οικονομικής επιβίωσης ...»

Οι εργαζόμενοι γνωρίζουν ότι η πορεία και η προοπτική της χώρας άρα και η προοπτική στο επίπεδο των αμοιβών του και των κοινωνικών αγαθών συνδέεται άρρηκτα με την αναπτυξιακή και οικονομική πολιτική που θα ακολουθηθεί τα επόμενα χρόνια. Είναι φανερό ότι η δέσμευση για την υλοποίηση του προγράμματος σύγκλισης 1994 - 1999, όπως έχει σχεδιαστεί με την περιοριστική εισοδηματική πολιτική και περιστολή των κοινωνικών δαπανών δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στους εργαζόμενους και δεν επιτυγχάνουν ευνοϊκούς όρους για την αναπτυξιακή διαδικασία και τη δίκαιη κατανομή του οικονομικού αποτελέσματος.

Μια αναπτυξιακή διαδικασία για να δίνει προτεραιότητα στην περιφέρεια και τις νέες τεχνολογίες, στην παραγωγή νέων ανταγωνιστικών προϊόντων, να επενδύει στην έρευνα, την κατάρτιση, σε έργα υποδομής και σε νέες παραγωγικές μονάδες, χρειάζεται ενεργοποίηση του πολίτη, κινητοποίηση των παραγωγικών φορέων και σύγχρονη δημόσια διοίκηση.

Στοιχείο ενός εθνικού αναπτυξιακού σχεδίου πρέπει να αποτελεί η εκμετάλλευση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της ελληνικής οικονομίας, η στήριξη κλαδικών πολιτικών στους ανάλογους τομείς. Ο εκσυγχρονισμός και η αναβάθμιση των δημοσίων επιχειρήσεων με τη διατήρηση του Δημόσιου χαρακτήρα τους, η ανασυγκρότησή τους στη βάση ενός παραγωγικού σχεδίου αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της αναπτυξιακής προσπάθειας.

Στο πλαίσιο αυτό απαιτείται η αξιοποίηση των εγχώριων και ευρωπαϊκών πόρων προκειμένου να λειτουργήσουν αναπτυξιακά.

Με δεδομένα ότι η παραοικονομία και η φοροδιαφυγή, με το εξαιρετικά μεγάλο μέγεθός τους, λειτουργούν σε βάρος της ανάπτυξης και μεταφέρουν πόρους και εισοδήματα από τους εργαζόμενους στους κερδοσκόπους, ότι μισθωτοί και συνταξιούχοι αποτελούν τους μόνιμους και σταθερούς αιμοδοτές των δημοσίων εσόδων καθώς επίσης και ότι είναι απαραίτητοι πόροι για την ανάπτυξη και την κοινωνική πολιτική, καθίσταται επιτακτική πλέον η ανάγκη για τη λήψη όλων εκείνων των μέτρων που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τα συγκεκριμένα προβλήματα και να αποδώσουν φορολογική δικαιοσύνη.

Παρά το γεγονός δε ότι το κόστος του χρήματος έχει σημαντικά μειωθεί, οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν προβλήματα οικονομικής επιβίωσης και επομένως χρειάζεται να υπάρξει ολόπλευρη στήριξή τους.

Εκτιμούμε ιδιαίτερα ότι για το μεγάλο ζήτημα της απασχόλησης πρέπει να συμφωνήσουμε στο μελλοντικό μοντέλο της πλήρους απασχόλησης και στη σταδιακή εφαρμογή του 35ωρου και η χώρα μας στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να εμμένει στην ανάγκη συγκεκριμένων μέτρων για την απασχόληση καθώς και στο ότι η ανεργία πρέπει να συνεκτιμηθεί μπροστά στην Ο.Ν.Ε. Οι αφοριστικές αναφορές της τελευταίας συνόδου κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα κοινωνικά ζητήματα και ιδιαίτερα για την ανεργία δεν αρκούν εφόσον δεν συνοδεύονται από ενεργές πολιτικές και συγκεκριμένα μέτρα.

Πιστεύουμε ότι η διαπίστωση πως η ανάπτυξη μέσω των νέων τεχνολογιών δεν δημιουργεί από μόνη της νέες θέσεις εργασίας, καθιστά επιτακτική τώρα τη συζήτηση τόσο για τη μείωση των ωρών εργασίας και το 35ωρο (χωρίς μείωση των αποδοχών), αλλά και για την αναζήτηση της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας σε νέες δραστηριότητες του κοινωνικού τομέα που εκτός των άλλων μπορεί να λειτουργήσουν

θετικά στην κινητοποίηση τοπικών παραγωγικών δυνάμεων και να διαμορφώνουν αντίστοιχα παραγωγικά και αναπτυξιακά μοντέλα.

Επίσης οι υψηλότερες δαπάνες για τόκους αποκαλύπτουν τους δυσμενέστατους όρους δανεισμού (επιτόκια) στην Ελλάδα και λειτουργούν ως συμπληρωματικός μηχανισμός ανακατανομής εισοδημάτων υπέρ των εισοδηματιών, των κατόχων υψηλότοκων κρατικών ομολόγων και συντηρούν το αντιπαραγωγικό, παρασιτικό και καταναλωτικό μοντέλο στη χώρα μας.

Η μεταφορά πόρων επηρεάζει αποφασιστικά την τελική διάρθρωση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού σε βάρος τελικά των κοινωνικών, αναπτυξιακών δαπανών και των αμοιβών των εργαζομένων δημοσίων υπαλλήλων.

Παράλληλα πρέπει να ιεραρχηθούν στόχοι και προτεραιότητες που αφορούν το ρόλο του κράτους και των δημοσίων υπηρεσιών, αλλά και του τομέα της Κοινωνικής οικονομίας σε όλες τις εκφάνσεις και μορφές οργάνωσής της, καθώς και του ρόλου των μηχανισμών δημόσιου και κοινωνικού ελέγχου ώστε από τη μια μεριά να υπάρξει συνολική στράτευση και ενεργοποίηση όλων των δυνάμεων και από την άλλη το διαμορφούμενο κοινωνικό μοντέλο να μην καθορίζεται αποκλειστικά από τις δυνάμεις της αγοράς και την κυριαρχία τους στην κοινωνία και τις συλλογικές της εκφράσεις.

Στο παραπάνω πλαίσιο κρίνουμε ως καθοριστικό τον αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο της δημόσιας διοίκησης και των δημοσίων υπηρεσιών στο σύνολό τους, είτε με τη μορφή του κράτους επιτελείου ανάπτυξης κοινωνικών αγαθών και κάλυψης των καθημερινών αναγκών των πολιτών. Στα πλαίσια αυτά αγωνιζόμαστε για την αναβάθμιση των δημοσίων υπηρεσιών και την προστασία του δημόσιου χαρακτήρα τους.

Εισοδηματική πολιτική

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο βιώνουν για πάνω από μια δεκαετία την πολιτική λιτότητας και των σταθεροποιητικών προγραμμάτων που επηρεάζει αρνητικά τόσο τα εισοδήματα και το βιοτικό τους επίπεδο όσο και την ίδια τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών.

*«...Το νέο
μισθολόγιο, που
βρίσκεται σε
διάσταση με τις
προτάσεις της
ΑΔΕΔΥ...»*

Το νέο μισθολόγιο, που βρίσκεται σε διάσταση με τις προτάσεις της ΑΔΕΔΥ τόσο στο οικονομικό όσο και στο θεσμικό μέρος, δεν απάντησε στο αίτημα για μια πορεία ουσιαστικής αναβάθμισης των αποδοχών των εργαζομένων στο Δημόσιο και για μια πολιτική μισθών που θα στηρίζεται σε αρχές.

Η εισοδηματική πολιτική του 1998, σε συνδυασμό με τις επιπτώσεις της υποτίμησης στο Δ.Τ.Κ., οδηγεί σε μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων στο Δημόσιο, υπολείπεται ακόμα και αυτών των δεσμεύσεων της κυβέρνησης για προστασία των εισοδημάτων των εργαζομένων.

Η ΑΔΕΔΥ στα πλαίσια της γενικότερης θέσης της για μια πολιτική αναδιανομής των εισοδημάτων με εμφανή και εμπράγματο τρόπο, μέσω των αναδιανεμητικών μηχανισμών (εισοδηματική πολιτική - φορολογική πολιτική - κοινωνική πολιτική), θέτει ως στόχο την προστασία και αναβάθμιση των εισοδημάτων των εργαζομένων τουλάχιστον όσο η αύξηση του Α.Ε.Π. και διεκδικεί η αντιπληθωριστική πολιτική και η δημοσιονομική πολιτική για την επίτευξη των στόχων προς την Ο.Ν.Ε. να μην εξαντληθούν μονομερώς σε βάρος των εργαζομένων στο δημόσιο.

Φορολογική
πολιτική

Στο πλαίσιο αυτό διεκδικεί την καταβολή διορθωτικού ποσού στο τέλος του έτους ανάλογα με την εξέλιξη του Δ.Τ.Κ. και παράλληλα διεκδικεί πραγματικές αυξήσεις για το 1999, αυξήσεις που θα καλύπτουν τον πληθωρισμό και ένα μέρος του Α.Ε.Π. Με βάση τις μέχρι σήμερα θέσεις και προτάσεις της για τα προβλήματα του μισθολογίου και την εξέλιξή του σύμφωνα με τις αρχικές της προτάσεις για μια νέα πολιτική μισθών διεκδικεί την ενσωμάτωση των αυξήσεων στους βασικούς μισθούς, την άρση της τριχοτόμησης των αποδοχών και την αποδοχή των αιτημάτων της για τα κοινωνικά και ειδικά επιδόματα (οικογενειακό, ανθυγιεινό, παραμεθορίων, πληροφορικής).

Η προοπτική της προστασίας και μιας ουσιαστικής πολιτικής αναβάθμισης των αποδοχών των εργαζομένων στο Δημόσιο πρέπει να αποτελέσει κεντρικό σημείο στην τακτική της ΑΔΕΔΥ, ώστε μέσω της διαπραγμάτευσης με την κυβέρνηση (με καλύτερους όρους αν υπάρχει σύστημα διαπραγμάτευσης το 1999) να καταλήγει σε συγκεκριμένο δεσμευτικό πλαίσιο για την εξέλιξη των αποδοχών τα επόμενα χρόνια, αξιοποιώντας και την Ε.Σ.Σ.Ε., αναδεικνύοντας τα χαρακτηριστικά των διεκδικήσεων για το μισθό, τη σύνταξη και την ανακατανομή του εθνικού πλούτου μέσα από καθολικές και συντεταγμένες πρωτοβουλίες του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος.

Η μεγάλης έκτασης παραοικονομία και φοροδιαφυγή στη χώρα μας, το ποσοστό των φορολογικών εσόδων στο Α.Ε.Π. από τα χαμηλότερα της Ευρώπης, ο άδικος και αντικοινωνικός χαρακτήρας του φορολογικού συστήματος της χώρας, όπως αναδεικνύεται μέσα από τη σχέση άμεσων προς έμμεσους φόρους, αλλά και από αυτή τη σύνθεση ανά κοινωνικές ομάδες της άμεσης φορολογίας είναι τα βασικά στοιχεία που συνθέτουν τη σημερινή εικόνα του φορολογικού μας συστήματος.

Ενός συστήματος που λειτουργεί σε βάρος των μισθωτών και των συνταξιούχων, σε βάρος της εθνικής οικονομίας και της ανάπτυξης της χώρας. Ιδιαίτερα για τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους η διαμόρφωση της φορολογικής κλίμακας, η μη τιμαριθμοποίησή της, η κατάργηση του αφορολόγητου ποσού των μισθωτών και συνταξιούχων και το πάγωμα του αφορολόγητου, είχαν σαν αποτέλεσμα να απορροφηθούν ένα μέρος των μικρών αυξήσεων των τελευταίων χρόνων.

Παρά τα μικρά θετικά βήματα που έγιναν τα προηγούμενα χρόνια μέσα από τους αγώνες του συνδικαλιστικού κινήματος (φορολόγηση ακίνητης περιουσίας, φορολόγηση ρέπος και ομολόγων, μερική εφαρμογή «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ», αναδιοργάνωση, μηχανοργάνωση Υπουργείου Οικονομικών), πρέπει να παρθούν αποφάσεις για μια μεγάλη φορολογική μεταρρύθμιση. Το μήνυμα αυτών αποφάσεων πρέπει να είναι συγκεκριμένο : Να πληρώσουν όλοι ανάλογα με τη φοροδοτική τους ικανότητα, να επιμερισθούν δίκαια τα βάρη, να λειτουργήσει ως μηχανισμός αναδιανομής και κατανομής πόρων το φορολογικό σύστημα για την κοινωνική συνοχή και την ανάπτυξη.

Η ορθολογικοποίηση του φορολογικού συστήματος για να μην υπάρχουν προνομιακού χαρακτήρα φοροαπαλλαγές φυσικών και νομικών προσώπων, που δεν ανταποκρίνονται σε κοινωνικές και αναπτυξιακές προτεραιότητες και δημιουργούν στρεβλώσεις, η ολοκλήρωση των οργανωτικών αλλαγών και της μηχανογράφησης στο Υπουργείο Οικονομικών μαζί με την ενίσχυση της υποδομής μπορούν να δώσουν τη δυνατότητα σύλληψης της φορολογητέας ύλης, καθώς και οι απαραίτητες αποφάσεις για τη διεύρυνση της φορολογητέας βάσης, είναι οι κύριοι άξονες πάνω στους οποίους πρέπει να στηριχθεί η πολιτική για τα φορολογικά έσοδα που μαζί με την προώθηση της πρότασης του συνδικαλιστικού κινήματος για αναμόρφωση και τιμαριθμοποίηση

«...Οι εργαζόμενοι
αλλά και οι υγιείς
δυνάμεις της
παραγωγής, έχουν
κάθε συμφέρον να
χτυπηθεί
αποτελεσματικά η
παραοικονομία ...»

Κοινωνικά
δικαιώματα -
κοινωνική πολιτική
- κράτος πρόνοιας

της φορολογικής κλίμακας και αύξηση του αφορολόγητου και για αλλαγή της σχέσης άμεσης προς έμμεση φορολογία αποτελούν ένα πλαίσιο στόχων, που εμπεριέχει και άμεσα αιτήματα αλλά και ευρύτερους στόχους και προοπτικές.

Οι εργαζόμενοι αλλά και οι υγιείς δυνάμεις της παραγωγής, έχουν κάθε συμφέρον να χτυπηθεί αποτελεσματικά η παραοικονομία και η φοροδιαφυγή για λόγους κοινωνικής δικαιοσύνης προώθησης των κοινωνικών πολιτικών και διασφάλισης της κοινωνικής συνοχής αλλά και για τις στρεβλώσεις και τους άνισους όρους που δημιουργεί στον ανταγωνισμό, για να υπάρξει προσανατολισμός των διαθέσιμων πόρων στην αναπτυξιακή διαδικασία.

Το παρασιτικό, καταναλωτικό και αντιπαραγωγικό μοντέλο της χώρας δεν μπορεί να αναστραφεί, αν παράλληλα με τα μέτρα της αναπτυξιακής πολιτικής δεν υπάρξει βαθιά φορολογική τομή στην κατεύθυνση φορολόγησης κάθε είδους εισοδήματος και περιουσίας.

Η διαμόρφωση των όρων της φορολογικής μεταρρύθμισης, με γενικότερη αποδοχή και διαχρονική ισχύ, πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο ενός εθνικού διαλόγου μεταξύ όλων των ενδιαφερομένων μερών με ευθύνη της κυβέρνησης.

Το συνδικαλιστικό κίνημα, ιστορικά, αγωνίστηκε για την προάσπιση και προώθηση των κοινωνικών - εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων και τη δημιουργία μηχανισμών προστασίας με κύριους στόχους το δικαίωμα στην εργασία και την πλήρη απασχόληση, διασφάλιση του βιοτικού επιπέδου και ελάχιστο εισόδημα για όσους δεν μπορούν να εργαστούν, ισότιμη πρόσβαση σε υπηρεσίες, κυρίως στην παιδεία, την υγεία, το ανθρώπινο φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον, τις ισότιμες ευκαιρίες.

Η προτεραιότητα αυτών των δικαιωμάτων έχει σαφείς υποχρεώσεις στις νέες συνθήκες και απαιτεί συγκεκριμένες πολιτικές, αφού η μετατόπιση του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα σε συνδυασμό με τη στρατηγική των τεχνολογικών καινοτομιών, διαμόρφωσαν πολιτικές άσκησης τεράστιας πίεσης για μείωση του εργατικού κόστους, ριζική μεταβολή των εργασιακών σχέσεων, μείωση των αναγκών σε ανθρώπινη εργασία και τη συνακόλουθη επίπτωση της διαρθρωτικής ανεργίας, ενώ οι δημοσιονομικές πολιτικές και η λογική του ανταγωνισμού πιέζουν ασφυκτικά το κοινωνικό κράτος.

Οι συνθήκες αυτές, που διαμορφώνονται τα τελευταία χρόνια από τις κυβερνητικές των τεχνολογικά ηγετικών χωρών, δεν οδηγούν νομοτελειακά στο μονόδρομο της οπισθοδρόμησης, αλλά, αποδεικνύουν την ευθύνη του συνδικαλιστικού κινήματος και των εργαζομένων να μην αφοπλιστούν και να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις νέες προκλήσεις με νέες μεθόδους, χωρίς συμβιβασμούς στις βασικές τους αρχές.

Η άρνηση αναζήτησης νέων απαντήσεων στις νέες πιέσεις και τα φαινόμενα είναι μια επικίνδυνη λογική και επιλογή, γιατί ενώ έχει ως αφετηρία θέσεις και αναλύσεις για τις αλλαγές στο παραγωγικό σύστημα, στη διαφοροποίηση των παγκόσμιων συσχετισμών, επιλέγει ανέξοδα ως μόνο μέσο σύγκρουσης την άρνηση και την ακινησία. Το πάγωμα της ιστορίας, η αναπαραγωγή στο χρόνο των όρων και σχέσεων που διαμορφώθηκαν σε διαφορετικές ιστορικές φάσεις και συσχετισμούς, δεν αποτρέπει τα προβλήματα αλλά τα οξύνει, τις δε επιπτώσεις τις πληρώνουν τα κοινωνικά στρώματα, που υποτίθεται ότι οι φορείς τέτοιων στρατηγικών και πολιτικών στοχεύουν να προστατέψουν.

Γενικοί στόχοι

Σε μια πραγματικότητα που συνεχώς μετασχηματίζεται, οι απαντήσεις δεν μπορούν να δοθούν σε επίπεδο γενικής τοποθέτησης και πολιτικών αφαιρέσεων, ούτε στην υιοθέτηση των αυτοματισμών που παράγονται στη λογική της ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης.

Η αλλαγή μιας πραγματικότητας που παράγει ανέργους, κοινωνική αδικία, άνιση ανάπτυξη, συρρίκνωση κοινωνικών κατακτήσεων, ανατροπή κοινωνικών και εργασιακών δικαιωμάτων, αποτελεί ιστορικά εγγενές στοιχείο της στρατηγικής και της πρότασης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Αν θέλουμε τα πράγματα να μείνουν ως είχαν, τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν, γιατί το ζητούμενο και κυρίαρχο δεν είναι η μη μεταβολή των εργαλείων, αλλά των στόχων.

Το ενδιαφέρον μας πρέπει να επικεντρωθεί στο επίπεδο του εισοδήματος, την εξασφάλιση της απασχόλησης, τον ελεύθερο χρόνο, τις ανθρώπινες σχέσεις εργασίας, τους όρους κοινωνικής περιθάλψης υγείας και εκπαίδευσης αλλά και στο πολιτιστικό πρότυπο.

Οι στόχοι αυτοί σε γενικό επίπεδο, επιβάλλουν :

- Την αναδιάρθρωση του κράτους, του ευρύτερου δημόσιου τομέα, με τρόπο που να προωθείται η ανάπτυξη, η ανταγωνιστικότητα, η παραγωγικότητα, η κοινωνική πολιτική ως σύνολο πεδίο, αντίρροπο της κυριαρχίας της αγοράς.
- Τον επαναπροσδιορισμό των πολιτικών αντιμετώπισης της διογκούμενης ανεργίας.
- Την επανατοποθέτηση στο πεδίο της κοινωνικής πολιτικής με στόχο τη διατήρηση των κοινωνικών ισορροπιών που βάλονται από τον άνισο συσχετισμό κράτους - αγοράς σε διεθνή κλίμακα.
- Σε μια εποχή που δεν δημιουργούνται ευκαιρίες απασχόλησης για το σύνολο του εργασιακού δυναμικού η δυνατότητα να επιτευχθούν οι πολλαπλοί κρίκοι μεταβολών προσδιορίζεται κρίσιμα από δύο παραμέτρους - θέσεις - κλειδιά - για την εξυπηρέτηση των στόχων προστασίας των κοινωνικών, εργασιακών δικαιωμάτων :
 - α. Μείωση του χρόνου εργασίας για τη δημιουργία θέσεων σταθερής εργασίας, χωρίς μείωση μισθών. Η θέση αυτή στηρίζει βασικά κοινωνικά δικαιώματα του πολίτη, δηλαδή : να απολαμβάνει, να διαθέτει και να ασκεί ελεύθερα πλήρη δικαιώματα (πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά).
 - β. Δημιουργία θέσεων κοινωνικής αμοιβής ή μισθού. Η αξιοποίηση των παροχών κοινωνικής μέριμνας (επιδόματα ανεργίας κλπ) και η συμπλήρωσή τους από πρόσθετα κεφάλαια που μπορούν να απελευθερωθούν από άλλες περιοχές (δαπανηρές κρατικές δραστηριότητες, επιχορηγήσεις επιχειρήσεων, φορολογία κλπ) για την χρηματοδότηση θέσεων ενός ικανοποιητικού κοινωνικού - εισοδήματος σε τομείς του δημοσίου, υγεία, παιδεία, περιβάλλον κλπ ενισχύει το χαρακτήρα της ανθρώπινης συμμετοχής, όλων στην κοινωνία. Οι θέσεις αυτές πέρα από την εξασφάλιση απασχόλησης μπορούν να αξιοποιηθούν για την επέκταση του δικτύου κοινωνικών υπηρεσιών.

Η στρατηγική μας για να υπηρετήσουμε τους στόχους μας δεν μπορεί παρά να έχει στο επίκεντρό της τον τρόπο λειτουργίας του κράτους, την αξιοποίηση του ανθρώπινου

Στόχοι στον τομέα
υγείας και πρόνοιας

κεφαλαίου, τον προσανατολισμό των πόρων σε αναπτυξιακούς και κοινωνικούς στόχους, στην κατεύθυνση της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Γι' αυτό απέναντι στις δυνάμεις εκείνες που θέλουν ένα σύστημα προστασίας για να αμβλύνει τις περιπτώσεις εξαθλίωσης, το συνδικαλιστικό κίνημα προσεγγίζει το κοινωνικό κράτος ως συστατικό στοιχείο της πολιτικής που δεν μπορεί να υποταχθεί στη λογική της δημοσιονομικής πολιτικής, όταν μάλιστα στη χώρα μας οι κοινωνικές δαπάνες υστερούν έναντι των άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άρα επιβάλλεται η ενίσχυσή τους.

Έτσι η δημοσιονομική πολιτική και τα σφιχτά όρια των κοινωνικών δαπανών στους προϋπολογισμούς καθώς και τα μέτρα οικονομίας πρέπει να σεβαστούν την αποτελεσματικότητα των προγραμμάτων στην υγεία, πρόνοια και τους κοινωνικούς στόχους που εξυπηρετούν.

Κύριοι στόχοι της δράσης μας είναι :

- Η ισότιμη πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας,
- Η ποιοτική αναβάθμιση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των εργαζομένων στο δημόσιο.
- Η ανάπτυξη του Ε.Σ.Υ. (σύγχρονες υποδομές και εξοπλισμός, ανάπτυξη ανθρώπινου δυναμικού, προνοσοκομειακή φροντίδα - ΕΚΑΒ).
- Σύστημα οικογενειακού γιατρού.
- Ανάπτυξη εναλλακτικών μορφών ιατρικής φροντίδας (κατ' οίκον νοσηλεία, μονάδες αποκατάστασης ασθενών, νοσηλεία μιας ημέρας κλπ).
- Διαρθρωτικές αλλαγές στην οργάνωση των υπηρεσιών υγείας (αξιοκρατική επιλογή διοικήσεων, νέο πλαίσιο διαχείρισης κλπ). Στο πλαίσιο αυτό υποστηρίζουμε τις προτάσεις μας για τη στελέχωση και διοίκηση των Νοσοκομείων και επιδιώκουμε την επιλογή των Γενικών Διευθυντών είτε σύμφωνα με αυτές, είτε στο πλαίσιο του Ν. 2190, όπως ισχύει για την υπόλοιπη Δ.Δ.
- Θέσπιση αποτελεσματικών κανόνων στην παραγωγή, διακίνηση και εμπορία φαρμάκων, στήριξη της εγχώριας παραγωγής και καταπολέμηση της πολυφαρμακίας.
- Δημιουργία ενός σύγχρονου Εθνικού Συστήματος Πρόνοιας.
- Δημιουργία Κέντρων Αποθεραπείας, Φυσικής και Κοινωνικής Αποκατάστασης.
- Ενίσχυση Δικτύου Κέντρων Κοινωνικής Υποστήριξης και Κατάρτισης ατόμων με ειδικές ανάγκες.
- Ανάπτυξη προγραμμάτων παιδικής μέριμνας.
- Δημιουργία φορέα για τη στεγαστική πολιτική, γενναία κλιμάκωση των επιδοτήσεων στα δάνεια ανάλογα με τον αριθμό παιδιών.

Η ενίσχυση και διεύρυνση του κοινωνικού κράτους στηρίζει τον εργαζόμενο για την εξασφάλιση των βασικών αγαθών, βελτιώνει τους όρους διαβίωσης και αποτελεί εξίσου επείγουσα προτεραιότητα στην πορεία για την ισότιμη συμμετοχή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως και η οικονομία, αλλά και για τη διαμόρφωση του μελλοντικού κοινωνικού μοντέλου της κοινωνίας αλληλεγγύης και δικαιοσύνης.

Κοινωνική
ασφάλιση

Οι διαρθρωτικές αδυναμίες των κοινωνικοοικονομικών δομών της χώρας, οι εξελίξεις στην αγορά εργασίας και ο τρόπος που μέχρι σήμερα οι κυβερνήσεις αντιμετώπισαν το κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα της χώρας σε συνδυασμό με το δημογραφικό,

αποτελούν τους βασικότερους παράγοντες που διαμορφώνουν τα σημερινά προβλήματα αλλά κυρίως αναδεικνύουν την κρισιμότητά τους για το μέλλον και την προοπτική της κοινωνικής ασφάλισης.

Η καταλήστευση των αποθεματικών, η άσκηση κοινωνικής πολιτικής για ειδικές ομάδες του πληθυσμού σε βάρος των Ταμείων, οι διορισμένες από τις κυβερνήσεις διοικήσεις, οι πελατειακές σχέσεις, η μη αξιοποίηση της περιουσίας των Ταμείων, οι απώλειες εσόδων και οι κυβερνητικές παρεμβάσεις έχουν σαν αποτέλεσμα το επίπεδο των παροχών για τη μεγάλη πλειοψηφία των ασφαλισμένων να είναι πολύ χαμηλό και να μη διασφαλίζει ακόμα ούτε και αυτές τις βασικές ανάγκες διαβίωσης.

Παράλληλα ο κατακερματισμός των ασφαλιστικών οργανισμών και της ασφαλιστικής νομοθεσίας οι ανισότητες και οι διαφορετικότητες μέσα στο ασφαλιστικό σύστημα αναδεικνύουν τα διαχειριστικά και διαρθρωτικά προβλήματα. Οι παρεμβάσεις της περιόδου 1990 - 1993, είχαν μόνο ταμειακό χαρακτήρα και, χωρίς να διασφαλίσουν βιωσιμότητα στο σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης, έθιξαν ώριμες προσοδοκίες, άλλαξαν προγραμματισμούς ζωής και επιβάλλουν την ανάγκη να υπάρξουν διορθωτικές κινήσεις.

Ειδικότερα για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο η κατάσταση μπορεί να περιγραφεί με τα πλέον μελανά χρώματα αφού, παρά το μεγάλο ύψος των εισφορών (23 - 24%) και το μεγάλο αριθμό ημερών ασφάλισης, οι παροχές τόσο στο επίπεδο των συντάξεων όσο και της περίθαλψης είναι χαμηλότερες των λοιπών ασφαλιστικών οργανισμών, ενώ η κυβερνητική πολιτική και οι νόμοι 1902 και 2084/92 έχουν φαλκιδεύσει και φαλκιδεύουν προοπτικά ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα.

Συγκεκριμένα :

- Με την επιδοματική πολιτική των τελευταίων χρόνων αλλά και με το νέο μισθολόγιο που τη νομιμοποίησε, η κύρια σύνταξη είναι μόνο το 60 - 65% των εν ενεργεία αποδοχών και για ορισμένες κατηγορίες κάτω και από το 50%.
- Παρά τη συνταγματική υποχρέωση του κράτους να καταβάλλει μισθό και σύνταξη στους δημοσίους υπαλλήλους, με τους Νόμους 1902/90 και 2084/92 επεβλήθη εισφορά για την κύρια σύνταξη η οποία απλά αποτελεί έσοδο του προϋπολογισμού και δεν διασφαλίζει τις συντάξιμες αποδοχές μας.
- Με τους ίδιους νόμους καταργήθηκε η 35ετία, φαλκιδεύτηκε η διαδοχική ασφάλιση, άλλαξε ο τρόπος υπολογισμού των συντάξεων και αυξήθηκαν τα όρια ηλικίας. Έτσι για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο ισχύει διπλό σύστημα περιορισμού ασφαλιστικών δικαιωμάτων με υψηλά όρια ηλικίας από τη μια μεριά και αντικίνητρο εξόδου από την άλλη (με βάση το νέο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων). Για ένα μέρος των εργαζομένων υπάρχει απώλεια ασφαλιστικών ημερών και αντίστοιχων εισφορών, αφού με τα νέα όρια ηλικία αναιρείται το δικαίωμα της διαδοχικής ασφάλισης.
- Οι διαχωρισμοί για προσληφθέντες πριν και μετά το 1983, πέρα από τις καταφανείς αδικίες που δημιούργησαν μαζί και με άλλες ρυθμίσεις, έχουν σαν αποτέλεσμα να υπάρχουν ασφαλισμένοι πολλών ταχυτήτων.
- Τα Επικουρικά Ταμεία και τα Ταμεία Αρωγής των εργαζομένων στο Δημόσιο αντιμετωπίζουν τα γενικότερα προβλήματα των Ταμείων λόγω των κυβερνητικών παρεμβάσεων, του κατακερματισμού τους και της χαμηλής σχέσης εν ενεργεία με συνταξιούχους.

«...αναμόρφωση και τον επαναπροσδιορισμό του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης που αποτελεί, ίσως, το πιο κρίσιμο ζήτημα και συναρτάται με την ταυτότητα και τη στρατηγική μας τον επόμενο αιώνα...»

«...Η αναμόρφωση του ασφαλιστικού συστήματος απαιτεί ευρύτερη συμφωνία...»

Εκπαίδευση -
Κατάρτιση

- Κυβερνητικές πολιτικές που βρίσκονται σε εξέλιξη όπως η απόφαση για αριθμητικό και έξω από τις πραγματικές ανάγκες, προγραμματισμό προσλήψεων με σχέση 5 απολυόμενοι - 1 προσλαμβανόμενος, και οι διοικητικές αναδιαρθρώσεις (Ν.Α. - Περιφερειακή Διοίκηση - συγχωνεύσεις οργανισμών κλπ) δημιουργούν πρόσθετα προβλήματα στα ήδη οξυμένα, του ασφαλιστικού συστήματος των εργαζομένων στο Δημόσιο.

Με βάση την αδιαπραγμάτευτη αρχή μας για το δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα του συστήματος πρέπει να προωθήσουμε την αναμόρφωση και τον επαναπροσδιορισμό του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης που αποτελεί, ίσως, το πιο κρίσιμο ζήτημα και συναρτάται με την ταυτότητα και τη στρατηγική μας τον επόμενο αιώνα. Μέχρι σήμερα οι διαπιστώσεις για το πρόβλημα δεν συνοδεύεται και από ικανοποιητικές απαντήσεις. Η διατήρηση του σημερινού συστήματος οδηγεί στην αφαίρεση της δυνατότητας για καθολική προστασία. Η πολιτικοσυνδικαλιστική μας παρέμβαση πρέπει να έχει ως σημεία εστίασης:

- Τη διατήρηση της αρχής της καθολικότητας και αλληλεγγύης.
- Την αντιμετώπιση της εισφοροδιαφυγής, την αξιοποίηση της περιουσίας και των αποθεματικών.
- Την ενοποίηση παρεμφερών ασφαλιστικών ταμείων.
- Τον περιορισμό της απασχόλησης των συνταξιούχων.
- Τη δημιουργία αυτοτελούς φορέα υγείας για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο.
- Την απελευθέρωση από τον κρατικό έλεγχο και την ανάπτυξη της Επικουρικής Ασφάλισης και την αξιοποίηση των αποθεματικών των Ταμείων.
- Την ενοποίηση των Ταμείων Αρωγής με βάση τους όρους και τις προϋποθέσεις, που έχει θέσει το Σ.Κ και ιδιαίτερα με την καταβολή της εργοδοτικής εισφοράς.
- Τον προσδιορισμό των ορίων συνταξιοδότησης στο πλαίσιο ενός πολυμεταβλητού συστήματος, που θα εκτιμά σημαντικές παραμέτρους (συνθήκες εργασίας, επικινδυνότητα επαγγελμάτων κλπ) και θα δίνει έτσι τη δυνατότητα για την επίλυση χρόνιων προβλημάτων και την αντιμετώπιση αδικιών και ανισοτήτων.

Η αναμόρφωση του ασφαλιστικού συστήματος απαιτεί ευρύτερη συμφωνία. Οι αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές πρέπει να κατοχυρώνουν τον υποχρεωτικό και δημόσιο χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης και ταυτόχρονα να προωθούν τη λειτουργική και διοικητική αναβάθμισή του, την εξυπηρέτηση του ασφαλισμένου.

Στη βάση των παραπάνω γενικών αρχών αναπτύσσουμε το σύνολο των αιτημάτων μας όπως μέχρι σήμερα έχουν διατυπωθεί.

Στο διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο, σε ένα έντονα ανταγωνιστικό παγκόσμιο περιβάλλον, η χώρα μας θα έχει μέλλον, αν αξιοποιηθούν τα εθνικά συγκριτικά πλεονεκτήματά μας, αν η πολιτισμική ιδιαιτερότητά μας προβληθεί, αν η παιδεία γίνει πράγματι εθνική προτεραιότητα.

Στην εποχή μας, εποχή ραγδαίων αλλαγών και ανατροπών στις οικονομικές, κοινωνικές, πολιτισμικές σχέσεις, η γνώση αναδεικνύεται ως το πλέον κεντρικό ζήτημα. Για το συνδικαλιστικό κίνημα το κράτος και όχι η εκπαιδευτική αγορά έχει την ευθύνη για ποιοτική εκπαίδευση ανοικτή σε όλους. Εμείς απορρίπτουμε τη συντηρητική πρόκριση του ταξικού σχολείου, του σχολείου για τους λίγους.

*«...απαιτείται
μια ευρύτερη
αναμόρφωση του
εκπαιδευτικού
συστήματος...»*

Σήμερα, το σχολείο μπροστά σ' έναν ωκεανό γνώσεων και πληροφοριών δεν μπορεί να παραμένει στον πληροφοριακό του χαρακτήρα. Κύριος στόχος της παιδαγωγικής προσπάθειας είναι η διαμόρφωση πολίτη χειραφετημένου και όχι χειραγωγούμενου που θα αντλεί, θα αξιολογεί και θα χρησιμοποιεί τη γνώση.

Η απόκτηση των αναγκαίων μορφωτικών προσόντων και εφοδίων η καλλιέργεια των ανθρωπιστικών και κοινωνικών αξιών προϋποθέτει μια ευρύτερη αναμόρφωση του εκπαιδευτικού συστήματος που θα ενισχύει το ρόλο της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης, θα λειτουργεί αποτρεπτικά στην είσοδο των ιδιωτικών συμφερόντων στην εκπαίδευση και θα εστιάζεται :

- Στη σταδιακή αποκέντρωση του εκπαιδευτικού συστήματος.
- Στην αξιολόγηση της ποιότητάς του.
- Στις συμμετοχικές λειτουργίες.
- Στην αναβάθμιση της υποδομής και των μέσων.
- Στην αναβάθμιση του ρόλου του εκπαιδευτικού.

Το συνδικαλιστικό κίνημα, με δεδομένες τις εμπειρίες από την κυβερνητική πολιτική και την κοινή αγωνία για αλλαγές στην εκπαίδευση, έχει στόχο και κατεύθυνση την υλοποίηση ενός προοδευτικού προγράμματος για την παιδεία και την κοινωνία με κύρια σημεία :

- την ποιοτική αναβάθμιση του περιεχομένου σπουδών.
- την προώθηση σύγχρονων αναλυτικών προγραμμάτων.
- την επιστημονική στήριξη - επιμόρφωση των εκπαιδευτικών.
- τη «νέα» ποιοτική τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση.
- τη σύγχρονη δομή του εκπαιδευτικού συστήματος.
- ισότητα στην πρόσβαση και στην παρεχόμενη εκπαίδευση.
- γενίκευση της προσχολικής αγωγής.

Οι κεντρικοί αυτοί στόχοι για μια εκπαίδευση υπέρ του λαού και του τόπου, με δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα, καθώς και η ανάγκη για εκπαιδευτικές αλλαγές, που συνεπάγεται μια τέτοια πολιτική, φαλκιδεύονται από τη συστηματική εμμονή του Υπουργείου Παιδείας στην τακτική των προειλημμένων αποφάσεων, των αιφνιδιαστικών ρυθμίσεων, των συνοπτικών διαδικασιών για την προώθησή τους και της περιθωριοποίησης των ιδίων των εκπαιδευτικών, οι οποίοι καλούνται να τις εφαρμόσουν χωρίς να έχει προηγηθεί ουσιαστικός διάλογος και με προκλητική αγνόηση των θέσεών τους.

Αποτέλεσμα αυτής της τακτικής είναι η επίταση των αδιεξόδων στον ευαίσθητο χώρο της παιδείας και η δημιουργία εκρηκτικών καταστάσεων.

«...Επιβάλλονται λοιπόν νομοθετικές ρυθμίσεις και αλλαγές, μετά από ουσιαστικό διάλογο με την εκπαιδευτική κοινότητα που θα ακυρώνουν τις αντεκπαιδευτικές ρυθμίσεις...»

Επιβάλλονται λοιπόν νομοθετικές ρυθμίσεις και αλλαγές, μετά από ουσιαστικό διάλογο με την εκπαιδευτική κοινότητα που θα ακυρώνουν τις αντεκπαιδευτικές ρυθμίσεις σε σχέση με την πρόσληψη και την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, που θα χτυπούν την παραπαιδεία και θα διευκολύνουν πραγματικά την πρόσβαση όλων των νέων, χωρίς διακρίσεις, στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που θα προωθούν σύγχρονη Τεχνολογική Εκπαίδευση ικανή να παρέχει ισχυρή γενική μόρφωση και εφόδια που θα διευκολύνουν τους νέους στην επαγγελματική τους εξέλιξη.

Από την άλλη πλευρά οι μεγάλες αλλαγές στις τεχνολογίες (πληροφόρησης, επικοινωνίας, παραγωγής, αυτοματοποίησης κλπ) μεταβάλλουν τα πρότυπα επαγγελματικών προσόντων σε μεγάλο αριθμό επαγγελμάτων και ειδικοτήτων, αγγίζουν πολυάριθμες θέσεις εργασίας.

Θεμελιώδεις πολιτικές και κοινωνικές αξίες (και όχι ο απλός οικονομικός υπολογισμός) προσδιορίζουν τη σπουδαιότητα της επένδυσης στην ανάπτυξη του ανθρώπινου δυναμικού. Η αναδιάρθρωση του κράτους, των υπηρεσιών και του ευρύτερου δημόσιου τομέα που θα χαρακτηρίζει έντονα τις επόμενες περιόδους, δημιουργεί συνθήκες για μεταβολές στον τομέα της εργασίας:

- μεταβολές στο χάρτη των επαγγελμάτων και ειδικοτήτων
- μεταβολές στην αγορά εργασίας εξαιτίας του κορεσμού ορισμένων τομέων απασχόλησης
- μεταβολές που θα οφείλονται στην επαγγελματική κινητικότητα με την πρωτοβουλία του εργαζόμενου για τη βελτίωση της οικονομικής και κοινωνικής του θέσης.

Η σύγχρονη οργάνωση και οι νέες μέθοδοι δημιουργούν την ανάγκη για πολυάριθμα ή διασταυρούμενα επαγγελματικά πολυπροσόντα, ήδη οι νέες καταστάσεις εργασίας στο δημόσιο απαιτούν το συνδυασμό των παραδοσιακών επαγγελματικών προσόντων και ικανοτήτων στις νέες τεχνολογίες.

Ο νέος πολύπλοκος ορίζοντας αποτελεί, ήδη, στοιχείο και για το δημόσιο και οδηγεί στον παραμερισμό κάθε άκαμπτου σεναρίου. Αντίθετα, επιβάλλει, τώρα, την αναζήτηση:

- πολιτικών εκπαίδευσης και κατάρτισης για την αύξηση των επαγγελματικών προσόντων και ικανοτήτων του ανθρώπινου δυναμικού
- πολιτικών έρευνας και ανάπτυξης για τα πρότυπα και την ποιότητα των παραγόμενων αγαθών και υπηρεσιών.

Οι παραπάνω διαπιστώσεις, καθιστούν αναγκαία την ολοκληρωμένη εφαρμογή μιας νέας και απόλυτα σύγχρονης πολιτικής για :

- Την προσαρμογή με το μικρότερο δυνατό κόστος στα νέα δεδομένα.
- Τη συνεχιζόμενη και δια βίου εκπαίδευση και κατάρτιση που να παρέχει γνώσεις και εξειδίκευση σε όλα τα επίπεδα με τη μεγαλύτερη δυνατή ευελιξία, αξιοπιστία και αποτελεσματικότητα.

Προς την κατεύθυνση αυτή πρέπει να προωθήσουμε τη δημιουργία συστημάτων, δομών και εργαλείων, να εξασφαλίσουμε μέσα έρευνας και κατάρτισης.

Στα πλαίσια των συλλογικών διαπραγματεύσεων, εφόσον θεσμοθετηθούν, πρέπει να επιδιώξουμε τη συμφωνία για τη χρηματοδότηση αυτών των δράσεων με ποσοστό επί του προϋπολογισμού για μισθοδοσία στο δημόσιο.

Δημόσια διοίκηση -
δημόσιες υπηρεσίες

Η κατάσταση των δημοσίων υπηρεσιών και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν εξ' αιτίας της κυβερνητικής πολιτικής αλλά και της γενικότερης συγκυρίας αποτυπώνεται στον απολογισμό.

Κεντρικό στοιχείο της στρατηγικής της ΑΔΕΔΥ, συνδεδεμένο με τα συμφέροντα των εργαζομένων στο Δημόσιο και το όραμα του συνδικαλιστικού κινήματος για μια κοινωνία δικαιοσύνης και αλληλεγγύης, αποτελεί η πολιτική υπεράσπισης και αναβάθμισης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η πολιτική του συνδικαλιστικού κινήματος για την υπεράσπιση των δημοσίων υπηρεσιών πρέπει να είναι σε αντιστοιχία, σε μια αλληλένδετη και διαλεκτική σχέση με τα αιτήματα για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι αλλά και με τα κοινωνικά αιτήματα για ποιοτικές και αποτελεσματικές δημόσιες υπηρεσίες.

Μια τέτοια σύνθετη στρατηγική που εντάσσει στους στόχους και προτεραιότητες του συνδικαλιστικού κινήματος τις αλλαγές που πρέπει να γίνουν και που αμφισβητεί ότι το σημερινό κράτος και οι δημόσιες υπηρεσίες αποτελούν υπέρτατο επίτευγμα, που δεν πρέπει να θίγει, αλλά προτείνει ότι πρέπει να αλλάξει με όρους κοινωνίας, μπορεί να αποτελέσει την απάντηση στη λογική των ιδιωτικοποιήσεων και της απαξίωσης των δημοσίων υπηρεσιών.

Η ανάδειξη του ιστορικού ρόλου των δημοσίων υπηρεσιών στη χώρα μας αλλά κυρίως στην Ευρώπη για τη διαμόρφωση του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου και η επισήμανση του αναντικατάστατου ρόλου, αναπτυξιακού και κοινωνικού, των δημοσίων υπηρεσιών και η ανάγκη αναβάθμισής τους προκειμένου ν' ανταποκριθούν με τον καλύτερο τρόπο στις νέες σύνθετες ανάγκες των πολιτών και των οικονομικών μονάδων, να γίνουν αποτελεσματικές και να βελτιώσουν την ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών, αποτελούν στοιχεία αυτής της στρατηγικής.

«...Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια οι δημόσιες υπηρεσίες έχουν βρεθεί στο επίκεντρο μιας δυσφημιστικής εκστρατείας σε βάρος τους...»

Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια οι δημόσιες υπηρεσίες έχουν βρεθεί στο επίκεντρο μιας δυσφημιστικής εκστρατείας σε βάρος τους που οφείλεται στα δικά τους προβλήματα και αδυναμίες, λόγω των διαχρονικών παρεμβάσεων της εκτελεστικής εξουσίας στα πλαίσια του κομματικοπελατειακού συστήματος στη λειτουργία τους, αλλά και σε σκοπιμότητες που αφορούν τη δυνατότητα ανάπτυξης και επένδυσης των ιδιωτικών κεφαλαίων στο χώρο των δημοσίων υπηρεσιών και θέτουν ως προϋπόθεση την ακύρωσή τους στη συνείδηση της κοινής γνώμης.

Σήμερα βρίσκονται κάτω από την πίεση των δημοσιονομικών πολιτικών, της ευρωπαϊκής πολιτικής, που είναι μονομερώς προσανατολισμένη στη λογική του ανταγωνισμού και βέβαια κάτω από την πίεση των κεφαλαίων, που επιδιώκουν να επενδύσουν και να κερδίσουν στις δημόσιες υπηρεσίες.

Στο πλαίσιο αυτό και κάτω από τα προβλήματα που πράγματι υπάρχουν στη λειτουργία τους, με δεδομένα και γνωστά τα προβλήματά τους και το κλίμα που καλλιεργείται σε βάρος τους με τη θεοποίηση του ρόλου της αγοράς, διαμορφώνονται πολιτικές προτάσεις και πρακτικές που αποσκοπούν στην ιδιωτικοποίηση δημοσίων υπηρεσιών.

«...Οι δημόσιες υπηρεσίες όμως υπηρετούν το δημόσιο συμφέρον, έχουν αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο...»

Οι δημόσιες υπηρεσίες όμως υπηρετούν το δημόσιο συμφέρον, έχουν αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο.

Ιδιαίτερα οι δημόσιες υπηρεσίες με τον αναπτυξιακό και κοινωνικό τους ρόλο μπορεί να υπηρετήσουν και να συμβάλλουν σε μια πορεία πραγματικής σύγκλισης των οικονομιών και των κοινωνιών.

Ο οικονομικός και αναπτυξιακός ρόλος τους αφορά στην εξασφάλιση και κατανομή πόρων, στις υποδομές (οριζόντιες και κάθετες), στην έρευνα, στην υλοποίηση (αλλά και συμβολή στη διαμόρφωση) της αναπτυξιακής πολιτικής, στον έλεγχο κατανομής πόρων και διασφάλιση αποτελεσμάτων, στην εξασφάλιση ίσων ευκαιριών και συνθηκών ανταγωνισμού, στην αποτελεσματική υλοποίηση της πολιτικής κινήτρων, στην άρση των αντικινήτρων, στην προσέλκυση επενδύσεων.

Ο κοινωνικός ρόλος τους αφορά στην Παιδεία - Υγεία - Πρόνοια - Κοινωνική Ασφάλιση, δηλαδή στο Κράτος Πρόνοιας και στην Κοινωνία Αλληλεγγύης.

Ο ικανοποιητικός βαθμός υλοποίησης του κοινωνικού ρόλου είναι προϋπόθεση για την επιτυχία του αναπτυξιακού ρόλου.

- Με τη διασφάλιση της κοινωνικής συνοχής και την αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων και των προβλημάτων που δημιουργούν οι πολιτικές των αναδιαρθρώσεων.
- Με την προετοιμασία του έμψυχου δυναμικού (εκπαίδευση, μετεκπαίδευση κλπ).
- Με τη δημιουργία συνθηκών κινητοποίησης των παραγωγικών δυνάμεων.

Επομένως η αναβάθμιση των δημοσίων υπηρεσιών για να ανταποκριθούν στον πολυσύνθετο ρόλο τους και στις νέες ανάγκες και προκλήσεις, όπως αυτές διαμορφώνονται από τις εξελίξεις είναι η απάντηση στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων.

Το αποτελεσματικό και ποιοτικό κράτος πρέπει να είναι η απάντησή μας στις σύγχρονες προκλήσεις.

Στη χώρα μας, ιδιαίτερα λόγω της βαριάς κληρονομιάς του συγκεντρωτικού κράτους και των συνεχών παρεμβάσεων της εκτελεστικής εξουσίας στη λειτουργία τους, σε συνδυασμό με τα σταθεροποιητικά προγράμματα, δημιουργήθηκαν και δημιουργούνται σοβαρά προβλήματα στις δημόσιες υπηρεσίες και τους εργαζόμενους. Στα πλαίσια της πολιτικής αυτής, οι δημόσιες υπηρεσίες και οι δημόσιοι υπάλληλοι βρίσκονται καθημερινά στο στόχαστρο. Προβάλλονται ως αποκλειστική πηγή του κακού και αποκρύπτονται τα χρόνια και οξυμένα διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας.

Κάθε τι στο Δημόσιο διαβάλλεται και υπονομεύεται, κάθε τι το ιδιωτικό, εγκωμιάζεται και προβάλλεται. Ο ιδιωτικός τομέας θεωρείται εξ ορισμού παραγωγικός και ο δημόσιος εξ ορισμού αντιπαραγωγικός.

Αποδίδουν το οικονομικό πρόβλημα της χώρας στο ύψος των δημοσίων δαπανών και στον αριθμό των απασχολούμενων στο δημόσιο τομέα. Αποκρύπτεται όμως η κοινωνική και η διεθνής πραγματικότητα. Αποκρύπτεται ή παραμορφώνεται το γεγονός ότι οι απασχολούμενοι στην Ελλάδα στο Δημόσιο, ως ποσοστό του ενεργού πληθυσμού, καλύπτουν το 13,2% και ο μέσος όρος στις χώρες της Κοινότητας είναι 18,2%.

«...Το αποτελεσματικό και ποιοτικό κράτος πρέπει να είναι η απάντησή μας στις σύγχρονες προκλήσεις...»

«...Κάθε τι στο Δημόσιο διαβάλλεται και υπονομεύεται...»

*«...Το
συνδικαλιστικό
κίνημα έχει
υποστηρίξει με
επιμονή εδώ και
χρόνια ότι το
πρόβλημα δεν είναι
το ύψος, αλλά η
διάθροση των
δημοσίων
δαπανών...»*

Επίσης αποκρύπτεται ότι σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΟΣΑ οι δημόσιες δαπάνες στην Ελλάδα, είναι, ως ποσοστό του ΑΕΠ, αρκετά χαμηλότερες από το μέσο όρο των χωρών της Κοινότητας. Ο μέσος όρος αυτών των δαπανών στην Ελλάδα είναι 42,2%, ενώ ο μέσος όρος στις χώρες της Κοινότητας είναι 46,3%.

Αν ληφθεί υπόψη η έκταση της παραοικονομίας στη χώρα μας και αν ο υπολογισμός του ύψους των δαπανών του γενικού προϋπολογισμού του κράτους επιχειρηθεί να υπολογιστεί επί του πραγματικού ΑΕΠ, συμπεριλαμβανομένης δηλαδή και της παραοικονομίας, επιβεβαιώνεται πανηγυρικά ότι το δημόσιο στη χώρα μας είναι πολύ μικρότερο από το αντίστοιχο των χωρών της Κοινότητας.

Το συνδικαλιστικό κίνημα έχει υποστηρίξει με επιμονή εδώ και χρόνια ότι το πρόβλημα δεν είναι το ύψος, αλλά η διάθροση των δημοσίων δαπανών σε συνδυασμό με τα άλλα αρνητικά δομικά και λειτουργικά χαρακτηριστικά του δημόσιου τομέα.

Οι δημόσιες υπηρεσίες δέσμες των συσσωρευμένων προβλημάτων και πολιτικών που αναφέρονται αποκλειστικά σε λογιστικά κριτήρια, αδυνατούν να ανταποκριθούν στα αιτήματα των πολιτών και της κοινωνίας, να παίξουν τον αναπτυξιακό και κοινωνικό τους ρόλο. Τα αιτήματα του συνδικαλιστικού κινήματος για αξιοκρατία - αντικειμενικότητα και διαφάνεια στην εσωτερική τους λειτουργία, για αποκέντρωση και αποσυγκέντρωση αρμοδιοτήτων και πόρων, συναντούν την αντίδραση του παραδοσιακού πολιτικού - πελατειακού συστήματος, ενώ οι προωθούμενες διοικητικές αλλαγές δημιουργούν νέα προβλήματα στους εργαζόμενους χωρίς μέχρι σήμερα η κυβέρνηση να έχει αποδεχθεί προτάσεις της ΑΔΕΔΥ που θα αντιμετώπιζαν τα προβλήματα αυτά.

Χωρίς όμως την ορθή και μέσα από συντεταγμένο διάλογο αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων - δυστυχώς έχουμε πολλά παραδείγματα μονομερών αποφάσεων που δεν συνεισφέρουν στον εκσυγχρονισμό της δημόσιας διοίκησης, αλλά αντίθετα συντηρούν την παθογένειά της - χωρίς την απαραίτητη χρηματοδότηση, με πολιτικές αποφάσεις για το ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών, που υπακούουν μόνο στο δημοσιονομικό - λογιστικό κριτήριο, όπως με την πολιτική της μετατροπής ΝΠΔΔ σε Α.Ε., αλλά και χωρίς να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα του ανθρώπινου δυναμικού είναι φυσικό να αναπαράγονται τα διαπιστωμένα προβλήματα.

Η ΑΔΕΔΥ, με εμμονή και διαχρονική συνέπεια έχει υποστηρίξει ένα διοικητικό μοντέλο, που θα χαρακτηρίζεται από το επιτελικό ρόλο των Κεντρικών Υπηρεσιών, την ενίσχυση της αποκέντρωσης και της αυτοδιοίκησης με τη μεταφορά πόρων και αρμοδιοτήτων, με στόχο οι δημόσιες υπηρεσίες να είναι όσο το δυνατόν πλησιέστερα στον πολίτη. Παράλληλα έχει καταθέσει συγκεκριμένες προτάσεις για τον εκσυγχρονισμό και την αναδιοργάνωσή τους, αλλά κυρίως για την εισαγωγή της αξιοκρατίας, της διαφάνειας και της αντικειμενικότητας στη λειτουργία τους, που δυστυχώς παραμένουν ακόμα ανεκπλήρωτες.

Οι προτάσεις μας αυτές αποτελούν αντικείμενο διαρκούς πάλης των εργαζομένων και του συνδικαλιστικού κινήματος, γιατί με την αίσθηση της κοινωνικής ευθύνης, που διακρίνει το συνδικαλιστικό κίνημα γνωρίζουμε ότι η λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών αφορά πρώτα απ' όλα τους πολίτες και χαρακτηρίζει την ποιότητα της κοινωνικής μας οργάνωσης, με δεδομένο ότι μπορεί να έχουν από τη μια καθοριστικό ρόλο στη χάραξη, εξειδίκευση και υλοποίηση αναπτυξιακών πολιτικών αλλά και από την άλλη, ότι είναι αδύνατον να υπάρξει δίκτυο κοινωνικής προστασίας και κράτος πρόνοιας χωρίς τις αντίστοιχες δημόσιες υπηρεσίες.

«...Τα τελευταία
χρόνια
προωθήθηκαν
σοβαρές θεσμικές
μεταβολές στο χώρο
της δημόσιας
διοίκησης...»

Τα τελευταία χρόνια προωθήθηκαν σοβαρές θεσμικές μεταβολές στο χώρο της δημόσιας διοίκησης. Η καθιέρωση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, η συγκρότηση της Περιφερειακής Διοίκησης και οι συνενώσεις Δήμων και Κοινοτήτων παρά τις ενστάσεις και αντιρροήσεις, αλλά και τις ατέλειες που ακόμη και σήμερα παρουσιάζουν, είναι σημαντικές μεταρρυθμίσεις.

Απαιτείται σήμερα ένταση στις τομές και τόλμη στα προγράμματα αναδιοργάνωσης.

Το πλαίσιο προσανατολισμού της δράσης μας πρέπει να εστιάζεται: στη δομή, στο ανθρώπινο δυναμικό, στην εσωτερική λειτουργία της δημόσιας διοίκησης.

Οι άκαμπτες δομές, η ανορθολογική χωροθέτηση, η πολυδιάσπαση και ο κατακερματισμός, η έλλειψη επαγγελματικής ικανοποίησης, οι άτυπες συναλλαγές κλπ αποτελούν πεδίο ρήξεων, αλλαγών και μάχης για μια νέα ποιότητα στο δημόσιο τομέα. Η διασφάλιση των εργασιακών μας σχέσεων, της επαγγελματικής προοπτικής μας απαιτούν σύγχρονες, αποδοτικές, αποτελεσματικές δημόσιες υπηρεσίες. Η αναδιοργάνωση της δημόσιας διοίκησης, του δημόσιου τομέα εάν δεν πετύχει, δεν χάνουμε μια ευκαιρία, αλλά θέτουμε σε κίνδυνο, μακροπρόθεσμα, την ύπαρξη δραστηριοτήτων, θέσεων απασχόλησης και ρυθμιστικών εξουσιών προς όφελος των δυνάμεων της αγοράς.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις, οι εργαζόμενοι, πρέπει να διεκδικήσουν την ενεργή συμμετοχή στο σχεδιασμό των αλλαγών και την εφαρμογή τους προς όφελος στρατηγικών του μέλλοντος για την ενίσχυση του κοινωνικού ρόλου και προσανατολισμού του δημόσιου τομέα.

Η διοικητική αναδιοργάνωση πρέπει να περιλαμβάνει το σύνολο των μέτρων και των πολιτικών που θα υπηρετούν τα παραπάνω, στα πλαίσια ενός ενιαίου και συνολικού σχεδιασμού που θα έχει συνέχεια, συνέπεια, δεν θα ανατρέπεται πριν κριθεί, και βέβαια θα διασφαλίζει με πολιτικές και κοινωνικές διεργασίες την απαραίτητη συναίνεση και αποδοχή.

Άξονες παρεμβάσεων στην κατεύθυνση αυτή με βάση τις διαχρονικά διατηρημένες και επεξεργασμένες θέσεις της ΑΔΕΔΥ:

Η δομή της
διοίκησης

- Οριοθέτηση του νέου διοικητικού μοντέλου της χώρας : Επιτελικές Κεντρικές Υπηρεσίες - Ενισχυμένη με προγραμματικό και συμμετοχικό χαρακτήρα Περιφέρεια - Αντιμετώπιση προβλημάτων - Ν.Α. - Τ.Α. ισχυρή.
- Μεταφορά αρμοδιοτήτων και πόρων και διαμόρφωση των οργανωτικών σχημάτων ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες κάθε περιοχής στη βάση ενός Γενικού Ενιαίου Πλαισίου.
- Πλαίσιο προτάσεων για την αναδιοργάνωση και λειτουργία των ΝΠΔΔ για να αντιπαρατεθούν στη λογική μετατροπής τους σε Α.Ε.

Στελέχωση και
εσωτερική
λειτουργία

- Συζήτηση για τα Μητροπολιτικά Κέντρα.
- Νέοι Οργανισμοί των υπηρεσιών, σχήματα που θα αντιμετωπίσουν τις νέες ανάγκες και προτεραιότητες των δημοσίων υπηρεσιών.
- Αξιοκρατικό αντικειμενικό σύστημα προσλήψεων. Προσλήψεις με βάση τις ανάγκες - Εξειδικευμένο προσωπικό.

	<ul style="list-style-type: none"> • Θεσμοί αξιοκρατίας, διαφάνειας στις υπηρεσιακές μεταβολές σύμφωνα με τις προτάσεις που έχουμε καταθέσει για το Νέο Δημοσιοϋπαλληλικό Κώδικα και το Βαθμολόγιο. • Νέα σύνθεση Υπηρεσιακών Συμβουλίων, που θα διασφαλίζει την ανεξαρτησία τους με βάση την πρότασή μας για 2 εκπροσώπου της διοίκησης, 2 αιρετούς εκπροσώπους των εργαζομένων, 1 μέλος κοινής αποδοχής. • Θέσπιση κριτηρίων επιλογής προϋσταμένων • Μοριοποίηση συστήματος μετακινήσεων • Σύνδεση βαθμού με καθήκοντα (τουλάχιστον μέχρι ένα επίπεδο) • Ορθολογική κατανομή προσωπικού μέσα από εθελοντικές μετατάξεις στη βάση των αναγκών και των κενών θέσεων • Προγράμματα επιμόρφωσης. Διασφάλιση πόρων και μέσων. • Πολιτική μισθών με αρχές - κριτήρια, που να αναβαθμίζει το σημερινό υποβαθμισμένο επίπεδο αποδοχών
<p><i>Υποδομή</i></p> <p><i>Για τις εργασιακές σχέσεις</i></p>	<p>Αντιμετώπιση των προβλημάτων που συνδέονται με τα κτήρια, τις συνθήκες εργασίας τη μηχανοργάνωση, τα μέσα , τις τεχνικές υποδομές.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Εφαρμογή του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων, ώστε να συμβάλλει στην υλοποίηση των στόχων της αναδιοργάνωσης και τη στήριξη του ρόλου των δημοσίων υπηρεσιών και στο θεσμικά κατοχυρωμένο ρόλο των εργαζομένων και του Σ.Κ • Σύγχρονο πλαίσιο δικαιωμάτων - υποχρεώσεων με το νέο δημοσιοϋπαλληλικό κώδικα. <p>Το συνολικό πλαίσιο των εργασιακών σχέσεων καθώς και η πολιτική μισθών πρέπει να οδηγεί στην άρση των αντικινήτρων για το έμπυχο δυναμικό, στην υποκίνηση των δημιουργικών δυνατοτήτων, στην αξιοποίηση της γνώσης και της εμπειρίας και να διασφαλίζει μέσω της κινητικότητας την επαρκή στελέχωση των αποκεντρωμένων και αυτοδιοικητικού χαρακτήρα υπηρεσιών.</p>
<p><i>Κοινωνικός – κοινοβουλευτικός έλεγχος</i></p>	<p>Πλαίσιο πολλαπλών ελέγχων με στόχο τη διαφάνεια στη λειτουργία της Δ.Δ., την ισότητα στην πρόσβαση, την αξιοκρατία και την αντικειμενικότητα μέσα από το Συνήγορο του Πολίτη, τη μόνιμη Επιτροπή της Βουλής και τις απαραίτητες Συνταγματικές κατοχυρώσεις.</p>
<p><i>Για τους πόρους</i></p>	<p>Το σύνολο των δεδομένων δείχνουν πως πέρα από το αναγκαίο νοικοκυρέμα και την ορθή διαχείρισή τους όχι μόνο δεν υπάρχουν περιθώρια περικοπής πόρων, αλλά χρειάζεται ιδιαίτερα η ενίσχυση των υπηρεσιών με κοινωνικό προσανατολισμό. (Προκύπτει τόσο από το γεγονός ότι οι δαπάνες ως ποσοστό του ΑΕΠ είναι κάτω από το μέσο όρο των χωρών της Κοινότητας, όσο και ιδιαίτερα από το γεγονός ότι οι κοινωνικές δαπάνες είναι από τις χαμηλότερες στην Ευρώπη, πως οποιαδήποτε προσπάθεια περιορισμού τους θα δημιουργούσε μεγάλα προβλήματα στο κοινωνικό πεδίο).</p>

Συλλογικές
διαπραγματεύσεις
στο δημόσιο

Εδώ και μια δεκαπενταετία βασικός άξονας των διεκδικήσεων για το συνδικαλιστικό κίνημα των δημοσίων υπαλλήλων αποτέλεσε η θεσμοθέτηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Το αίτημα αυτό έχει στρατηγικού χαρακτήρα σημασία για το μέλλον, την προοπτική και το ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά και των δημοσίων υπηρεσιών, αφού πέρα από την ολοκλήρωση ενός συνδικαλιστικού δικαιώματος σημαίνει και θεσμική κατοχύρωση του ρόλου των συνδικαλιστικών οργάνωσης στη διαδικασία διεκδίκησης και διαπραγμάτευσης και περιορίζει την άσκηση της μονομερούς εξουσίας της κυβέρνησης καθιερώνοντας νέα σχέση κράτους και υπαλλήλου.

Στη διεκδίκηση αυτή μέσα από πολλούς αγώνες, έχει επιτευχθεί μεγάλη πρόοδος, χωρίς βέβαια να περιμένουμε ένα πλήρως ανεπτυγμένο σύστημα συλλογικής διαπραγμάτευσης αντίστοιχο με του Ιδιωτικού τομέα.

Η πλήρης ανάπτυξή του, στο βαθμό που τώρα προωθηθεί ένα αρχικό νομικό πλαίσιο και η άρση των περιορισμών στη διαπραγματευτική διαδικασία αποτελεί στόχο που ήδη επιχειρούμε να διευκολύνουμε και με τις παρεμβάσεις μας για το περιεχόμενο της συνταγματικής αναθεώρησης.

Ο δρόμος για τη μερική και ολική θεσμοθέτηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων είναι και θα είναι δύσκολος.

Η ΑΔΕΔΥ με συνέχεια και συνέπεια προτάσσει την εφαρμογή του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων και θα διεκδικεί σταθερά τη θεσμική ολοκλήρωση συστήματος συλλογικής διαπραγμάτευσης και συμβάσεων.

Το μοντέλο του συστήματος συλλογικών διαπραγματεύσεων πρέπει να ενισχύει τη διαπραγματευτική δύναμη του συνδικαλιστικού κινήματος, την ενότητα και την οργανωτική ανασυγκρότησή του στα πλαίσια των θέσεων του 29ου Συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ.

Οι τελευταίες παρεμβάσεις της ΑΔΕΔΥ στα ζητήματα που αναφέρονται στο εύρος και το πεδίο εφαρμογής των συλλογικών διαπραγματεύσεων, στα επίπεδα διαπραγμάτευσης και στο πλαίσιο μεσολάβησης, έχουν στόχο το σύστημα συλλογικής διαπραγμάτευσης που προβλέπει το σχέδιο νόμου εφόσον τελικά θεσμοθετηθεί, να έχει κατά το δυνατόν λιγότερα προβλήματα, να μην αποκλείει νέα θέματα προς διαπραγμάτευση που ενδεχόμενα σήμερα δεν μπορεί να περιγραφούν, η διαπραγμάτευση και στα τρία επίπεδα (κεντρικό, ειδικό, κλαδικό, εργασιακό) να γίνεται με τρόπο που δεν θα διασπά παραπέρα το συνδικαλιστικό κίνημα αλλά θα οδηγεί σε ενότητα και κοινή δράση και τέλος το σύστημα διαμεσολάβησης να εμπνέει εμπιστοσύνη και να οδηγεί τα δύο μέρη σε ουσιαστική διαπραγμάτευση με στόχο τη συμφωνία.

Με δεδομένο, όπως έχει δείξει και η ιστορία, πως η ολοκλήρωση του θεσμού θα ακολουθήσει μια σταδιακή εξέλιξη, αποτέλεσμα της ωρίμανσης των συνθηκών και του συσχετισμού δυνάμεων, το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει παράλληλα με την προσπάθειά του για βελτίωση του συστήματος με βάση τις προτάσεις του και τη συνταγματική μεταρρύθμιση, να διαμορφώσει άμεσα στρατηγική και τακτική για την επιτυχή ανταπόκρισή του στα νέα καθήκοντα που η καθιέρωση του θεσμού θα επιβάλλει.

Αναθεώρηση του Συντάγματος

Η οργανωτική και πολιτισμοσυνδικαλιστική προετοιμασία του συνδικαλιστικού κινήματος, η διαμόρφωση σχετικής διαπραγματευτικής παιδείας, η εκπαίδευση του στελεχιακού δυναμικού στις τεχνικές της διαπραγματεύσεως, το άνοιγμα νέων δρόμων εσωτερικής δημοκρατίας και συνεννόησης στις τάξεις του συνδικαλιστικού κινήματος είναι μερικά από εκείνα που πρέπει να γίνουν ώστε το συνδικαλιστικό κίνημα να αξιοποιήσει σε θετική κατεύθυνση το θεσμικό πλαίσιο των συλλογικών διαπραγματεύσεων δημιουργώντας παράλληλα όρους εξέλιξης και βελτίωσής του.

Αποτελεί αναμφίβολα θετική εξέλιξη το γεγονός, ότι μετά από 23 χρόνια ομαλής δημοκρατικής πορείας του τόπου, με το κλείσιμο του λεγόμενου κύκλου της μεταπολίτευσης, έχει ανοίξει και βρίσκεται σε εξέλιξη η διαδικασία τροποποίησης του Συντάγματος.

Οι ραγδαίες αλλαγές, που έχουν συντελεστεί αυτά τα χρόνια και ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία, με κύριο χαρακτηριστικό την παγκοσμιοποίηση και την κατάρρευση των οικονομικών συνόρων, τις τεχνολογικές εξελίξεις, την ανάπτυξη των μαζικών μέσων ενημέρωσης και τη διαπλοκή της με τα οικονομικά συμφέροντα, τις περιφερειακές ολοκληρώσεις, έχουν δημιουργήσει νέα δεδομένα στο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό πεδίο.

Τα δεδομένα αυτά επιβάλλουν μια σειρά αλλαγές, στο νομικό - πολιτικό πλαίσιο λειτουργίας του κοινωνικού μας σχηματισμού, που θα κατοχυρώνουν και θα διευρύνουν ατομικά και συλλογικά δικαιώματα, θα ολοκληρώνουν τους δημοκρατικούς και συμμετοχικούς θεσμούς, θα θωρακίζουν τη σύγχρονη δημοκρατία από το σύνολο των κινδύνων, που οι μεγάλες αλλαγές και τα νέα δεδομένα δημιουργούν.

Είναι προφανές, ότι σε ομαλές πολιτικές συνθήκες, η συζήτηση για την αναθεώρηση του Συντάγματος επιτρέπεται να γίνουν αυτές οι αλλαγές στον καταστατικό χάρτη της χώρας, χωρίς πάντα να σημαίνει ότι οι συνταγματικές κατοχυρώσεις θα αντιμετωπίσουν τα προβλήματα, αφού πάντα μένει ανοιχτό το ζήτημα της εξειδίκευσής τους και της εφαρμογής τους.

Η πρωτοβουλία της ΑΔΕΔΥ να παρέμβει στη διαδικασία αναθεώρησης, δεν μπορούσε να έχει στενά «συντεχνιακά» χαρακτηριστικά και να αναφέρεται αποκλειστικά στο δημόσιο υπάλληλο ως υποκείμενο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων.

Η οπτική μας γωνία είναι πολύ ευρύτερη. Συμπεριλαμβάνει τη λειτουργία των αντιπροσωπευτικών θεσμών, τον αναπτυξιακό και κοινωνικό ρόλο των δημοσίων υπηρεσιών και σε αυτό το πλαίσιο εντάσσει τις προτάσεις μας, που αφορούν τη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών και την ολοκλήρωση των συλλογικών και πολιτικών δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων.

Επιχειρούμε παράλληλα με τις προτάσεις μας, να απαντήσουμε σε ώριμα κοινωνικά και πολιτικά ζητούμενα, που αφορούν τη λειτουργική ανεξαρτησία της δημόσιας διοίκησης, τη διαφάνεια, την αντικειμενικότητα και την αξιοκρατία στην εσωτερική της λειτουργία, στην ανάγκη για θεσμούς κοινωνικού και κοινοβουλευτικού ελέγχου στη λειτουργία της.

Οι πάγια διαμορφωμένες θέσεις μας, οι οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις, η ίδια η πραγματικότητα, οι σύγχρονες ανάγκες, μας οδήγησαν στο να παρέμβουμε ώστε να αξιοποιήσουμε την αναθεώρηση του Συντάγματος, για να υπάρξουν συνταγματικές κατοχυρώσεις, που θα απαντούν σε αιτήματα για :

- Την ποιότητα, τη διαφάνεια, την αποτελεσματικότητα, την αξιοκρατία στη λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, στο πλαίσιο ενός κράτους δικαίου και μιας κοινωνίας αλληλεγγύης.
- Την αποκέντρωση - αποσυγκέντρωση και ενίσχυση των αυτοδιοικητικών θεσμών.
- Την κατοχύρωση και ολοκλήρωση των πολιτικών δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων, στο πλαίσιο του ανοίγματος των δημοκρατικών θεσμών και της θωράκισης του δημοκρατικού πολιτεύματος.
- Την κατοχύρωση του δικαιώματος της συλλογικής διαπραγμάτευσης των δημοσίων υπαλλήλων, στο πλαίσιο της ολοκλήρωσης των συλλογικών τους δικαιωμάτων.

Μπορούμε να εκτιμήσουμε ότι η παρέμβασή μας εκτιμήθηκε θετικά από το πολιτικό και επιστημονικό κόσμο και επέδρασε στη διαμόρφωση των αποφάσεων της Βουλής για τα αναθεωρητέα άρθρα του Συντάγματος που καλύπτουν κατ' αρχήν το πλαίσιο των στόχων που είχαμε θέσει. Η ολοκλήρωση όμως του στόχου μας θα επιτευχθεί με τη διατύπωση και ψήφιση των αναθεωρητέων άρθρων εφόσον το περιεχόμενό τους ανταποκρίνεται στα αιτήματά μας. Γι' αυτό η παρέμβαση της ΑΔΕΔΥ πρέπει να συνεχίσει με βάση τις θέσεις και τις προτάσεις που έχουμε αναπτύξει αξιοποιώντας το θετικό κλίμα που έχουμε διαμορφώσει στο σύνολο των πολιτικών δυνάμεων.

Οργανωτική Εισήγηση

Βρισκόμαστε στο τέλος ενός αιώνα που, ενώ σηματοδοτήθηκε στην αρχή από πολιτικές και κοινωνικές εξεγέρσεις για μια καλύτερη κοινωνία, τελειώνει με την εμφάνιση μιας νέας παγκόσμιας βαρβαρότητας, που ονομάζεται παγκοσμιοποίηση.

Ζούμε πράγματι σε μια νέα εποχή, όπου έχει διαταραχθεί η οικονομική και κοινωνική συνοχή των κρατών, έχουν διευρυνθεί οι κοινωνικές ανισότητες, έχει αυξηθεί η αντιπαλότητα, ο ανταγωνισμός.

Οι κάτοχοι του χρηματιστηριακού κεφαλαίου, στα πλαίσια της ασύδοτης - ελεύθερης αγοράς, έχουν ξεφύγει από τον εθνικό αλλά και διεθνή πολιτικό έλεγχο και επιβάλουν πολιτικές στο όνομα του χρηματιστηριακού κέρδους, καθιστώντας τις κυβερνήσεις, σε περιόδους κρίσεις, απλούς διεκπεραιωτές.

Επιβάλλεται λοιπόν το σ.κ να αναζητήσει, να αναλύσει, να διακρίνει τις επιπτώσεις από τις εξελίξεις, να καθορίσει τους στρατηγικούς του στόχους και να βρει τους τρόπους αντίδρασης απέναντι στη λειτουργία της ελεύθερης αγοράς.

Πρέπει να βάλει φραγμούς απέναντι στη νέα φτώχεια, στη μόλυνση του περιβάλλοντος, στη δημογραφική έκρηξη του τρίτου κόσμου, στη διόγκωση και γκετοποίηση των μεγάλων πόλεων, στην ανεργία, τη διαρκή λιτότητα και περιθωριοποίηση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού.

Το σ.κ έχει καθήκον να προωθήσει μια εναλλακτική πρόταση σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο απέναντι σε αυτές τις καταστροφικές επιλογές. Μια πρόταση που θα λαμβάνει υπόψη ότι:

«...Η αγορά και οι οικονομικοί της νόμοι δεν είναι ανάλογοι των φυσικών νόμων...»

Πρώτον: Η αγορά και οι οικονομικοί της νόμοι δεν είναι ανάλογοι των φυσικών νόμων. Η αγορά δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται να προσδιορίζει τη μορφή των κοινωνικών σχέσεων. Αντίθετα, το πλαίσιο των κοινωνικών σχέσεων καθορίζει πως θα λειτουργήσει η αγορά. Η ανεργία, η πόλωση στην παγκόσμια ανάπτυξη, η οικολογική σπατάλη είναι τα προϊόντα της αγοράς που αναπαράγουν ουσιαστικά τους παραλογισμούς του κοινωνικού συστήματος.

Δεύτερον: Ότι η δημοκρατία δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως ένα σύνολο αυστηρά καθορισμένων δικαιωμάτων και πρακτικών, ανεξάρτητων από το επιθυμητό κοινωνικό αποτέλεσμα.

«...η ελευθερία του εμπορίου δεν προϋποθέτει ούτε οδηγεί στην ανάπτυξη και ενοποίηση ολόκληρου του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος...»

Τρίτον: Ότι η ελευθερία του εμπορίου δεν προϋποθέτει ούτε οδηγεί στην ανάπτυξη και ενοποίηση ολόκληρου του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος. Απέναντι στην κινητικότητα του κεφαλαίου, σε παγκόσμιο επίπεδο, έχουμε την καθήλωση των άλλων δύο συντελεστών παραγωγής (την εργασία και το έδαφος) λόγω της φυσικής και της πολιτικής γεωγραφίας (κάνεις μέχρι σήμερα δεν μίλησε για «παγκόσμια αγορά εργασίας») με επακόλουθο τη διεύρυνση της κοινωνικής ανισότητας και τη δημιουργία νέων μορφών κυριαρχίας και επιβολής (π.χ. χρηματιστηριακό κεφάλαιο, επιστημονική και τεχνολογική επανάσταση, ρόλος των μέσων ενημέρωσης, στρατιωτική επιβολή).

Επιπρόσθετα, στον ευρωπαϊκό χώρο, οι πολίτες δέχονται τις επιδράσεις της ευρωπαϊκής ανασυγκρότησης του κεφαλαίου, τη συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, τις επιπτώσεις από την κατάρρευση των οικονομιών των Ανατολικών κρατών.

Ο στόχος της ΟΝΕ και το Μάαστριχτ, ως ονομαστική σύγκλιση ορισμένων οικονομικών δεικτών μέσα από βίαιες δημοσιονομικές προσαρμογές, διευρύνει τις ανισότητες Ευρώπης - ΗΠΑ, δημιουργήσε πρόβλημα κοινωνικής συνοχής, αύξησε την ανεργία και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Η οικοδόμηση μιας Ευρώπης των πολιτών και των λαών, που θα έχει κοινωνική κατεύθυνση, θα εξασφαλίζει όρους δίκαιης κατανομής του πλούτου, εξακολουθεί να παραμένει το ζητούμενο.

Τα 20 εκατομμύρια άνεργοι και η εμφάνιση νέων μορφών φτώχειας, η ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, οι ιδιωτικοποιήσεις, η διεύρυνση των ανισοτήτων ανάμεσα στις χώρες του Βορρά και του Νότου, η εμφάνιση μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων από τις Ανατολικές χώρες, ρατσιστικών τάσεων, η αυστηρή λιτότητα κ.λ.π. είναι τα προβλήματα που υπάρχουν για τους Ευρωπαίους πολίτες.

«...Στην Ελλάδα, το μοντέλο διακυβέρνησης παραμένει το ίδιο από τη δεκαετία του 1980...»

Στην Ελλάδα, το μοντέλο διακυβέρνησης παραμένει το ίδιο από τη δεκαετία του 1980. Κυβερνώ σημαίνει στηρίζομαι στις αρετές, τις ικανότητες ή τις αδυναμίες του ενός ή του άλλου Υπουργού. Ο μονόδρομος της ΟΝΕ δεν δίνει περιθώρια ευαισθησίας και κοινωνικής κυβερνητικής πολιτικής. Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, που διαπερνά τώρα και τον υπό τη στενή έννοια δημόσιο τομέα, η συνεχής λιτότητα και η διαρκής πραγματική μείωση των εισοδημάτων των μισθωτών, η αύξηση της ανεργίας, η διόγκωση του δημόσιου χρέους, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η κρίση στο ασφαλιστικό σύστημα, η κυριαρχία των Μ.Μ.Ε. και των διαπλεκόμενων οικονομικών συμφερόντων, είναι μερικά από τα βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής οικονομίας. Η επιδιωκόμενη σταθεροποίηση των οικονομικών δεικτών, η ανάπτυξη και η μείωση του πληθωρισμού περνά μέσα από τις θυσίες μόνο των εργαζομένων. Τα κέρδη των πιστωτών του ελληνικού δημοσίου, των Ελλήνων και ξένων κερδοσκόπων, των μεσαζόντων και εισοδηματιών, του μεγάλου κεφαλαίου διαρκώς αυξάνονται. Το φορολογικό σύστημα επιβαρύνει κύρια τους συνταξιούχους και τους μισθωτούς και διευκολύνει τους κατόχους χρηματιστηριακών τίτλων.

«...Η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που δεν μπορεί να μετασχηματίσει τους κοινοτικούς πόρους σε πραγματική ανάπτυξη...»

Η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που δεν μπορεί να μετασχηματίσει τους κοινοτικούς πόρους σε πραγματική ανάπτυξη. Ο Έλληνας εργαζόμενος ζει το μαρτύριο του Σίσφου εδώ και πολλά χρόνια.

Επομένως αποκτά, ειδικά την περίοδο αυτή, στρατηγικό χαρακτήρα ο αγώνας και η οργάνωση των εργαζομένων σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο, γιατί σε τελική ανάλυση θα καθορίσει τη σχέση τους με το σύστημα.

Ένας αγώνας όμως, ένα συνδικαλιστικό κίνημα για να πάει καλά, έχει ανάγκη από βασικά πολιτικά μέσα, θεσμούς διεκδίκησης, θεσμούς αλλαγής.

Τα προοδευτικά κόμματα, τα συνδικάτα, οι σύλλογοι, η τοπική αυτοδιοίκηση, ως πολιτικά υποκείμενα, πρέπει να είναι θεσμοί ολοκληρωμένοι, οργανωμένοι, με μία αυτόνομη, ενεργή, μαζική συμμετοχή των εργαζομένων.

Δυστυχώς στην Ελλάδα τα πολιτικά κόμματα θεωρούσαν και θεωρούν τους εαυτούς τους «απόλυτη οντότητα» και μονοπωλούν την πολιτική και τις επιδιώξεις των εργαζομένων, με αποτέλεσμα η πολιτική να περιορίζεται στο κράτος και την κυβέρνηση.

Έτσι η επέμβαση αυτή αφαίρεσε το αναγκαίο οξυγόνο πολιτικής και οργανωτικής ανάπτυξης του συνδικαλιστικού κινήματος.

«...το σημερινό
ελληνικό
συνδικαλιστικό
κίνημα και
ειδικότερα το
δημοσιούπαλληλικό
επιβάλλεται να
ανασυγκροτηθεί...»

Πρόβλημα λοιπόν αφομοίωσης, αποτελεσματικότητας, αξιοπιστίας, μαζικότητας, αντιπροσωπευτικότητας, συλλογικής λειτουργίας στο κίνημα.

Με αυτή την έννοια το σημερινό ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα και ειδικότερα το δημοσιούπαλληλικό επιβάλλεται να ανασυγκροτηθεί, να ανταποκριθεί πολιτικά - οργανωτικά στις νέες ανάγκες και να διαπεράσει τις παλιές εξαρτήσεις, αντιλήψεις και συντηρητικές πολιτικές για τη λειτουργία και δράση του.

Μέσα από μία ανασυγκρότηση για τη διαμόρφωση μιας άλλης μορφής και για τη διεκδίκηση ενός νέου ρόλου, προϋπόθεση είναι κατ' αρχήν η αυτογνωσία του Σ.Κ για το βαθμό παρέμβασής του, οργάνωσής του και γενικότερης συγκρότησής του.

Πρέπει να γνωρίζει χωρίς μεγάλη γνώμη και «εικόνα» για τον εαυτό του, τις δυνατότητές του και τα όριά του.

Η σημερινή πραγματικότητα διαφέρει πάρα πολύ από της αναλύσεις ή τις ωραιοποιήσεις όσων προσπαθούν να εξυπηρετήσουν υποκειμενικές ή κομματικές σκοπιμότητες.

Η δομή, η συγκεντρωτικότητα, η συνδικαλιστική - πολιτική μορφωτική συγκρότηση, η ανομοιογένεια, ο κατακεραματισμός και η διασπορά σε πολλούς κλάδους και μικρές μονάδες, η γραφειοκρατική νοοτροπία, η φύση και ο χαρακτήρας της δημόσιας διοίκησης, ο παρασιτισμός στην κοινωνία, οι πελατειακές σχέσεις κ.λ.π. είναι προβλήματα που καθορίζουν τη λειτουργία του συνδικαλιστικού κινήματος και η αντιμετώπισή τους θα προσδιορίσει τα επόμενα βήματά του.

«...Αυτονομία,
οργάνωση, ενότητα,
αλληλεγγύη,
ταξικότητα και
δημοκρατία
αποτελούν
βασικούς
στόχους...»

Αυτονομία, οργάνωση, ενότητα, αλληλεγγύη, ταξικότητα και δημοκρατία αποτελούν βασικούς στόχους και πρώτη απάντηση στα προβλήματα και τη στρατηγική που αναζητούμε, είναι βασικές προϋποθέσεις για να έχει επιτυχία ο αγώνας.

Η ικανότητα του κινήματος να επεξεργάζεται μια αυτόνομη στρατηγική, να προτείνει και να επιβάλλει πολιτικές μέσα από διαφορετικές συνθέσεις, πολιτικές ενταγμένες σε ένα συνολικότερο πρόγραμμα αλλαγής της οικονομίας, του κράτους, των θέσεων υπέρ του εργαζόμενου και της κοινωνίας, είναι όρος απαραίτητος για την ενότητα και την αυτονομία του.

Η ικανότητα του κινήματος να οργανώνεται, να αναλύει και να συζητά τα πραγματικά προβλήματά του με άμεσο δημοκρατικό τρόπο, τόσο στην εσωτερική οργανωτική δομή του, όσο και μέσα στην κοινωνία, εκεί όπου πραγματικά αλλάζουν οι συνειδήσεις, διασφαλίζει τη μαζικότητα των εργαζομένων και την αλληλεγγύη όλων των κοινωνικών δυνάμεων.

«...Για το
συνδικαλιστικό
κίνημα προέχει η
ταξική συνείδηση, η
δημοκρατική του
λειτουργία και η
σχέση του με την
κοινωνική του
βάση...»

Για το συνδικαλιστικό κίνημα προέχει η ταξική συνείδηση, η δημοκρατική του λειτουργία και η σχέση του με την κοινωνική του βάση. Οι συζητήσεις δεν πρέπει και δεν μπορεί να γίνονται σε επίπεδο υψηλής πολιτικής ή αντιπαράθεσης κλειστών ομάδων και επιτελείων, που έχουν τα δικά τους εγωϊστικά ή συντεχνιακά χαρακτηριστικά. Χρειάζεται να βρούμε τρόπους συμμετοχής των εργαζομένων στις διαδικασίες αυτές.

Το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα, πρέπει να προχωρήσει σε ανώτερες μορφές οργάνωσης και δράσης για να ανταποκριθεί στο ρόλο του.

Η μαζικοποίηση, η κατανόηση της ταξικής θέσης και της διεκδικητικής στρατηγικής για τους μισθούς, τις εργασιακές σχέσεις, τις ελευθερίες και το δικαίωμα στη δουλειά, ο

«...Η οργανωτική αναδιάρθρωση δεν μπορεί να έχει επιτυχία, όταν το συνδικαλιστικό κίνημα δέχεται την κυβερνητική επιρροή, την πολιτική των διαρκών συμβιβασμών, ισορροπιών και στρογγυλοποιήσεων...»

έλεγχος της εργοδοσίας, της αυθαιρεσίας και διαφθοράς απαιτεί αφύπνιση και αναγέννηση του κινήματος.

Η οργανωτική αναδιάρθρωση δεν μπορεί να έχει επιτυχία, όταν το συνδικαλιστικό κίνημα δέχεται την κυβερνητική επιρροή, την πολιτική των διαρκών συμβιβασμών, ισορροπιών και στρογγυλοποιήσεων.

Η γραφειοκρατικοποίηση, η «συναίνεση», η «συμμετοχή» σε συμβούλια και όργανα διαχείρισης της κρατικής εξουσίας χωρίς αναφορά και έλεγχο από το συνδικαλιστικό κίνημα, η μετατροπή της συμμετοχής από διαδικασία ελέγχου, από βήμα προώθησης των θέσεων του Σ.Κ σε βήμα ανάληψης διαχειριστικών ευθυνών που δεν ανήκουν στο Σ.Κ, δημιουργούν μεγάλη φθορά και στα πρόσωπα και στους θεσμούς.

Η «συμμετοχή» στα κέντρα λήψης αποφάσεων στο όνομα του κοινωνικού διαλόγου, όπου διαμορφώνεται μια πολιτική αντίθετη από αυτή που προωθεί το κίνημα εγκυμονεί κινδύνους εγκλωβισμού, ενσωμάτωσης, ετεροκαθαρισμού και ακύρωσης της δυναμικής του, αν το συνδικαλιστικό κίνημα δεν διατυπώνει με καθαρότητα της απόψεις του και δεν κάνει διακριτές τις διαφορές του.

Η εξατομίκευση των πάντων και η έκπτωση των αξιών μιας πορείας αλληλεγγύης, η έλλειψη σεβασμού απέναντι στις αποφάσεις της πλειοψηφίας των εργαζομένων, η υποβάθμιση της λειτουργίας των οργάνων και των διαδικασιών και η επικράτηση των προσωπικών στόχων και συμμαχιών χωρίς ιδεολογικοπολιτικές αρχές και κοινωνική οπτική και αναφορά, αφυδατώνει και παραλύει το συνδικάτο. Το αποδιορθώνει, το περιθωριοποιεί και το καθιστά ανίκανο να αντιδράσει στη συντηρητική πολιτική και στις μονεταριστικές επιλογές.

Έτσι οι αντιδράσεις των εργαζομένων δεν κινούνται μέσα από τη συνδικαλιστική τους έκφραση, αλλά αναζητούν λύσεις στα προβλήματά τους ατομικά επιλέγοντας πολλές φορές και το δικαστικό δρόμο.

«...οι δευτερεύουσες αντιθέσεις στους κλάδους κυριαρχούν των κεντρικών επιλογών...»

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις και οι συγκεντρώσεις δεν έχουν επιτυχία και αποτέλεσμα, οι δευτερεύουσες αντιθέσεις στους κλάδους κυριαρχούν των κεντρικών επιλογών και η εργοδοσία (κρατική και ιδιωτική) προχωρούν ανενόχλητες.

Παράλληλα η πελατειακή διαμεσολάβηση, η έντονη παραταξιοποίηση, η πρακτική των μηχανισμών, ειδικά στις εκλογικές διαδικασίες των συνδικαλιστικών οργάνων αποδυναμώνουν τη συνοχή του κινήματος και τη λειτουργία του και δεν διαμορφώνουν τους αναγκαίους πολιτικούς όρους για ενιαία - ενωτική δράση.

Στο χώρο του δημοσιούπαλληλικού κινήματος η κατάσταση είναι περισσότερο επιβαρυντική γιατί ο εναγκαλισμός και η εξάρτηση των εργαζομένων από την κυβερνητική εξουσία είναι πλέον έντονη.

Η ελληνική δημόσια διοίκηση εξακολουθεί να λειτουργεί στα πλαίσια ενός συστήματος, όπου η κυριαρχία της γραφειοκρατίας, η δυσκαμψία, το ρουσφέτι, η ταιριαστικότητα του πολίτη, οι χαμηλές αμοιβές των εργαζομένων, οι οικονομικές και κυβερνητικές διαπλοκές πολλών παραγόντων είναι μερικά αρνητικά χαρακτηριστικά που επιδρούν και καθορίζουν την ποιότητα ανάπτυξης του κινήματος και τη σχέση του με την κοινωνία ως παράγοντα αλληλεγγύης.

Πολλές κυβερνητικές πράξεις αφήνονται στο τεχνοκρατικό - γραφειοκρατικό πλέγμα των κυβερνητικών επιτελείων και η πολιτική γίνεται κρατικό γεγονός, με αποτέλεσμα

«...Η κρίση αξιοπιστίας έχει διαπεράσει όλα τα επίπεδα...»

«Απέναντι λοιπόν σε αυτά απαιτείται από την αρχή νέος στρατηγικός σχεδιασμός, δομική καταστατική - οργανωτική ανασυγκρότηση, στήριξη πάνω στην πολιτική, τις αρχές και τις ιδέες χωρίς συμβιβασμούς...»

Βασικές αρχές για μια νέα δομή του συνδικαλιστικού κινήματος

ο διάλογος τις περισσότερες φορές με την κυβέρνηση να είναι απρογραμμάτιστος και προσχηματικός και η κλαδική αντίληψη να κυριαρχεί.

Η κρίση αξιοπιστίας έχει διαπεράσει όλα τα επίπεδα και η λειτουργία των οργάνων είναι υποβαθμισμένη με έντονα κομματικά - παραταξιακά χαρακτηριστικά.

Δυστυχώς οι σχέσεις μεταξύ των κομμάτων, του συνδικαλιστικού κινήματος και του κράτους δεν ήταν ποτέ στη βάση της αμοιβαιότητας, του αλληλοσεβασμού και της αλληλοτροφοδότησης. Ήταν σχέσεις ανταγωνιστικές, επιβολής, εξάρτησης.

Απέναντι λοιπόν σε αυτά απαιτείται από την αρχή νέος στρατηγικός σχεδιασμός, δομική καταστατική - οργανωτική ανασυγκρότηση, στήριξη πάνω στην πολιτική, τις αρχές και τις ιδέες χωρίς συμβιβασμούς.

Οι καταστατικές αλλαγές στη δομή και στα όργανα της ΑΔΕΔΥ, η αντιμετώπιση της πολυμορφίας και του κατακερματισμού του Σ.Κ, η ενίσχυση των Νομαρχιακών Τμημάτων, η τεχνολογική υποδομή, η οικονομική αυτοδυναμία με αύξηση των εισφορών, η προοπτική ενοποίησης ΑΔΕΔΥ - ΓΣΕΕ, η επιστημονική υποστήριξη των θέσεων, η συνδικαλιστική επιμόρφωση, η σύγχρονη επικοινωνιακή πολιτική, η διεθνής εμπειρία και η συμμετοχή στα όργανα των διεθνών συνδικαλιστικών οργανώσεων, η τροποποίηση του Ν. 1264, η αλλαγή του συστήματος εκλογής οργάνων, η προστασία των συνδικαλιστικών στελεχών, τα επίπεδα των συλλογικών διαπραγματεύσεων, ο καθορισμός του προσωπικού ασφαλείας, η διεκδίκηση αγωνιστικά δικαιών αιτημάτων που συσπειρώνουν τους εργαζόμενους, οι δημοκρατικές διαδικασίες, οι ταξικές συμμαχίες και η ενημέρωση της κοινωνίας για τα προβλήματα των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες, είναι το βασικό πλαίσιο οργανωτικής πολιτικής του Σ.Κ για ανάληψη πρωτοβουλιών από την ΑΔΕΔΥ για ενίσχυση δικτύων κοινωνικού μισθού και εργασιακής ασφάλειας.

Η πρόταση για μια νέα οργανωτική δομή του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να διασφαλίζει:

- Τη μαζική και αποτελεσματική παρέμβασή του. Σε μια περίοδο που οι αποφάσεις λαμβάνονται όλο και πιο συγκεντρωτικά - πολλές φορές ακόμη και σε επίπεδο Ε.Ε. - η δομή του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να εξασφαλίζει αλλά και να ενισχύει την κεντρική παρέμβαση των εργαζομένων στο Δημόσιο.
- Την αποτελεσματική προώθηση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι κλάδοι των εργαζομένων στο Δημόσιο τόσο σε επίπεδο κλαδικό, όσο και σε επίπεδο αυτοτελούς δημόσιας υπηρεσίας.
- Τον περιορισμό της πολυδιάσπασης και του κατακερματισμού. Η ύπαρξη, όπως συμβαίνει σήμερα, δεκάδων ομοσπονδιών που καλύπτουν τους εργαζόμενους του ίδιου Υπουργείου ή ΝΠΔΔ καθώς επίσης και εκατοντάδων σωματείων αρκετά από τα οποία πολλές φορές έχουν αναφορά στους εργαζόμενους μιας υπηρεσίας, δε συμβάλλει στην ανάπτυξη ενιαίας συνδικαλιστικής αντίληψης και δράσης.
- Την αντιστοίχιση του συνδικαλιστικού κινήματος με τους νέους θεσμούς αποκέντρωσης και αυτοδιοίκησης για την προστασία και προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων, αλλά και την ουσιαστική παρέμβασή του σε σχέση με το περιεχόμενο και το ρόλο των θεσμών αυτών.
- Την άμβλυνση της συντεχνιακής αντίληψης ως μονοδιάστατης συνδικαλιστικής πρακτικής.

- Την προώθηση της θέσης για ένα σωματείο, μια ομοσπονδία, μια συνομοσπονδία. Τη θέση αυτή βέβαια πρέπει να τη δούμε με βάση τις ιδιαιτερότητες που υπάρχουν στο Δημόσιο και στις οποίες αναφερθήκαμε όταν περιγράψαμε την κατάσταση των δημοσίων υπηρεσιών. Η ύπαρξη για παράδειγμα πολλών αυτοτελών δημοσίων υπηρεσιών π.χ. ΝΠΔΔ με 20 ή 30 μέλη δεν μπορεί να αποτελέσει κριτήριο για τη δημιουργία αντίστοιχων σωματείων κλπ.
- Η θεσμοθέτηση μέσω των καταστατικών των οργανώσεων περιορισμένου αριθμού σταυρών προτίμησης, ώστε να διευκολυνθεί η διαδικασία έκφρασης όλων των κλάδων - κατηγοριών - απόψεων στα όργανα του Σ.Κ.
- Τη δημοκρατική αποκεντρωμένη λειτουργία της Ε.Ε. και του Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ. Στην κατεύθυνση αυτή να διαμορφωθούν κανονισμοί λειτουργίας της Ε.Ε. και του Γ.Σ.
- Την οικονομική αυτοδυναμία ως απαραίτητο όρο υποδομής για τη λειτουργία του συνδικάτου, για την τεχνική και επιστημονική στήριξη.
- Την ενίσχυση της παρέμβασης στο διεθνές επίπεδο P.S.I. - C.E.S. - E.P.S.U. - Μεσόγειος - Βαλκάνια.
- Την προοπτική ενοποίησης και κοινής οργανωτικής έκφρασης των εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα της χώρας μας. Η κοινή δράση, οι κοινοί αγώνες, ο συντονισμός των Ν.Τ. και των Ε.Κ., η κοινή λειτουργία των Γραμματειών π.χ. ευρωπαϊκής πολιτικής, γυναικών, υγιεινής και ασφάλειας κλπ, το κοινό ΙΝΕ - ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για την επιτυχία μιας τέτοιας πορείας, που θα περιέχει συγκεκριμένα βήματα και χρονικά όρια.
- Την οριοθέτηση του ρόλου και της παρέμβασης των παρατάξεων στο συνδικαλιστικό κίνημα και τις προϋποθέσεις λειτουργίας των οργάνων.
- Την οργανωτική και λειτουργική αναβάθμιση των Ν.Τ.
- Τη σύνδεση με το κίνημα των συνταξιούχων.
- Τη δημιουργία συνθηκών μαζικής παρουσίας των γυναικών στη δράση του Σ.Κ.
- Την αποτελεσματική παρέμβαση του συνδικαλιστικού κινήματος για τις Σ.Σ.Ε. Η επέκταση του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο μπορεί να επηρεάσει σημαντικά την ίδια τη δομή και τη διάρθρωση του συνδικαλιστικού κινήματος. Μέχρι στιγμής δυστυχώς με ευθύνη της κυβέρνησης ο θεσμός δεν έχει καθιερωθεί ενώ, υπάρχουν και σοβαρές ανησυχίες για τις τελικές κυβερνητικές επιλογές.

Οι συλλογικές
συμβάσεις

Ανεξάρτητα όμως από αυτά, το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει, μπροστά στην καθιέρωση του θεσμού, να προχωρήσει σε μέτρα που θα επιτρέπουν την καλύτερη και πιο αποτελεσματική παρέμβασή του και που θα αντιστοιχούν τη δομή του απέναντι στον εργοδότη κάθε επιπέδου διαπραγμάτευσης.

Στα πλαίσια μιας τέτοιας κατεύθυνσης είναι ανάγκη να συγκροτηθούν μαζικά και αποτελεσματικά συνδικάτα, που θα μπορούν ν' ανταποκριθούν στις νέες ευθύνες, τους ρόλους και τις ανάγκες που επιβάλλει η διαδικασία συλλογικών διαπραγματεύσεων σύμφωνα με την απόφαση του 29ου Συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ:

«α- Εθνική Συλλογική Σύμβαση Εργαζομένων στο Δημόσιο (Διαπραγμάτευση σε Κεντρικό Επίπεδο)

Η σύμβαση αυτή θα υπογράφεται από την ΑΔΕΔΥ και θα έχει γενική εφαρμογή. Τα θέματα που αναφέρονται στο σχετικό πίνακα είναι γενικά για όλο το χώρο της δημόσιας διοίκησης. Είναι φανερό ότι κάποια από αυτά ανάλογα με τις ιδιομορφίες

που υπάρχουν θα είναι αντικείμενο διαπραγμάτευσης των Κλάδων π.χ. προσλήψεις εκπ/κών ή γιατρών ή νοσηλευτικού προσωπικού κλπ.

β.- Κλαδικές ή Ειδικές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας

Οι συμβάσεις αυτές θα γίνονται μεταξύ των εργαζομένων ενός κλάδου ή παρεμφερών κλάδων που καλύπτονται από τον ίδιο (εργοδότη) ή από την ίδια ομάδα (εργοδοτών) π.χ. Ο.Τ.Α., Ν.Α., Νοσοκομεία, Παιδεία κλπ.

Τα θέματα που θα διαπραγματεύονται θα είναι τα αντίστοιχα γενικά με βάση τις ιδιομορφίες του ή των κλάδων (π.χ. θέσεις εργασίας, προσλήψεις, ωράριο, συνδ. άδειες, συνθήκες δουλειάς κλπ.)

Επίσης θα διαπραγματεύονται τα θέματα πρόσθετης αμοιβής εφόσον κάτι τέτοιο προκύπτει από τις ιδιομορφίες του κλάδου.

γ.- Υπηρεσιακές Σ.Σ.Ε. (Συμβάσεις σε επίπεδο αυτοτελών Δ.Υ., Ν.Π.Δ.Δ. κλπ)

Οι συμβάσεις αυτές θα γίνονται σε επίπεδο κάθε ανεξάρτητης υπηρεσίας ή Ν.Π.Δ.Δ. Τα θέματα που θα ρυθμίζονται θα είναι περιορισμένα και θα αφορούν περισσότερο τα ιδιαίτερα προβλήματα σε επίπεδο υπηρεσίας (π.χ. Οργανισμοί, κλπ), εφόσον δεν καλύπτονται από την Κλαδική Σ.Σ.Ε.

Στο επίπεδο αυτό υπάρχει δυνατότητα διαπραγμάτευσης πρόσθετης αμοιβής εφόσον κάτι τέτοιο δεν έχει αντιμετωπιστεί από την κλαδική Συλλογική Σύμβαση.»

Οι παραπάνω αρχές, οι οποίες σε μεγάλο βαθμό έχουν αποφασιστεί στα συνέδρια της ΑΔΕΔΥ πρέπει να αποτελέσουν τους άξονες στους οποίους θα κινηθούμε. Στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να αντιμετωπίσουμε, με προτεραιότητα, τη συνδικαλιστική κάλυψη των υπαλλήλων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και των υπαλλήλων των Περιφερειών.

Οι προτάσεις μας

Στα πλαίσια αυτά προτείνονται:

- Η κάλυψη των υπαλλήλων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης μέσα από ενιαίους Συλλόγους κατά Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση και την ίδρυση αντίστοιχης ομοσπονδίας που θα πρέπει να γίνει μέλος της ΑΔΕΔΥ. Οι σύλλογοι αυτοί σ' αυτή την περίοδο μπορούν να καλύπτουν τους υπηρετούντες στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση καθώς και αυτούς που βρίσκονται με απόσπαση.
Πρέπει να αποφύγουμε νομαρχιακούς συλλόγους που καλύπτουν τους αποσπασμένους στη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση, με κριτήριο την προέλευση.
- Η ίδρυση συλλόγων που να καλύπτουν ενιαία όλους τους εργαζόμενους σε κάθε μια από τις 13 Περιφέρειες της χώρας και τη δημιουργία αντίστοιχης ομοσπονδίας, που πρέπει να γίνει μέλος της ΑΔΕΔΥ. Οι πρωτοβουλίες για την ίδρυση των παραπάνω οργανώσεων πρέπει να αναληφθούν από τα Νομαρχιακά Τμήματα, αλλά και τις υπάρχουσες συνδικαλιστικές οργανώσεις σε επίπεδο νομού ή περιφέρειας σε συνεργασία με την ΑΔΕΔΥ, ώστε να αντιμετωπισθούν προβλήματα συντονισμού ή αλληλοεπικαλύψεων.
- Ενοποίηση ομοσπονδιών και Α/βάθμιων οργανώσεων. Το θέμα της ενοποίησης των ομοσπονδιών και των Α/βάθμιων συλλόγων πρέπει σήμερα να το δούμε υπό το πρίσμα των νέων δεδομένων. Μετά την ίδρυση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και της Περιφέρειας και τον περιορισμό της απασχόλησης σε πολλά Υπουργεία δεν μπορούμε να μιλάμε πλέον για ομοσπονδίες κατά Υπουργείο. Σε μια τολμηρή, αλλά όχι άμεση προοπτική, θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για 10 ομοσπονδίες στο

Δημόσιο με βασικό κριτήριο το επίπεδο των δραστηριοτήτων το οποίο καλύπτουν ή τον γενικότερο τομέα πολιτικής π.χ. Κεντρικής Διοίκησης, Περιφερειακής, Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Εκπαιδευτικών, Δικαστικών, Υγειονομικών. Η πρόταση βέβαια αυτή προϋποθέτει τις ανάλογες ενοποιήσεις σε α/βάθμιο επίπεδο καθώς και μια άλλη εσωτερική δομή και λειτουργία των οργανώσεων, που θα εξασφαλίζει την προώθηση των συμφερόντων των υπαλλήλων όλων των κλάδων και υπηρεσιών (Γραμματείες κλπ). Στα πλαίσια όμως του παραπάνω στόχου αλλά και ανεξάρτητα από αυτόν επείγει να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα της ύπαρξης πολλών συνδικαλιστικών οργανώσεων, ανά υπηρεσιακό φορέα με αναφορά στους ίδιους εργαζόμενους. Τέτοιου είδους ενοποιήσεις πρέπει και μπορούν άμεσα να προωθηθούν σε πολλούς χώρους π.χ. Υπ. Άμυνας, Υπ. Υγείας, Υπ. Γεωργίας, Υπ. Οικονομικών, Υπ. Παιδείας κλπ.

- Καταστατικές ρυθμίσεις και στα τρία επίπεδα του Σ.Κ που θα δίνουν τη δυνατότητα έκφρασης όλων των εργαζομένων στα συνδικαλιστικά όργανα, θα δημιουργούν νέες δομές και θα θέτουν περιορισμένο αριθμό σταυρών προτίμησης στην εκλογή των οργάνων.
- Μετά την ίδρυση των Περιφερειών και τις αρμοδιότητες που αυτές τελικά θα έχουν πρέπει να μας απασχολήσει και το θέμα του συντονισμού της δράσης και των παρεμβάσεών μας σε επίπεδο Περιφέρειας. Ο συντονισμός σε πρώτη φάση των Νομαρχιακών Τμημάτων σε επίπεδο Περιφέρειας και η διαμόρφωση κοινών θέσεων και κοινών προτάσεων αποτελεί ένα πρώτο μέτρο προς αυτή την κατεύθυνση. Στην πορεία ανάλογα και με τις αρμοδιότητες της Περιφέρειας μπορούμε να δούμε και πιο συγκεκριμένα τις προτάσεις μας.
- Ρυθμίσεις ώστε να αντιμετωπιστούν τα συνδικαλιστικά προβλήματα που ανεξάρτητα από τις θέσεις του Σ.Κ θα δημιουργήσει η μετατροπή των ΝΠΔΔ σε Α.Ε.
- Για να μπορέσουν να προωθηθούν οι παραπάνω προτάσεις πρέπει πέρα των άλλων να υπάρξει και τροποποίηση του άρθρου 30 του Ν. 1264/82 που προσδιορίζει σε μεγάλο βαθμό τη μορφή οργάνωσης των ομοσπονδιών.
- Με βάση το πλαίσιο των παραπάνω αποφάσεων - οργανωτικών κατευθύνσεων το συνέδριο αποφασίζει τη διοργάνωση μέσα στο 1999 καταστατικού - οργανωτικού συνεδρίου και εξουσιοδοτεί τα νέα όργανα να ορίσουν διαπαραταξιακή Επιτροπή για την πραγματοποίησή του.

Θέσεις των παρατάξεων

Επισήμανση

Το θέμα της νομιμοποίησης των συνεδρών αποτελεί σε κάθε συνέδριο πρόβλημα ανοιχτό προς επίλυση, αφού σχετίζεται με τη δύναμη των παρατάξεων και άρα με τα τελικά αποτελέσματα των αρχαιρεσιών. Για την απόκτηση μιας εικόνας της ως άνω διαδικασίας, με την οποία ανοίγουν και οι εργασίες του κάθε συνεδρίου, παραθέτουμε αποσπάσματα της σχετικής συζήτησης που αναπτύχθηκε κατά την έναρξη του 30ού συνεδρίου της ΑΔΕΔΥ.

Χριστόφορος Κορυφίδης Πρόεδρος του συνεδρίου

«Με βάση τα άρθρα 27, 28 και 29 του καταστατικού, προεδρεύει το προεδρείο του Γενικού Συμβουλίου προσωρινά, έως την εκλογή του προεδρείου του συνεδρίου..

Σας καλωσορίζω λοιπόν, στις διεργασίες του οργανωτικού συνεδρίου και στο 30στό τακτικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ και εύχομαι ολόψυχα εκ μέρους και των άλλων μελών του προεδρείου το συνέδριο αυτό να είναι επιτυχημένο και στο τέλος του να φύγουμε όλοι από εδώ με κάποιες θέσεις αποφασισμένες, για την επόμενη τριετή πορεία του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Διαβάζω τα συγκεκριμένα άρθρα του Καταστατικού, που αφορούν στα τακτικά συνέδρια και στη διαδικασία τους. Κατ' αρχήν το άρθρο 27 λέει τα εξής:

"Το συνέδριο συγκροτείται:

- A. Από αιρετούς αντιπροσώπους των οικονομικά τακτοποιημένων μελών της ΑΔΕΔΥ. Που έχουν εκλεγεί με το σύστημα της απλής αναλογικής όπως αυτή τουλάχιστον καθιερώνεται με το Νόμο 1264 του '82.
- B. Για κάθε 375 ψηφίσαντα φυσικά μέλη πρωτοβάθμιων οργανώσεων μελών της αντίστοιχης δευτεροβάθμιας οργάνωσης μέλους της ΑΔΕΔΥ εκλέγεται ένας αντιπρόσωπος.
- Γ. Για την νομιμοποίηση και τη συμμετοχή των αντιπροσώπων στο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ απαιτούνται αντίγραφα των πρακτικών της Εφορευτικής Επιτροπής της δευτεροβάθμιας οργάνωσης και των δευτεροβάθμιων οργανώσεων μελών της καθώς και τα αντίστοιχα πρωτόκολλα ψηφοφορίας. Τα πάρα πάνω νομιμοποιητικά στοιχεία απαιτείται να κατατεθούν στην αρμόδια επιτροπή 15 τουλάχιστον ημέρες πριν από την έναρξη του συνεδρίου. Μέσα στην ίδια προθεσμία επιβάλλεται να γίνει και η οικονομική τακτοποίηση των οργανώσεων μελών.
- Δ. Παραίτηση αντιπροσώπου γίνεται προς το συνέδριο που τον αντικαθιστά ταυτόχρονα με τον αμέσως επόμενο του συνδυασμού του.
- Ε. Κάθε σύνεδρος έχει δικαίωμα λόγου μιας ψήφου να εκλέγει και να εκλέγεται στα όργανα αυτοπροσώπως.

Στ. Στα συνέδρια συμμετέχουν και τα μέλη του Γενικού Συμβουλίου με δικαίωμα λόγου. Έστω και αν δεν έχουν εκλεγεί αντιπρόσωποι.

Άρθρο 28. Διαδικασία Συνεδρίων.

1. Χρέη προσωρινού προεδρείου εκτελεί το προεδρείο του Γενικού Συμβουλίου μέχρι

της εκλογής του μονίμου προεδρείου του συνεδρίου.

2. Η επιτροπή για τον έλεγχο των νομιμοποιητικών στοιχείων των αντιπροσώπων συντάσσει σχετικό πρακτικό, το οποίο υποβάλλει στο συνέδριο.
3. Μετά τη διαπίστωση της νομιμοποίησης των αντιπροσώπων και της απαρτίας του συνεδρίου γίνεται η εκλογή πενταμελούς προεδρείου που αποτελείται από το πρόεδρο, που διευθύνει τις εργασίες του. Δύο αντιπροέδρους που τον αναπληρώνουν και δύο γραμματείς.
4. Με την επιφύλαξη των διατάξεων που απαιτούν αυξημένη απαρτία το συνέδριο βρίσκεται σε απαρτία εάν παρευρίσκεται σε αυτό το μισό συν ένα τουλάχιστον του συνολικού αριθμού των δικαιωμένων να συμμετάσχουν αντιπροσώπων που εκπροσωπούν το μισό συν ένα τουλάχιστον των ταμειακώς εντάξει μελών. Σε περίπτωση που δεν υπάρξει απαρτία, το συνέδριο συγκαλείται με τα ίδια ακριβώς θέματα εντός μηνός και βρίσκεται σε απαρτία εφ' όσον παρίσταται το ένα τρίτο τουλάχιστον των δικαιωμένων να συμμετάσχουν αντιπροσώπων που εκπροσωπούν το 1/3 τουλάχιστον των ταμειακώς εντάξει μελών. Αν δεν υπάρξει και πάλι απαρτία συγκαλείται απ' αρχής νέο συνέδριο. Συζήτηση και λήψη αποφάσεως δεν μπορεί να γίνει εάν δεν παρευρίσκεται το ήμισυ και πλέον ενός των νομιμοποιηθέντων συνέδρων.
5. Το συνέδριο αποφασίζει για κάθε θέμα που αναγράφεται στην ημερήσια διάταξη ή προτείνεται για συζήτηση πριν της ημερήσιας διάταξης, ύστερα από πρόταση του ενός πέμπτου των νομιμοποιηθέντων συνέδρων.
6. Οι αποφάσεις του συνεδρίου παίρνονται με απόλυτη πλειοψηφία των παρόντων συνέδρων με ανάταση των χεριών, εκτός από τις περιπτώσεις που σύμφωνα με το καταστατικό και το νόμο ορίζεται διαφορετικά. Για θέματα εμπιστοσύνης προς τη διοίκηση προσωπικά, έγκριση λογοδοσίας, απαιτείται μυστική ψηφοφορία και απόλυτα πλειοψηφία των νομιμοποιηθέντων συνέδρων.
7. Οι αποφάσεις του συνεδρίου καταχωρούνται στο βιβλίο πρακτικών των συνεδρίων και υπογράφονται από το προεδρείο".

Το επόμενο άρθρο μιλάει για το πώς προκηρύσσονται και το πώς συγκαλούνται τα τακτικά συνέδρια, νομίζω, ότι δεν χρειάζεται να αναφερθούμε σε αυτό. Είναι αρκετά αυτά που διάβασα.

Επομένως συναδέλφισσες και συνάδελφοι, το πρώτο θέμα που πρέπει να επιλύσουμε είναι η επιτροπή νομιμοποίησης των συνέδρων να μας παρουσιάσει τη σχετική εικόνα. Καλείται ο γραμματέας της επιτροπής στο βήμα».

Γιάννης Νικήτας
Γραμματέας της
επιτροπής
νομιμοποίησης

«Πρακτικό επιτροπής των νομιμοποιητικών στοιχείων των αντιπροσώπων στο 30στό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.

Η επιτροπή νομιμοποιητικών στοιχείων των αντιπροσώπων στο 30ό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ που ορίστηκε από το Γενικό Συμβούλιο στη συνεδρίαση του στις 12.11.98 αποτελούμενη από το Κόλλια Κώστα, γενικό γραμματέα της Εκτελεστικής Επιτροπής ως πρόεδρο, Νικήτα Γιάννη, αναπληρωτή γενικό γραμματέα της Εκτελεστικής Επιτροπής ως γραμματέα, Δεληγιάννη Αναστάσιο, Μητρόπουλο Ανδρέα, μέλη της Εκτελεστικής Επιτροπής και Γρατσάνη Πέτρο, γραμματέα Γενικού Συμβουλίου

συνεδρίασε στις 22.11.98 και αποφάσισε ομόφωνα:

- A. Τη νομιμοποίηση της συμμετοχής των πάρα κάτω συνδικαλιστικών οργανώσεων:
1. ΠΟΕΔΗΝ με 114 αντιπροσώπους.
 2. ΔΟΕ με 121 αντιπροσώπους.
 3. ΠΟΕ ΥΕΘΑ με 24 αντιπροσώπους
 4. ΟΜΕ ΟΤΑ με 6 αντιπροσώπους
 5. ΠΟΣ ΕΟ με 1 αντιπρόσωπο
 6. Ομοσπονδία Υπουργείου Εξωτερικών με 1 αντιπρόσωπο
 7. ΠΟΓΕΔΥ με 7 αντιπροσώπους.
 8. ΠΟΣΥΕΘΟ με 3 αντιπροσώπους
 9. ΠΟΣΥΠΟ με 11 αντιπροσώπους
 10. ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ με 11 αντιπροσώπους
 11. ΠΟΥΓΥΙΚΑ με 6 αντιπροσώπους
 12. ΠΟΣΕΥΠ με 2 αντιπροσώπους
 13. ΠΑΟΔ ΤΕΙ με 3 αντιπροσώπους
 14. ΟΤΥΕ με 9 αντιπροσώπους
 15. ΠΟΕ ΔΟΥ με 31 αντιπροσώπους
 16. ΠΟΣΕ ΙΚΑ με 37 αντιπροσώπους.
 17. ΟΣΕΟ με 5 αντιπροσώπους.
 18. ΠΟΣΥΜΕ με 6 αντιπροσώπους.
 19. Πανελλήνια Ομοσπονδία Προσωπικού Δημόσιας Τάξης με 1 αντιπρόσωπο.
 20. Σύλλογος Ελεγκτικού Συνεδρίου με 1 αντιπρόσωπο.
 21. Πανελλήνια Ένωση Υπαλλήλων Πυροσβεστικού Σώματος με 6 αντιπροσώπους.
 22. ΠΟΕΔ ΤΠ ΑΕΙ με 3 αντιπροσώπους.
 23. ΥΒΕΤ με 1 αντιπρόσωπο.
 24. ΠΟΔΚΔΕ με 1 αντιπρόσωπο.
 25. Πανελλήνια Ομοσπονδία Υπαλλήλων Αγροφυλακής με 1 αντιπρόσωπο και με επιφύλαξη του Μητρόπουλου.
 26. ΠΟΜΔΥ ΥΕΘΑ με 5 αντιπροσώπους.
 27. ΠΟΜΗΔΟ με 4 αντιπροσώπους
 28. ΟΔΥΕ με 11 αντιπροσώπους.
 29. ΟΣΥΠΕ με 2 αντιπροσώπους.
 30. ΟΜΥΛΕ με 4 αντιπροσώπους.
 31. Πανελλήνια Ομοσπονδία Δασοφυλάκων με 1 αντιπρόσωπο.
 32. Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Εργασίας με 1 αντιπρόσωπο.
 33. ΠΟΓΔΥ Γραφικών Τεχνών με ένα αντιπρόσωπο.
 34. ΠΟΣΥΠ με 6 αντιπροσώπους.
 35. ΠΟΤΠ ΑΕΙ με 6 αντιπροσώπους.
- B. Με ψήφους 5 υπέρ και τιμή για τη μη συμμετοχή της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Προσωπικού Κοινοτικών Φυλάκων Υπαλλήλων Δημόσιας Τάξης.

Γ. Με ψήφους 4 υπέρ και μία επιφύλαξη του Μητρόπουλου, για τη συμμετοχή της ΟΕΛΤΕΕ με δύο αντιπροσώπους.

Δ. Με ψήφους 4 υπέρ και 1 κατά, Γρατσάνης, για τη συμμετοχή της ΟΛΜΕ με 86 αντιπροσώπους.

Ε. Με ψήφους 4 υπέρ και 1 κατά του Νικήτα, για τη συμμετοχή των κατωτέρων συνδικαλιστικών οργανώσεων:

- ΠΟΕ ΟΤΑ με 72 αντιπροσώπους.
- ΠΟΣΕ Υπουργείου Γεωργίας με 2 αντιπροσώπους.
- Ομοσπονδία Σωφρονιστικών Υπαλλήλων με 4 αντιπροσώπους.
- ΠΟΥΕΝ με δύο αντιπροσώπους.

ΣΤ. Με ψήφους 3 υπέρ Κόλλια, Νικήτα, Δεληγιάννη και 2 κατά, Μητρόπουλου - Γρατσάνη για τη συμμετοχή της ΠΟΣΕΥΠΙΚΑ με 9 αντιπροσώπους.

Ζ. Με ψήφους 3 υπέρ (Κόλλιας, Νικήτας, Δεληγιάννης) λόγω υπέρθεσης δικαστικής απόφασης και 2 κατά (Μητρόπουλου, Γρατσάνη) για τη συμμετοχή της ΠΟΠΟΚΠ με 9 αντιπροσώπους.

Σύνολο ομοσπονδιών 45, με 620 αντιπροσώπους με απαραίτητη προϋπόθεση οι ομοσπονδίες αυτές να είναι οικονομικά τακτοποιημένες".

Να προσθέσω και ένα άλλο στοιχείο από το 1983 το 25ο συνέδριο σύνεδροι 256, φυσικά ψηφίσαντα μέλη 96.000. Το 1986 440 σύνεδροι και ψηφίσαντα μέλη 165.000.

Στο 27ο συνέδριο το 1989, 540 σύνεδροι 202.000 ψηφίσαντα φυσικά μέλη.

Στο 28ο συνέδριο το 1992 629 σύνεδροι, 235.533 φυσικά μέλη και 55 ομοσπονδίες.

Στο 29ο συνέδριο 592 σύνεδροι, 226.177 φυσικά μέλη και 55 ομοσπονδίες.

Στο σημερινό συνέδριο μέχρι αυτή τη στιγμή είναι 45 ομοσπονδίες με αριθμό σωματείων 1195, αριθμός ψηφισάντων μελών 235.103 και όπως είπα αριθμός συνέδρων 620. Ευχαριστώ.

Είναι και κάποιες ομοσπονδίες από τις οποίες έρχονται ακόμα πρακτικά. Είναι η ΟΣΥΕ με 1 αντιπρόσωπο. Υπάρχουν και κάποιες ομοσπονδίες που ακόμα γίνεται ο έλεγχος των παραστατικών».

Πρόεδρος
συνεδρίου

«Έγινε η έκθεση από το γραμματέα της επιτροπής για τον έλεγχο των νομιμοποιητικών στοιχείων των αντιπροσώπων.

Εκείνο που ερωτάται το συνέδριο είναι: Υπάρχουν προβλήματα σε σχέση με την έκθεση νομιμοποίησης που θα πρέπει να συζητηθούν.

Η πρότασή μου είναι στο βαθμό που υπάρχουν προβλήματα να διατυπωθούν, να ακουστούν, να συζητηθούν, να κλείσουμε όσο πιο γρήγορα και πιο αποτελεσματικά γίνεται τη διαδικασία της νομιμοποίησης. Πριν επικυρώσουμε την έκθεση νομιμοποίησης θα πρέπει να συζητηθούν αυτά τα προβλήματα.

Υπάρχουν κατ' αρχήν διευκρινιστικές ερωτήσεις προς την επιτροπή; Παρακαλώ να διατυπωθούν».

Νώντας Λαμπρακάκης	<p>«Από την ανακοίνωση που έκανε ο γραμματέας της επιτροπής νομιμοποίησης, ο συνάδελφος ο Γιάννης ο Νικήτας διαπιστώνουμε ότι στη ΠΟΕ ΟΤΑ έχει νομιμοποιηθεί ένας αντιπρόσωπος λιγότερος.</p> <p>Θέλουμε να ρωτήσουμε να μας διευκρινίσει η επιτροπή, για ποιο λόγο έχει κοπεί ο αντιπρόσωπος και δεύτερο, εάν για τον ίδιο λόγο έχουν κοπεί και άλλοι αντιπρόσωποι, από άλλους χώρους.</p> <p>Δεν ξέρω πώς είναι η διαδικασία πρόεδρε. Μια διαδικαστική πρόταση θέλω να κάνω και να μου την απαντήσεις εσύ.</p> <p>Εάν θα κινηθούμε με τη πάγια διαδικασία που χρησιμοποιούμε στα συνέδρια. Δηλαδή, αν θα νομιμοποιηθούν όλοι οι οποίοι ομόφωνα έχουν προταθεί από την επιτροπή νομιμοποίησης και τη συνέχεια μία - μία οργάνωση για την οποία υπάρχει μειοψηφία. Αυτό συνήθως ακολουθούσαμε στα άλλα συνέδρια.</p> <p>Το δεύτερο που θέλω να ρωτήσω είναι το εξής: Δεν είναι ερώτηση προς την επιτροπή νομιμοποίησης, είναι ερώτηση ίσως προς το προεδρείο και προς το σώμα.</p> <p>Ο αριθμός, ο οποίος ανακοινώθηκε από την κάθε οργάνωση είναι και ο οριστικός ή στη συνέχεια εάν κάποιες οργανώσεις φέρνουν κάποια άλλα χαρτιά και επί πλέον στα προηγούμενα προσθέτουμε και άλλον έναν και άλλους δύο κ.λ.π.;</p> <p>Και το τρίτο ερώτημα. Αυτονόητα νομίζω, ότι θα μπορέσουμε να πάρουμε το λόγο στη συνέχεια τα μέλη της επιτροπής, αλλά και άλλοι σύνεδροι, για να διαφωτίσουμε το σώμα, γύρω από τις τυχόν μειοψηφίες μας και την αντίληψη την οποία κινηθήκαμε. Νομίζω, ότι αυτό είναι αυτονόητο».</p>
Α. Τσιριγώτης	<p>«Στη συνέχεια των παρατηρήσεων του Ανδρέα ήθελα να πω το εξής: Διαδικαστικά είναι σκόπιμο πρόεδρε, οι μειοψηφίες, οι όποιες μειοψηφίες στα πλαίσια της επιτροπής νομιμοποίησης να προταχτούν, να εξηγήσουν για ποιο λόγο μειοψηφήσαν, έτσι ώστε το σώμα να έχει μία τουλάχιστον σφαιρική εικόνα των αντιρροήσεών τους κατ' αρχήν, τώρα δηλαδή.</p> <p>Συμφωνώ με τις δύο παρατηρήσεις που έκανε ο Ανδρέας προηγουμένως».</p>
Ι. Περχήφανος	<p>«Ήθελα και εγώ να ρωτήσω την επιτροπή νομιμοποίησης, ή το γραμματέα αυτής της επιτροπής να μας πει γιατί από την ΠΟΣΕ ΙΚΑ νομιμοποιήθηκαν 17 σύνεδροι, ενώ έπρεπε να έχουν νομιμοποιηθεί 18.</p> <p>Και εγώ για τους ίδιους λόγους που και ο συνάδελφος ο Νώντας ο Λαμπρακάκης είπε θα ήθελα να ακούσω τους λόγους, για τους οποίους δεν νομιμοποιήθηκε ο σύνεδρος μας και εάν οι ίδιοι αυτοί λόγοι που δεν νομιμοποίησαν το δικό μας σύνεδρο, χρησιμοποιήθηκαν σε άλλες ομοσπονδίες».</p>
Πρόεδρος	<p>«Παρακαλώ να δοθούν απαντήσεις».</p>
Κ. Κόλλιας	<p>«Ξεκινώ από την εύκολη απάντηση. Όπως προέκυψε και από αυτά που είπε ο συνάδελφος ο Νικήτας υπάρχουν συγκεκριμένες εκκρεμότητες σε κάποιες ομοσπονδίες</p>

που τις ξέρουμε και όπου περιμένουμε μερικά πρόσθετα στοιχεία.

Περιμένουμε δύο πρακτικά από την ΠΟΕ ΟΤΑ, γιατί υπάρχει ένα ατελές πρακτικό και δεν αποδεικνύεται μια θητεία. Θα έλθουν κάποια στιγμή. Επομένως θα ολοκληρωθεί η διαδικασία της ΠΟΕ ΟΤΑ.

Περιμένουμε από την ομοσπονδία του Υπουργείου Γεωργίας κάποια διευκρίνιση για ένα συγκεκριμένο πρακτικό. Και είχαμε αποφασίσει στην επιτροπή, ότι μέσα στο χρόνο της νομιμοποίησης, εφ' όσον έλθουν αυτά τα συμπληρωματικά και διευκρινιστικά έγγραφα θα νομιμοποιηθούν κανονικά οι ομοσπονδίες.

Όσον αφορά για το συνάδελφο του ΙΚΑ υπήρξε μια ομόφωνη απόφαση, δεν μπορούσε να γίνει και διαφορετικά, αφού έχουν λήξει οι θητείες συγκεκριμένων συνδικαλιστικών οργανώσεων και συνεπώς δεν μπορεί να προσμετρηθεί στο σύνολο των ψηφισάντων ο αριθμός των οργανώσεων αυτών.

Υπό αυτήν την έννοια υπήρξαν κάποια σωματεία που είχε λήξει η θητεία τους και επομένως δεν συμπεριελήφθη ο αριθμός των ψηφισάντων.

Όσον αφορά το πώς θα προχωρήσουμε στη νομιμοποίηση, υπάρχει μια πάγια τακτική και αυτή θα πρέπει να ακολουθήσουμε και τώρα. Υπάρχει η συγκεκριμένη συνολική πρόταση της επιτροπής νομιμοποίησης η οποία ούτε να διασπαστεί μπορεί, ούτε πρέπει να διασπαστεί. Συνεπώς συνολικά θα μπει σε ψηφοφορία».

Πρόεδρος

«Σε σχέση με το διαδικαστικό ζήτημα που μπήκε εκείνο που θέλω να επισημάνω, είναι ότι η επιτροπή νομιμοποίησης είναι ένα όργανο και έχει πάρει κάποιες αποφάσεις. Στα όργανα οι αποφάσεις παίρνονται ή ομόφωνα ή κατά πλειοψηφία. Δεν παύουν βέβαια ούτε στη μία περίπτωση, ούτε στην άλλη να είναι έγκυρες αποφάσεις.

Από την άλλη πλευρά το συνέδριο έχει όλο το δικαίωμα να κρίνει τις αποφάσεις και αυτό βέβαια το δικαίωμα κανένας δεν μπορεί να του το αμφισβητήσει ή να του το αφαιρέσει.

Επομένως, μπορούν να κριθούν οι αποφάσεις της επιτροπής νομιμοποίησης στο συνέδριο. Σε κάθε περίπτωση στο βαθμό που η επιτροπή δεν αλλάζει την εισήγησή της, τη θέση της θα μπει αυτή σε ψηφοφορία ως έχει και στη συνέχεια εάν χρειαστεί θα μούνε σε ψηφοφορία και οποιεσδήποτε άλλες προτάσεις.

Αυτή είναι μια κλασική διαδικασία. Εκείνο που θα πρότεινα εγώ, για να μη χάσουμε πράγματι χρόνο και νομίζω, ότι τον χρειαζόμαστε όλοι μας, είναι να γίνουν όσο πιο συμπυκνωμένα γίνεται, οι προτάσεις και να προχωρήσουμε στις ψηφοφορίες».

Η. Βρεττάκος

«Νομίζω, συνάδελφοι, ότι το προεδρείο μετά από τη πρόταση της πλειοψηφίας της επιτροπής νομιμοποίησης μας οδηγεί και σε κάτι πρωτόγνωρο σ' ότι αφορά τις διαδικασίες νομιμοποίησης του συνεδρίου.

Κατά κανόνα πρέπει να υπάρχουν ομόφωνες αποφάσεις. Κατά κανόνα λέω και η παράδοση στα δικά μας τα συνέδρια και αρκετοί από μας θυμόμαστε τα προηγούμενα συνέδρια όπου είχαμε ακολουθήσει μια διαφορετική διαδικασία.

Όπου υπήρχαν ομόφωνες αποφάσεις, αυτές οι αποφάσεις έμπαιναν στο σώμα,

επικυρώνοντουσαν ή όχι, υπήρξε νομιμοποίηση του σώματος και αυτοί οι σύνεδροι που είχαν νομιμοποιηθεί αποφάσισαν για τις άλλες περιπτώσεις.

Η πρόταση που σημαίνει, έρχονται όλες οι οργανώσεις με τις πλειοψηφίες και τις μειοψηφίες, έχει σαν στόχο, αφ' ενός μεν να παγιεύσει την ψήφο κάποιων συναδέλφων, αφ' ετέρου να οδηγήσει σε μια ενιαία αντιμετώπιση τους συναδέλφους κατά την ψηφοφορία.

Γιατί όπως θα διαπιστώσετε, αντιμετωπίζει ανόμοια πράγματα με τον ίδιο τρόπο. Άλλο είναι το πρόβλημα που μπορεί να υπάρχει στην α' οργάνωση, άλλο το πρόβλημα στη β' οργάνωση.

Πρέπει λοιπόν, το προεδρείο του συνεδρίου να δώσει τη δυνατότητα στο σύνεδρο να τοποθετηθεί ξεχωριστά με βάση τα προβλήματα που έχουν οι οργανώσεις.

Υπάρχουν οργανώσεις που αμφισβητούνται τυπικά και ουσιαστικά, οργανώσεις που μπορεί να έχουν τυπικά προβλήματα, πρέπει λοιπόν, να υπάρξει η δυνατότητα σε κάθε σύνεδρο να τοποθετηθεί ξεχωριστά για κάθε οργάνωση.

Με αυτή την έννοια και με αυτό τον προβληματισμό πιστεύω, πρέπει να γίνει νομιμοποίηση όσων οργανώσεων η επιτροπή προτείνει ομόφωνα, εφ' όσον δεν υπάρχουν ενστάσεις από πλευράς των συνέδρων.

Στη συνέχεια για κάθε οργάνωση θα μπούμε στη διαδικασία της ξεχωριστής ψηφοφορίας και το προεδρείο να επιλέξει εάν η συζήτηση θα γίνει ξεχωριστή ή ενιαία. Νομίζω, ότι μπορεί να υπάρξει χρόνος για να γίνει ξεχωριστή συζήτηση. Αυτό δεν θα είναι σε βάρος των εργασιών του συνεδρίου.

Έτσι και αλλιώς το συνέδριο εκλογικό έχει καταστήσει».

Ν. Λαμπρακάκης

«Συνάδελφοι, εγώ προτείνω πριν μπούμε στην ουσία της συζήτησης για τη νομιμοποίηση και προκειμένου να μπορέσουμε να τοποθετηθούμε τουλάχιστον σ' ότι αφορά στην ΠΟΕ ΟΤΑ, της οποίας είμαι πρόεδρος, να διαβαστεί η μειοψηφία. Θα έλεγα για όλες τις περιπτώσεις. Για μας είναι ανάγκη αυτό, να διαβαστεί δηλαδή, η μειοψηφία που υπήρξε στη νομιμοποίηση των αντιπροσώπων της ομοσπονδίας μας. Για να μπορέσουμε να τοποθετηθούμε στη συνέχεια για το εάν καλώς ή κακώς έγινε μερικώς το πρακτικό δεκτό και όχι στο σύνολό του».

Θ. Αγαπητός

Νομίζω, ότι είναι πολύ λογική η πρόταση που λέει ότι δεν μπορεί να ψηφιστεί η εισήγηση της επιτροπής νομιμοποίησης στο σύνολο.

Γιατί εάν ψηφιστεί δεν μπορούμε να μπούμε στη συνέχεια στη λογική του να συζητήσουμε επί μέρους προτάσεις ή διαφωνίες που υπάρχουν.

Δεν είναι δυνατόν δηλαδή και είναι αντιφατικό αυτό, από τη μια στιγμή να σηκώσουμε το χέρι μας και να υποστηρίζουμε τις ομόφωνες αποφάσεις που υπάρχουν από μεριάς της επιτροπής νομιμοποίησης και στη συνέχεια αφού δεν ακουστούν για ποιους λόγους υπάρχουν οι μειοψηφίες και δεν ενημερωθεί το σώμα, είναι βέβαιο, ότι δεν μπορούμε να καταλήξουμε, έχοντας υπόψη μας, το τι ακριβώς συνέβη, ποιες είναι οι διαφωνίες, ποια είναι τα διαφορετικά στοιχεία, που έχει το κάθε ένα μέλος της επιτροπής και γι' αυτούς τους λόγους έχει και αρνητική ψήφο, γι' αυτό πιστεύουμε, ότι

- θα πρέπει να πάνε, πέραν από τις ομόφωνες αποφάσεις, οι υπόλοιπες μία - μία (...).».
- Πρόεδρος «Συνάδελφοι, δεν πρέπει να φτάσουμε στο σημείο όπου, όπως σε πολύ παλιά συνέδρια συνέβαινε, θα φτάσουμε στην τελευταία ημέρα του συνεδρίου, χωρίς να έχουν νομιμοποιηθεί οι αντιπρόσωποι.
- Δεν λέω ότι είναι απλό το ζήτημα της νομιμοποίησης. Είναι δύσκολο. Έχει σχέση με πράγματα, που τα ξέρουμε όλοι μας, αλλά θα πρέπει να υπάρξει μια άμβλυνση των όποιων αντιθέσεων και στάσεων από όλες τις πλευρές για να προχωρήσουμε.
- Εγώ εκείνο που προτείνω-νομίζω, ότι είναι και θέση της πλειοψηφίας του προεδρείου-είναι το εξής: Από τη συζήτηση που έγινε φάνηκε ότι θα πρέπει να ανοίξουμε ένα γύρο τοποθετήσεων. Θα ανοίξει λοιπόν, διαδικασία συζήτησης με βάση τη πρόταση που ακούστηκε, την έκθεση και με βάση τις θέσεις που έχουν διατυπωθεί από τους συνέδρους.
- Θα γίνει λοιπόν, η συζήτηση. Στο τέλος όμως, δεν μπορούμε να πάμε παρά σε ενιαία ψηφοφορία με βάση τη σχετική πρόταση της επιτροπής. Δεν μπορούμε να την αγνοήσουμε τη πρόταση της επιτροπής, όπως τελικά θα κατατεθεί».
- Γ. Νικήτας «Συνάδελφοι, θα πρέπει για τη συνέχεια να εξουσιοδοτήσει το σώμα την επιτροπή νομιμοποίησης για τις ομοσπονδίες που προσκομίζουν συμπληρωματικά στοιχεία εδώ, έτσι ώστε να μην ερχόμαστε κάθε τόσο στο σώμα, για νομιμοποίηση στοιχείων.
- Και δεύτερο προτείνω, όσοι είναι νομιμοποιημένοι και όπου υπάρχει αμφισβήτηση να τεθεί η αμφισβήτηση ξεχωριστά για συζήτηση. Π.χ. στην ΠΟΕ ΟΤΑ που υπάρχει πρόβλημα για ένα σύνεδρο, δεν μπορεί να είναι εκτός διαδικασίας οι 72.
- Επομένως εκείνο που μένει για την ΠΟΕ ΟΤΑ είναι εάν θα εκπροσωπηθεί με 72 ή με 73. Οι 72 θα είναι εξ αρχής νομιμοποιημένοι. Υπάρχει αμφισβήτηση για 7 αντιπροσώπους διαπαραταξιακά σε σύνολο 620 συνέδρων».
- Πρόεδρος «Αυτή είναι και η πρόταση. Συζητάμε τις όποιες επιφυλάξεις ή αντιρρήσεις υπάρχουν σε σχέση με την εισήγηση της επιτροπής νομιμοποίησης. Γι' αυτό και διάβασα το Καταστατικό».
- Η. Βρεττάκος «Υπήρξε διαδικαστική πρόταση που λέει μία - μία. Τέρμα τα πραξικοπήματα».
- Ν. Λαμπρακάκης «Λοιπόν, συνάδελφοι κατ' αρχήν πρέπει να συγκροτήσουμε σώμα, το οποίο σώμα στη συνέχεια θα λειτουργήσει για όλα τα ζητήματα που προκύπτουν μέσα στο συνέδριο.
- Είναι λοιπόν, αναγκαίο-αυτή είναι η πάγια διαδικασία-να δούμε με τους αντιπροσώπους, οι οποίοι δεν έχουν κανένα πρόβλημα, μία - μία οργάνωση χωριστά από αυτές που έχουν κάποιο πρόβλημα. Αυτή είναι η πάγια διαδικασία. Εντάξει;
- (...).».

Κ. Κόλλιας

«Συνάδελφοι προσέξτε. Τίθεται κατά τη συνήθη πρακτική το συνέδριο σε διλήμματα τα οποία δεν υπάρχουν.

Το ερώτημα ποιο σώμα θα αποφασίσει είναι ένα ψευτοδίλημα, γιατί υπήρχε θεωρητικά. Αφού μιλάμε θεωρητικά πιθανότητα σε όλους να υπάρχει μια αμφισβήτηση.

Αλλά εγώ ερωτώ το κλασικό ερώτημα. Ποιοι είναι εκείνοι αυτή τη στιγμή που θεωρούν τους εαυτούς τους νομιμοποιημένους και οι οποίοι θα νομιμοποιήσουν τους ομόφωνα προτεινόμενους για νομιμοποίηση.

Μη μπλέκουμε με ψευτοδίληματα το συνέδριο. Η διαδικασία την οποία λείει το καταστατικό και η οποία εφαρμόζεται είναι οι εξής: Υπάρχει η διαδικασία νομιμοποίησης από την επιτροπή νομιμοποίησης.

Η έκθεση αυτή υποβάλλεται στο συνέδριο. Ουσιαστικά από την ώρα που έχει υποβληθεί η έκθεση της επιτροπής νομιμοποίησης θεωρείται-διότι εάν δεν το θεωρήσουμε αυτό όλα τα συνέδρια είναι μετέωρα-θεωρείται, ότι όσους έχει νομιμοποιήσει η επιτροπή αποτελούν κατ' αρχήν το σώμα του συνεδρίου το οποίο θα συζητήσει και θα αποφασίσει.

Από εκεί και πέρα, από τη διαδικασία της συζήτησης, θα προκύψει τώρα, ότι κακώς η επιτροπή νομιμοποίησε το Κόλλια και πρέπει να τον αποβάλλει. Διαφορετικά σώμα δεν υπάρχει.

Κατ' αρχήν λοιπόν, το σώμα συγκροτείται. Αυτό είναι πάγια τακτική. Εάν δεν γίνει αυτό, ποιος θα ψηφίσει υπέρ της ομόφωνης πρότασης. Ποιος; Ερώτημα απλό συνάδελφοι. Ποιος θα ψηφίσει και θα νομιμοποιήσει τους ομόφωνους. Ποιο σώμα;

Άρα ό,τι προτείνει η επιτροπή αποτελεί κατ' αρχήν το σώμα του συνεδρίου. Αυτό το σώμα συζητά και αποφασίζει εάν θα πρέπει να αποβληθούν κάποιου, ή να μην αποβληθούν».

Πρόεδρος

«Νομίζω, ότι θα βοηθήσει να τοποθετηθεί ένας από κάθε παράταξη».

Ιλεάνα Σακά

«Συναδέλφισσες και συνάδελφοι θέλω να επισημάνω κάτι. Ερχόμαστε εδώ να ξεκινήσουμε ένα συνέδριο που θα τελειώσει τη Πέμπτη και ξεκινάμε δυστυχώς με την αντιπαράθεση που υπήρξε στην επιτροπή πληρεξουσίων και οι υπόλοιποι που αποτελούμε το σώμα, δεν καταλαβαίνουμε γιατί γίνεται και ο καβγάς.

(...)

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι πρέπει να καταλάβουμε όλοι εδώ σήμερα, γιατί γίνεται αυτή η αντιπαράθεση, για να μπορούμε και να ψηφίσουμε.

Ένα ζητούμενο είναι λοιπόν, ότι η επιτροπή πληρεξουσίων για κάποιο μεγάλο αριθμό αντιπροσώπων ψήφισε ομόφωνα.

Αυτός λοιπόν, ο μεγάλος αριθμός των αντιπροσώπων, που από την επιτροπή ομόφωνα αποφασίστηκε, πρέπει και εμείς εδώ να αποφασίσουμε, ότι θα αποτελέσει το σώμα που θα έλθει μετά να δει, εκεί που υπάρχουν αμφισβητήσεις μία - μία τις

ομοσπονδίες, εάν θα τις κάνει δεκτές στο συνέδριο ή όχι.

Είναι αντικαταστατικό και εάν θέλετε έξω από τις διαδικασίες που προβλέπει ο 1264 του '82.

Αυτό που ακούγεται εδώ, ότι συνολικά καταψηφίζουμε και θα υποχρεωθούμε και για τους ομόφωνα και γι' αυτούς που είναι με επιφυλάξεις να τους ψηφίσουμε, δεν είναι σωστό. Οι άνθρωποι δηλαδή, που δεν θα θέλουν να ψηφίσουν μέχρι την τελευταία στιγμή αυτούς που αμφισβητούν γιατί θα κληθούν μέσα στο σύνολο να ψηφίσουν.

Λοιπόν, πρώτα επικυρώνονται οι ομόφωνες αποφάσεις και μετά πάμε μία - μία στα αμφισβητούμενα και ψηφίζουμε μία - μία οργάνωση».

A. Μητρόπουλος

«Επειδή με το διαδικαστικό ερώτημα που έβαλα ανέκλυψε μια συζήτηση, επιχειρείται να ανατραπεί η παράδοση της λειτουργίας της ΑΔΕΔΥ στα συνέδριά της. Δεν πειράζει.

Με τη πρόταση που κάνει ο Πρόεδρος ηθελημένα ή αθέλητα συνεχίζει μια λογική λειτουργίας της επιτροπής νομιμοποίησης των αντιπροσώπων που θα την πούμε στην πορεία. Ηθελημένα ή αθέλητα.

Ποιος είναι ο στόχος της πρότασης; Ένας άνθρωπος, ο οποίος συμφωνεί στις 40, στις 50, οργανώσεις, αλλά έχει μία διαφωνία στη μία, όταν ψηφίσει πακέτο, τι θα ψηφίσει;

Επιχειρείται, όμως, να ψηφίσουμε πακέτο, ώστε να συμψηφίσουμε ανόμοια πράγματα. Συμψηφισμοί, οι οποίοι έγιναν και μέσα στην επιτροπή νομιμοποίησης και θα τους πούμε αργότερα.

Όσο για τα νομικά του κυρίου Κόλλια, που εάν ανατρέξετε στα πρακτικά των προηγούμενων συνεδρίων, πιθανόν να δείτε τελείως διαφορετικές τοποθετήσεις, έχει αυτή την ικανότητα να μεταμορφώνεται. Αυτή την εποχή συγκεκριμένα είναι ΠΑΣΟΚ».

N. Ρουmeliώτης

«Συνάδελφε Πρόεδρε του συνεδρίου, επειδή δεν φαίνεται να ξεκινήσαμε καλά, θα ήθελα να διαφυλάξετε το να πάμε καλά από εδώ και πέρα. Αλλά για να το διαφυλάξουμε αυτό αγαπητέ συνάδελφε πρόεδρε, πρέπει να εξασφαλίσει το προεδρείο την ισότιμη παρέμβαση και παρουσία. Διότι όλοι εδώ είμαστε απερχόμενοι.

Η επιτροπή εισηγείται στο συνέδριο. Δεν αποφασίζει, ούτε μπορεί να διακόψει οποιοσδήποτε Κόλλιας τις διαδικασίες. Το ισότιμο λοιπόν, της συμμετοχής είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της δημοκρατικής λειτουργίας του συνεδρίου.

Επί της ουσίας της δημοκρατικής πρότασης, συνάδελφε πρόεδρε γεννάται το εξής ερώτημα. Πότε έχουμε διαπιστώσει επί πλήρους ομοφωνίας, ότι δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένσταση; Αφού δεν υπάρχει και είναι διαπαραταξιακή η συγκρότηση της επιτροπής, μπορεί να υπάρξει αμφισβήτηση από το σώμα. (...)

Και εγώ ερωτώ. Όταν εγώ συμφώνησα σε εβδομήντα ομοσπονδίες και σε δύο, τρεις για ουσιαστικούς λόγους έχω ένσταση, δεν θα πρέπει το σώμα επί των ενστάσεων και επί της παρουσίας των δεδομένων να ενημερωθεί;

Γιατί εάν μου βάλεις εμένα να ψηφίσω, δες σε τι δίλημμα με βάζεις συνάδελφε πρόεδρε.

Να συμφωνώ στη νομιμοποίηση των εβδομήντα ομοσπονδιών, να έχω ενστάσεις για τρεις και να (...) να μην ξέρω τι θα κάνω στη διάρκεια της ψηφοφορίας.

Είναι λοιπόν, απαιτούμενο και πάντα έτσι προχωράμε, να διαφυλάξετε την ισότητα της παρουσίας και συμμετοχής όλων των συνέδρων. Εγώ δεν έχω μπροστά μου μέλη ούτε της Εκτελεστικής Επιτροπής, ούτε του Γενικού Συμβουλίου πλέον, γιατί είμαστε όλοι απερχόμενοι και θα εκλεγούμε, όσοι εκλεγούμε από το νέο όργανο.

Και το δεύτερο. Μη βάζετε διλήμματα για ψηφοφορίες. Γιατί ορισμένες φορές, οδηγούμε σε αρνητική ψήφο, ανθρώπους που μπορεί να έχουν σ' ένα σημείο, μόνο επιφύλαξη.

Να διευκρινιστούν λοιπόν, οι επιφυλάξεις, να ενημερωθεί το σώμα και να ψηφίσουμε, αφού δεχθούμε τους ομόφωνα, μία προς μία τις υπόλοιπες περιπτώσεις.

(...)

Π. Κεφαλληνός

«Συνάδελφοι, γύρω από αυτή τη κουβέντα που άνοιξε στο συνέδριο υπάρχουν δύο ζητήματα. Το ένα είναι επί της ουσίας και ένα επί της διαδικασίας.

Η ουσία βέβαια δεν φαίνεται εδώ μέσα, είναι πίσω από τις κουρτίνες. Παίζονται κουκιά.

Αυτοί οι επτά ή οκτώ αντιπρόσωποι μπορούν να διαμορφώσουν, πιθανά, εγώ δεν τα ξέρω, στην Εκτελεστική και στο Γενικό Συμβούλιο, διάφορες συμμαχίες. Το πρώτο είναι αυτό και αυτό κρύβεται από τους συνέδρους.

Το δεύτερο τώρα, όσον αφορά το θέμα της διαδικασίας. Εδώ πρέπει να μπούνε σε αυτούς που είναι εδώ σήμερα, οι ομόφωνες προτάσεις, αποφάσεις της επιτροπής, να νομιμοποιήσουμε εάν το συνέδριο αποφασίσει, οι σύνεδροι εδώ, ότι γινόμαστε σώμα με αυτές τις ομόφωνες προτάσεις και να μπει διαδικαστικά μετά μία - μία ψηφοφορία για τις ομοσπονδίες όπου υπάρχει πρόβλημα.

Στις ομόφωνες συζητάμε; Ψηφίζουμε; Συγκροτούμαστε λοιπόν, σε σώμα και το σώμα, το οποίο θα έχει συγκροτηθεί κατ' αρχήν και έχει απαρτία θα μπει στη συζήτηση για τους υπόλοιπους συνέδρους. Αυτή είναι η διαδικασία και πρέπει να τελειώνουμε».

Α. Τσακμακίδης

«Δεν ξέρω ποια είναι η σκοπιμότητα που γίνεται αυτή η διαδικασία και μπερδεύεται ο γραμματέας με το πρόεδρο.

Διαβάζει ο πρόεδρος του Γενικού Συμβουλίου ακριβώς πώς αναπτύσσεται η διαδικασία, με βάση το καταστατικό.

Και ερωτώ ένα απλό παράδειγμα. Συμφωνούμε όλοι μαζί να επικυρώσουμε τις ομόφωνες αποφάσεις της επιτροπής και να πάρουν οι σύνεδροι κάρτα και να είναι νόμιμοι;

Και δεύτερο συμφωνούμε να προχωρήσουμε και να συζητήσουμε τις ενστάσεις;

(...)

Θ. Χρονόπουλος

«Συνάδελφοι, να ευχηθώ το 30ο συνέδριο να είναι παραγωγικό, δημιουργικό, για όλους μας και όχι μόνο εκλογικό και να κάνω δύο επισημάνσεις.

Είναι σαφέστατο από το καταστατικό, το είπε ο πρόεδρος, ποιο είναι το νομιμοποιητικό σώμα του συνεδρίου.

Νομιμοποιητικό σώμα του συνεδρίου, είναι αυτό που έρχεται από την επιτροπή νομιμοποίησης.

Έρχεται και για να μην επικρέμανται και αριθμοί και σενάρια και μάγισσες να πούμε το εξής: Ήδη με ομόφωνο τρόπο, είναι νομιμοποιημένοι 613 σύνεδροι, σε έναν αριθμό των 630 και τόσο. Μεταξύ 630, 635 και 637.

Άρα με τη λογική που θέτεις Δημήτρη, γιατί θα το βρούμε μπροστά μας και το βάζω, για το ποιοι είναι οι νομιμοποιημένοι, θα αρκούσε μία μειοψηφία, μία ψήφος στη πενταμελή επιτροπή νομιμοποίησης να μην υπάρχει συνέδριο στο διηνεκές.

Άρα ξεκαθαρίζουμε το ένα σημείο με βάση το καταστατικό. Νομιμοποιημένο είναι αυτό που έρχεται και ψηφίζουν για τα υπόλοιπα της νομιμοποίησης, αυτοί που έρχονται από την επιτροπή και υπάρχει όχι μόνο λογική, αλλά καταστατική διάταξη.

Στο δεύτερο σημείο εκτιμώ, ότι ο ελάχιστος αριθμός που δεν επηρεάζει, στα μυαλά επηρεάζει συσχετισμούς και όλα αυτά που ακούστηκαν μπορεί να τεθούν στη συζήτηση, να διαμορφωθεί αυτός ο προβληματισμός και να καθοριστεί στο τέλος η διαδικασία, για να μην μείνει τίποτε υπό σκιά».

Ε. Περουτσάας

«Πρέπει να αρχίσουμε με διαδικασίες θεσμικές, που να μη μπορεί κανείς να τις αμφισβητήσει και που θα προκύπτουν μέσα από αποφάσεις θεσμικών οργάνων.

Συνάδελφοι, ας το πάμε απλά από την αρχή. Τι έχουμε στα χέρια μας, αυτή τη στιγμή για να προχωρήσουμε; Τα πρακτικά των ομοσπονδιών, που λένε πόσοι αντιπρόσωποι έρχονται στην ΑΔΕΔΥ και την απόφαση ενός οργάνου θεσμικού που προβλέπει το καταστατικό, που λέει ότι νομιμοποιώ με την αρχή της δημοκρατίας, που είναι η πλειοψηφία, αυτούς τους συνέδρους.

Αυτή η αρχή της πλειοψηφίας είναι η βάση. Όλους τους άλλους μπορεί να τους αμφισβητήσει ο ένας της επιτροπής και ο καθένας από μας. Και εμείς μπορούμε να είμαστε μία μειοψηφία στην απόφαση της επιτροπής.

Η επιτροπή λειτουργεί με τους κανόνες της πλειοψηφίας. Πήρε αποφάσεις.

Σκεφτείτε εάν υπήρχε σκοπιμότητα και ένας μόνο της επιτροπής, ή και δύο, ή και τρεις σύμφωνα με τη σκοπιμότητα μειοψηφούσε σε μεγάλες οργανώσεις και είχαμε αυτή τη στιγμή ένα γκρουπούσκουλο να αποφασίζει για τη νομιμότητα όλων των συνέδρων. Καταλαβαίνετε δηλαδή, πού μας οδηγούν οι αποφάσεις αυτές. Και αφήστε αυτά τα υπόλοιπα. Υπάρχει το σώμα να μπούνε και οι ενστάσεις, να γίνει και η συζήτηση, αλλά δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, ούτε η επιτροπή νομιμοποίησης με τη πλειοψηφία της, ούτε τα πρακτικά εφ' όσον δεν υπάρχουν άλλες αποφάσεις του συνεδρίου».

Αν. Δεληγιάννης

«Συνάδελφοι, σαν μέλος της επιτροπής νομιμοποίησης κάθισα σε ένα τραπέζι με τη καλή διάθεση να δούμε δύο πράγματα.

Το πρώτο είναι να ενισχυθεί η συνδικαλιστική πυκνότητα. Να έλθουν δηλαδή, όσο περισσότεροι. Αυτή είναι η καλή διάθεση.

Το δεύτερο είναι με σεβασμό στις αποφάσεις των οργανώσεων μελών της ΑΔΕΔΥ, ακούσαμε και προηγουμένως, δύο συναδέλφους ομοσπονδιών μεγάλων, που έθεσαν το ζήτημα διαδικαστικά, γιατί δεν νομιμοποιήθηκε το σύνολο των αντιπροσώπων. Και σωστά το έθεσαν.

Έγιναν διαδικασίες βάσης. Εκλέχθηκαν από πρωτοβάθμια προς δευτεροβάθμια συνέδρια. Και σήμερα εδώ είμαστε κάποιοι υπαρκτοί άνθρωποι που έχουμε εκλεγεί από δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις με βάση δημοκρατικές διαδικασίες.

Τι είναι όμως το ζήτημα τώρα; Σήμερα ήλθαμε εδώ, για να ξεκινήσουμε το συνέδριο και ο στόχος είναι να πάρουμε αποφάσεις σήμερα και αύριο.

Σήμερα λοιπόν, εδώ με τη πρόταση - έκθεση της επιτροπής νομιμοποίησης το 99% του σώματος νομιμοποιείται. Αυτό είναι η αλήθεια.

Οι συνάδελφοι που διαφωνούν σε αυτό και λένε ότι πρέπει να τα βάλουμε όλα από την αρχή, μιλάνε για το 1%. Και έχουν το άγχος των τελικών εκλογικών συσχετισμών, οι οποίοι όμως θα προκύψουν τη Πέμπτη.

Θεωρώ λοιπόν, συνάδελφοι τώρα, ότι θα πρέπει να πάμε στο ξεκίνημα των διαδικασιών. Και το ξεκίνημα των διαδικασιών δεν μπορεί να είναι άλλο παρά η αποδοχή της εντολής που έχει ο καθένας από μας και σαν σύνολο, με βάση την εκλογική διαδικασία που έγινε.

Η επιτροπή νομιμοποίησης εξέτασε για σας τα χαρτιά όλων και λέει ότι το 99% είναι σωστά. Για τις διαδικασίες και τις διαφωνίες μας, να μιλήσουμε και ενιαία να αποφασίσουμε με βάση το ότι ο καθένας μιλάει για το σύνολο, αλλά έχει να πει και για τις διαφορές.

Σε τέτοια σώματα μεγάλα δεν μπορούμε να κάνουμε συζήτηση πολύ μεγάλη. Έχουμε δει στη βουλή, ότι όταν πρόκειται για τον προϋπολογισμό που έχει πάρα πολλά κονδύλια, λέει κάποιος ναι και διαφωνώ σε αυτό. Αυτό θα πούμε και εμείς σήμερα».

Π. Γρατσάνης

«Συνάδελφοι, νομίζω, ότι από όλη τη διαδικασία βγάλατε και κάποιο συμπέρασμα.

Ό,τι έγινε στο παρασκήνιο αυτές τις μέρες, προσπαθούν να μας το φέρουν και στο συνέδριο και δεν έχουν το θάρρος να μπουνε να ακολουθήσουν τη διαδικασία. Βάζουν εμένα το Γρατσάνη σε δίλημμα γι' αυτούς που έχω ψηφίσει νόμιμα, ότι είναι εντάξει για το συνέδριο, η ομόφωνη απόφαση να ψηφίσουμε αυτούς οι οποίοι έχουν κάποια προβλήματα, τα οποία θα τα πούμε. Και είναι και σοβαρά προβλήματα.

Πραγματικά εδώ πάνε χέρι - χέρι ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ, για να κρύψουν ό,τι έκαναν αυτές τις μέρες κάτω από το τραπέζι. Δεν υπάρχει αδιέξοδο συνάδελφοι. Αυτό ακολουθήσαμε και την άλλη φορά στο προηγούμενο συνέδριο.

Νομιμοποίηση των ομόφωνων αποφάσεων και στη συνέχεια μία - μία ομοσπονδία, όπου έχουμε μειοψηφήσει και όπου δεν έχουμε πάρει θέση ο κάθε σύνεδρος. Αυτό θα πρέπει να γίνει».

Πρόεδρος

«Θα ήθελα να με ακούσετε πολύ προσεκτικά, όλοι σας. Κατ' αρχήν υπάρχει ένα ζήτημα σε σχέση με την επιτροπή νομιμοποίησης.

Πρέπει να παραδεχτούμε όλοι, ότι είναι όργανο και ότι έφερε σήμερα εδώ, μια συγκεκριμένη θέση. Θέση οργάνου.

Από την άλλη πλευρά θα πρέπει να παραδεχτούμε επίσης όλοι, ότι κανένας δεν μπορεί να αφαιρέσει από κανένα σύνεδρο το δικαίωμά του, να διατυπώσει τις αμφισβητήσεις του, τις ενστάσεις του, ή προτάσεις για ψηφοφορία σε σχέση με αυτά τα ζητήματα.

Επομένως, η πρότασή μου γίνεται συγκεκριμένη και διατυπώνεται ως εξής:

1) Γίνεται συζήτηση επί των προτάσεων της επιτροπής νομιμοποίησης. Διατυπώνονται οι απόψεις και οι ενστάσεις για όλες τις περιπτώσεις, είτε είναι κατά πλειοψηφία οι αποφάσεις, είτε είναι ομόφωνες. Υπάρχει η περίπτωση κάποιος σύνεδρος να έχει διαφορετική άποψη σε σχέση με μία νομιμοποίηση ακόμα και εάν είναι ομόφωνη.

2) Γίνεται τοποθέτηση-δευτερολογία της επιτροπής νομιμοποίησης.

3) Γίνεται ψηφοφορία επί της κάθε πρότασης συγκεκριμένα.

4) Τέλος, γίνεται συνολική ψηφοφορία γι' αυτό που η επιτροπή νομιμοποίησης τελικά θα αποδεχτεί.

Αυτή νομίζω, είναι η ολοκληρωμένη πρόταση όπως καταγράφηκε, για να προχωρήσουμε επί της ουσίας. Νομίζω, ότι είναι συνθετική πρόταση και ότι δίνει τη δυνατότητα σε όλους να διατυπώσουν τις απόψεις τους.

Επειδή διατυπώνεται το ερώτημα ποιο σώμα συζητάει. Υπάρχει σώμα, συνάδελφοι. Είναι αυτοί οι οποίοι με βάση τη πρόταση της επιτροπής νομιμοποίησης θεωρούνται νομιμοποιημένοι.

Σ' ότι αφορά τη διαδικασία συζήτησης, θα τοποθετηθούν τα μέλη της επιτροπής κατ' αρχήν και θα διατυπώσουν τις απόψεις τους, για τις περιπτώσεις που μειοψήφησαν, ή γενικότερα θα διατυπώσουν τις όποιες απόψεις τους.

Στη συνέχεια θα τοποθετηθούν οι σύνεδροι και στη συνέχεια θα υπάρξει δευτερολογία. Συμφωνούμε με τη διαδικασία; Το σώμα συμφωνεί.

Αρχίζει η διαδικασία συζήτησης επί της πρότασης της επιτροπής νομιμοποίησης. Παρακαλώ ποιοι θέλουν να τοποθετηθούν»;

Αρχαιρείες

Η σύνθεση των νέων διοικητικών οργάνων της ΑΔΕΔΥ (Γενικό Συμβούλιο, Εκτελεστική Επιτροπή, Ελεγκτική Επιτροπή,) που προήλθαν από τις αρχαιρείες του 30ου Τακτικού Συνεδρίου έχει ως εξής:

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

***Οι 85 Γενικοί
Σύμβουλοι***

1. ΑΓΚΑΒΑΝΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (ΕΣΑΚ - ΔΟΕ)
2. ΑΔΑΜΑΚΗ ΕΥΑ (ΠΑΣΚ - ΟΤΥΕ)
3. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ (ΔΑΚΕ-ΠΟΕΔΗΝ)
4. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ (ΔΑΚΕ- ΠΟΣΕΥΠΙΚΑ)
5. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ (ΔΑΚΕ-ΠΟΕ-ΔΟΥ)
6. ΑΚΖΩΤΗ - ΜΟΡΑΛΗ ΣΟΥΛΑ (ΕΣΑΚ - ΟΣΥΠΑ)
7. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ (ΠΑΣΚ - ΟΣΥΠΑ)
8. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
9. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ (ΔΑΚΕ-ΟΛΜΕ)
10. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΤΑΣΟΣ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
11. ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ ΛΙΛΙΚΑ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
12. ΒΛΑΧΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ (ΔΑΚΕ-ΠΟΕΔΗΝ)
13. ΒΛΗΣΙΔΟΥ - ΔΡΟΣΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ (ΔΑΚΕ-ΟΛΜΕ)
14. ΒΟΡΤΕΛΙΝΟΣ ΜΠΑΜΠΗΣ (ΕΣΑΚ - ΠΟΕ-ΟΤΑ)
15. ΒΟΥΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (ΔΑΚΕ-ΔΟΕ)
16. ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ ΗΛΙΑΣ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΜΒ.- ΠΟΣΥΠ)
17. ΓΕΡΟΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ (ΕΣΑΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
18. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΟΜΥΛΕ)
19. ΓΚΕΚΑ ΜΑΡΘΑ (ΠΑΣΚ - ΟΡΓΑΝ. ΚΑΠΝΟΥ)
20. ΓΚΙΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
21. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΣΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
22. ΔΟΛΓΥΡΑΣ ΗΛΙΑΣ (ΠΑΣΚ - ΥΠ. ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ)
23. ΖΥΓΟΥΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΔΑΚΕ-ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
24. ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ (ΕΣΑΚ - ΔΟΕ)
25. ΖΩΤΟΣ ΝΙΚΟΣ (ΕΣΑΚ - ΔΟΕ)
26. ΗΛΙΑΚΗ ΒΑΓΓΕΛΙΩ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
27. ΚΑΛΥΒΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
28. ΚΑΜΠΕΛΗ ΒΑΝΑ (ΔΑΚΕ-ΠΟΕ-ΟΤΑ)
29. ΚΑΤΡΙΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΣΚ - ΟΛΜΕ)
30. ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (ΣΥΣΠ/ΣΕΙΣ -ΠΟΕ-ΟΤΑ)
31. ΚΙΚΑΣ ΣΤΕΡΓΙΟΣ (ΔΑΚΕ-ΠΟΕΔΤΠ/ΑΕΙ)
32. ΚΙΤΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΟΑΕΔ)
33. ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΣΕ/ΙΚΑ)

34. ΚΟΛΛΙΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ (ΔΑΚΕ-ΟΔΥΕ)
35. ΚΟΝΤΟΜΗΤΣΟΣ ΣΠΥΡΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
36. ΚΟΥΡΥΦΙΔΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
37. ΚΟΥΤΡΟΥΜΑΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΠΟΚΠ)
38. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ/ΔΟΥ)
39. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΕΛΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
40. ΚΡΟΥΣΤΑΛΛΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ (ΕΣΑΚ - ΟΛΜΕ)
41. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡ.- ΔΟΕ)
42. ΛΑΜΠΡΑΚΑΚΗΣ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ/ΟΤΑ)
43. ΛΟΝΤΟΣ ΜΠΑΜΠΗΣ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΜΒ.- ΟΛΜΕ)
44. ΛΥΤΡΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
45. ΜΑΚΡΥΠΙΔΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ/ΔΟΥ)
46. ΜΑΛΑΓΑΡΗΣ ΘΟΔΩΡΟΣ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΜΒ.- ΟΛΜΕ)
47. ΜΑΛΤΕΖΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ (ΔΑΚΕ/ΠΟΜΔΥ/ΥΕΘΑ)
48. ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
49. ΜΕΘΩΝΙΟΥ ΛΕΤΤΑ (ΕΣΑΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
50. ΜΠΑΤΣΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ/ΔΟΥ)
51. ΜΠΟΥΡΑΣ ΝΙΚΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
52. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΟΛΜΕ)
53. ΝΙΚΗΤΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ-ΟΤΑ)_
54. ΝΟΝΑΣ ΗΛΙΑΣ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
55. ΝΤΟΥΣΚΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΔΑΚΕ-ΔΟΕ)
56. ΝΤΡΙΒΑΛΑΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ-ΟΤΑ)
57. ΞΕΝΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (ΔΑΚΕ-ΔΟΕ)
58. ΠΑΙΔΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (ΔΑΚΕ-ΔΟΕ)
59. ΠΑΛΑΝΤΖΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΣΥΠΠΟ)
60. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΟΥΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΔΑΚΕ-ΟΛΜΕ)
61. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΩΣΤΑΣ (ΠΑΣΚ - ΟΛΜΕ)
62. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΣ ΣΠΥΡΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
63. ΠΑΡΠΟΥΔΗΣ ΝΙΚΟΣ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΜΒ.- ΟΛΜΕ)
64. ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΣΕ/ΙΚΑ)
65. ΠΕΡΟΥΤΣΕΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ (ΔΑΚΕ-ΠΟΓΕΔΥ)
66. ΠΙΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΟΥΛΑ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ/ΟΤΑ)
67. ΠΟΚΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
68. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΘΩΜΑΣ (ΔΑΚΕ-ΔΟΕ)
69. ΡΙΖΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ)
70. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΣ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΜΒ.- ΠΟΜΗΔΟ)
71. ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ (ΔΑΚΕ-ΟΤΥΕ)
72. ΣΑΚΚΑ ΙΛΕΑΝΑ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΜΒ.- ΠΟΕΔΗΝ)
73. ΣΟΥΛΕΛΕΣ ΧΡΗΣΤΟΣ (ΠΑΣΚ - ΥΠ. ΕΜΠΟΡΙΟΥ)
74. ΣΠΑΝΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΑ (ΑΥΤΟΝ. ΠΑΡΕΜΒ.- ΠΟΕ-ΔΟΥ)

75. ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΚΩΣΤΑΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
76. ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ (ΔΑΚΕ-ΟΜΕ-ΟΤΑ)
77. ΤΡΑΣΤΑΝΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ (ΠΑΣΚ - ΟΔΥΕ)
78. ΤΣΑΓΔΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ (ΔΑΚΕ-ΠΟΕΔΗΝ)
79. ΤΣΑΜΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ (ΔΑΚΕ-ΥΠ. ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ)
80. ΤΣΑΤΣΑΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ΠΑΣΚ - ΠΟΕΔΗΝ)
81. ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ (ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ -ΟΛΜΕ)
82. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (ΔΑΚΕ-ΔΟΕ)
83. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ (ΠΑΣΚ - ΔΟΕ)
84. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ (ΠΑΣΚ - ΟΛΜΕ)
85. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ (ΠΑΣΚ - ΟΛΜΕ)

**Προεδρείο Γενικού
Συμβουλίου**

Πρόεδρος: ΛΑΜΠΡΑΚΑΚΗΣ ΕΠ.
Αντιπρόεδροι: ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΟΝ.
ΣΑΚΚΑ ΙΛΕΑΝΑ
Γραμματέας: ΖΩΤΟΣ ΝΙΚΟΣ
Αν. Γραμματέας: ΠΕΡΙΦΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

**Εκτελεστική
Επιτροπή**

Το 28ο συνέδριο και το 85μελές Γ.Σ. που προήλθε από τις αρχαιρεσίες της 30.11.1995 ανάδειξε, την 17μελη Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, με την παρακάτω σύνθεση.

Πρόεδρος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ (ΠΑΣΚ)
Αντιπρόεδροι: ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (ΠΑΣΚ)
ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ(ΔΑΚΕ)
Γενικός Γραμματέας: ΚΩΝ. ΚΟΛΛΙΑΣ (ΔΑΚΕ)
Αναπ. Γενικός Γραμματέας: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΗΤΑΣ (ΠΑΣΚ)
Ταμίας: ΘΕΟΔ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ (ΠΑΣΚ)
Οργανωτικός Γραμματέας: ΣΠ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΣ (ΠΑΣΚ)

Μέλη:

ΑΓΚΑΒΑΝΑΚΗΣ ΔΗΜ. (ΕΣΑΚ)
ΒΟΡΤΕΛΙΝΟΣ ΧΑΡ. (ΕΣΑΚ)
ΒΟΥΤΟΣ ΠΑΝ. (ΔΑΚΕ)
ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ ΗΛ. (ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ)
ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΣΟΣ (ΠΑΣΚ)
ΚΑΛΥΒΑΣ ΧΑΡ. (ΠΑΣΚ)
ΠΕΡΟΥΤΣΕΑΣ ΕΥΑΓ. (ΔΑΚΕ)
ΠΟΚΑΣ ΣΩΤΗΡΗΣ (ΠΑΣΚ)
ΣΟΥΛΕΛΕΣ ΧΡ. (ΠΑΣΚ)
ΣΠΑΝΟΥ ΔΕΣΠ. (ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ)

**Ελεγκτική
Επιτροπή**

Πρόεδρος: ΘΕΟΔ. ΜΟΥΧΤΣΗΣ (ΠΑΣΚ) - ΟΛΜΕ
Μέλη: ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΜΑΝΤΑΣ (ΠΑΣΚ) - ΔΟΕ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (ΠΑΣΚ) - ΠΟΕΔΗΝ
ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΣΟΛΑΣ (ΔΑΚΕ) - ΔΟΕ
ΕΥΗ ΧΑΡΑΚΛΙΑ (ΔΑΚΕ) - ΟΛΜΕ

Βιογραφικά στοιχεία

**Χαράλαμπος
Βορτελίνος**

Γεννήθηκε στον Πειραιά το 1956 και είναι μέχρι σήμερα γενικός γραμματέας της ΠΟΕ-ΟΤΑ.

Για πρώτη φορά εκλέχτηκε στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 30ο συνέδριο και παραμένει μέχρι σήμερα στη θέση αυτή αφού επανεξελέγη και από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν στο 31ο συνέδριο.

Ηλίας Δόλογρας

Γεννήθηκε το 1958 στο Ζάγκο Τρικάλων και διατέλεσε μέλος της ΠΟΕΔ και μέλος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Υπαλλήλων Υπουργείου Μεταφορών.

Είναι μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ από το 2001 μέχρι σήμερα.

**Γιώργος
Κουτρουμάνης**

Προέρχεται από τους υπαλλήλους που εργάζονται στα ασφαλιστικά ταμεία και εκλέχτηκε για πρώτη φορά μέλος στο διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου υπαλλήλων ασφαλιστικών ταμείων το 1986.

Από το 1992 μέχρι σήμερα είναι πρόεδρος της ΠΟΠΟΚΠ και από το 1996 μέχρι σήμερα μέλος στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ.

Την περίοδο 2000-2001 διατέλεσε αναπληρωτής γενικός γραμματέας στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ.

**Νώντας
Λαμπρακάκης**

Γεννήθηκε το 1946 στο χωριό Βλιβιανά Αιτωλοακαρνανίας και διατέλεσε πρόεδρος της ΠΟΕ-ΟΤΑ και πρόεδρος του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ που προέκυψε από το 30ο συνέδριο.

Σωτήρης Πόκας

Γεννήθηκε το 1947 στο Ύπατο Βοιωτίας και είναι για πολλά χρόνια πρόεδρος στην ΠΟΕ ΥΕΘΑ.

Εκλέχτηκε στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 30ο συνέδριο. Επίσης, οι γενικοί σύμβουλοι που προέκυψαν από το 31ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ τον εξέλεξαν πρόεδρο του Γενικού Συμβουλίου.

Δέσποινα Σπανού

Γεννήθηκε το 1956 στην Αθήνα και διετέλεσε αντιπρόεδρος στην ΟΣΥΟ και μέλος του προεδρείου του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ την περίοδο 1995-1998 και 2001-2004.

Στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ εκλέχτηκε από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν από το 30ο συνέδριο.